

Lidérőfény

amatőr kulturális folyóirat

Brekking Nyűsz

Könyvmoly

Interjú

Szépirodalom

A jövő útjai

Fantasy

Horror

Versek

Külvilág

Sorozatok

Filmajánló

Könyvajánló

**Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház
melléklettel!**

X. évfolyam, 3. szám, 2016. március

Kellemes húsvéti ünnepeket kívánunk!

Szerkesztőségi köszöntő

Tisztelt Alkotók, Kedves Olvasók!

Megérkezett a tavasz, itt a jó idő, és idén harmadjára mi is megjelentünk. Ismét színes, változatos tartalommal igyekszünk a kultúra, a művelődés, az amatőr irodalom iránt érdeklődők igényeit kiszolgálni.

* * *

Ugyan a Lidércfény történetében nem először történt ilyen, mi mégis első alkalommal köszöntünk egy újdonsült édesanyát, angyalka146-at, aki a Tökös-Mákosban jelezte, hogy másfél hete megszületett első gyermeke.

A teljes szerkesztőség nevében ezúton is jó egészséget és sok boldogságot kívánok az egész családnak!

Jimmy Cartwright

IMPRESSZUM:

**Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
X. évfolyam. 3. szám, 2016. március**

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin

Borító: Nagy Tamás - Gábor juhász

Illusztrációk: Internet, a Kurgan történetekhez:

HomoErgaster, a Nyakonöntött Próbagooblin

Szolgáltatóház rovat háttér: Zora

Felelős és tördelőszerkesztő:

Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány)

Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Elérhetőségeink:

Weboldal: www.lidercfeny.hu

FlipBook: flip.lidercfeny.hu

E-mail: lidercfeny@szentesinfo.hu

Facebook: Lidércfény Online

YouTube: LidercfenyHQ

Tartalom

BREKING NYÚSZ

Megjelent a Galaktika Fantasztikus Könyvek 300. kötete ..... 3.

Megújult a Magyar H. P. Lovecraft portál ..... 3.

DROT pályázat: Magányos bolygó - szemét szigetek..... 3.

Próza Nostra: Csernobil 30 – Az atomkatasztrófa gyermekei
(novellapályázat)..... 3.

A lélek ünnepe - alkotás pályázat ..... 4.

Szalonpunk – novellapályázat pályakezdőknek..... 5.

Liget - Ráírás alkotói pályázat ..... 5.

A Hunyadi-sorozat idei várható kötetei ..... 5.

KÖNYVMOLY – RÖVIDEN AJÁNLJUK

Alexandra – Stephen King: Rézmálmok bazára ..... 6.

Alexandra – Michael Walden: Eshtar - Első könyv ..... 6.

Alexandra – Vékony Krisztián: Sors-algoritmus ..... 6.

DeltaVision – Stina Leicht: A fájdalom kék ege ..... 6.

DeltaVision – Piers Anthony: Roogna-kastély ..... 6.

DeltaVision – J. Goldenlane: Holdnak árnyéka ..... 7.

Fumax – Neal Stephenson: A Hét Éva ..... 7.

Fumax – Az Égett-hegyi könyvtár ..... 7.

Fumax – Deus Ex: Ikarosz-hatás ..... 7.

INTERJÚ

Hertelendy Anna interjú /Craz/..... 8.

A NYAKONÖNTÖTT PRÓBAGOBLIN

SZOLGÁLTATÓHÁZ AJÁNLÁSÁVAL

Bakker' Street /Mickey Long/ ..... 10.

ANTIKRIMI

Kurgan történetek: Rejtély /HomoErgaster/..... 12.

SZÉPIRODALOM

Jó a fegyverem /Feketekard/..... 16.

Mocsi bácsi meséi - Templom paktum /Milton Gray/ ..... 17.

Mínusz harminchét /kisjankó/ ..... 18.

Flóra /Seth/ ..... 19.

A JÖVŐ ÚTJAI

A teszt /Ebenezzer/ ..... 20.

Véres csillagok /Koi/ ..... 22.

Ócskavas /Grigor/ ..... 23.

FANTASY

Lélekvesztő /JohnnySilver/ ..... 24.

A telefon /Kétvirág/ ..... 26.

NEOPRIMITÍV

Mohaszakáll és a vendégszeretet /Maggoth/ ..... 27.

Pista bácsi találkozása

a Földönkívüli Bérgyilkossal /Kapitány/ ..... 27.

HORROR

151 /Raimont/ ..... 28.

VERSEK

Hulló falevelek /Shang/ ..... 30.

Falak börtöne /Seth/ ..... 30.

Megfosztva mindentől... /csabi6669/ ..... 30.

Minden egyes nap /macika/ ..... 30.

Gyönyörű angyalom /Raimont/ ..... 30.

Szép Magyarország /Seth/ ..... 30.

Márciusi fiatalok /kisjankó/ ..... 31.

Így száll a perle... /Drekthor/ ..... 31.

A vihar /edwardhooper/ ..... 31.

Fekete csillag /edwardhooper/ ..... 31.

Korok visszaján /Csillangó/ ..... 31.

Az MV Nordbaron utolsó útja /Koi/ ..... 31.

SOROZATOK

Sorozatos tudományos /Jimmy Cartwright/

Outcasts, Defying Gravity, Humans ..... 32.

FILMAJÁNLÓ

A Jogász /Maggoth/ ..... 33.

Samsara /angyalka146/ ..... 33.

KÜLVILÁG

A könyv és a könyvtár társadalmi szerepe a XXI. századi ember

életében /szli/ ..... 34.

A téma a klaviatúrán hever /Norton/ ..... 35.

KÖNYVAJÁNLÓ

Orson Scott Card: Végjáték - Fajirtás /Werewolf27/ ..... 36.

Brekking Nyúsz - hírek, pályázatok innen-onnan

Galaktika

Megjelent a Galaktika Fantasztikus Könyvek háromszázadik kötete!

Repülünk! Repülünk el a múltba, ami nem egészen a mi múltunk. Repülünk el a jövőbe, annak sokféle, hol tarkább, hol komorabb színekkal megfestett változatába. És repülünk el mai világunk legrejtettebb zugaiba, ahol olyan eseményeknek lehetünk tanúi, melyekről azt hittük, nem is létezhetnek.

Óhó, pedig dehogynem. Az írói képzelet számára nem lehet határokat szabni, nem ismeri azt a szót, hogy lehetetlen. Ezúttal huszonötven gyűlte össze, hogy kötetünk lapjait megtöltsék a legszórakoztatóbb, legelgondolkodtatóbb, legelképesz-

több történetekkel. Hogy kik ők?

Tom Anderson • Antal József • Benedek Szabolcs • Bojtor Iván • Orson Scott Card • Arthur C. Clarke • Valerio Evangelisti • Herbert W. Franke • Sergio Gaut Vel Hartman • Hász Róbert • Robert A. Heinlein • Mihail Jemcev • Diana Wynne Jones • Kasztovszky Béla • Ursula K. Le Guin • Lőrinczy Judit • Nemere István • Jeremey Parnov • Robert J. Sawyer • Sirokai Mátyás • Szélesi Sándor • Toochee • Varga Csaba Béla • John Varley • Ian Watson

És a kötet sem akármilyen kötet: a Galaktika Fantasztikus Könyvek sorozat 300. darabja. Meglepetés olvasóinknak, a fantasztikum rajongóinak. Izgalmas és csodálatos történetek gyűjteménye azoknak, akik szeretnek elrepülni egzotikus, idegen tájakra, és új élményekkel gazdagodni. Repüljétek velünk!

A GFK 300. most akciós áron megrendelhető a Galaktikabolt.hu webáruházban.

Magyar H. P. Lovecraft Portál

Megújult köntöst húzott fel a hplovecraft.hu! Külsőleg és hamarosan belsőleg is megújul, bővül. Rugalmas szerkezetének köszönhetően akár mobilon is olvasható kedvenc novellád!

További infók: www.facebook.com/hplovecraft.hu

DRÓT

A DRÓT alkotói pályázatot ír ki
LONELY PLANET - TRASH ISLANDS
MAGÁNYOS BOLYGÓ - SZEMÉT SZIGETEK
tematikában

Kérjük adjátok tovább. A bolygónk jövője a tét!

(ENGLISH BELOW)

„(...) egy újabb vízözön esetén az emberek áttelepüljenek az addigra kontinensméretűvé növekedő szemétfolt-szigetekre, amit talán majd „Lebegő paradicsom”-nak neveznek akkor. (...) ezekről a monumentális szemétfoltokról nem esik szó (...)”

Perovics Zoltán, DRÓT, 2016. február 12.

Várunk minden olyan alkotást - írást, útleírást, fotót, festményt, művészeti alkotást, reklámot, videót, stb - ami a „SZEMÉT SZIGETEK” tematikát járja körbe.

Beküldési határidő: 2016. április 11., a Költészet napja.

A műveket beküldeni a drotlap@gmail.com címre kérjük, a tárgy mezőbe tüntessék fel, hogy „LONELY PLANET - TRASH ISLANDS MAGÁNYOS BOLYGÓ - SZEMÉT SZIGETEK”.

Kérjük külön jelöljék, ha „gyerek” kategóriában kívánnak pályázni.

A legjobb műveket megjelentetjük a DRÓTon, és emlékeztetés szuveníreket adunk át alkotóiknak az Ünnepi Könyvhéten tartandó DRÓT - SZEMÉT SZIGETEK estünkön.

Próza Nostra

Csernobil 30 - Az atomkatasztrófa gyermekei (Novellapályázat)

A Próza Nostra online folyóirat irodalmi pályázatot hirdet a csernobili atomkatasztrófa 30 éves évfordulója kapcsán. A tragédia nemcsak milliók életét változtatta meg, s hagyott nyomot számos társadalom emlékezetében, de alapvetően meghatározza posztapokaliptikus látomásainkat, fantáziánkat is. E kollektív trauma közvetve vagy közvetlenül tehát nagy hatással van az irodalomra és a populáris kultúrára egyaránt, gondoljunk csak a Nobel-díjas Szeptember Alekszijejevics, valamint Frederik Pohl dokumentumregényére, Tatyjana Tolsztaja A macskány című regényére vagy a Café Postnuclear című magyar képregényre. Ezért döntöttünk úgy, hogy mi is felmérjük, milyen reflexiókat vált ki ma a téma a hazai közönségekben.

A pályázatra bármilyen, a csernobili katasztrófát, annak okait, utóhatásait vagy más módon hozzákapcsolható történetet feldolgozó, irodalmi igényvel megírt prózai művet várunk zsánermegkötés nélkül. Regényrészlettel pályázni nem lehet. Pályázni csak magyar nyelvű alkotással lehet.

A beérkezett munkákat a Próza Nostra szerkesztősége, szakmai közössége bírálja el.

Határidő: 2016. április 26., hajnali 01:23:58 (a 4-es reaktor kigyulladásának időpontja)

Benyújtás:

A pályamunkákat elektronikus úton a prozanostra@gmail.com címre várjuk (csatolt fájlként doc, docx, rtf vagy pdf formátumban)!

Kérjük, a pályázó a tárgymezőben tüntesse fel a 'Csernobil 30' címet!

Határidő után beérkezett, illetve a terjedelmet meghaladó műveket nem áll módunkban elbírálni.

Terjedelem: max. 25.000 leütés

Formai követelmények: Times New Roman betűtípus, 12-es betűméret, 1,5 sorköz

Eredményhirdetés: május vége

Díjazás: A legjobb 3 pályamű megjelenési lehetőséget kap a Próza Nostra oldalán, a nyertes pedig értékes könyvcsoomagban részesül az Agave Könyvek, a József Attila Kör, a Metropolis Media, a Twister Media és a The Black Aether, valamint Holló-Vaskó Péter (A. M. Aranth) felajánlásainak köszönhetően.

Ha kérdésed lenne a pályázattal kapcsolatban, írd a fenti email címre.

A lélek ünnepe - alkotás pályázat

A GYERMEKJÓLÉTI ALAPÍTVÁNY / ORSZÁGOS MÉCS LÁSZLÓ IRODALMI TÁRSASÁG és a PÁLFFY DÉNES NÉPFOISKOLAI TÁRSASÁG közös felhívása

Pályázatunk témája Szabadon választott. Minden, ami az élet... szép és jó, szeretet és bánat, család, remény, béke, bánat stb. - az író, költő szemével.

A pályázók köre: A pályázatunkra amatőr és rendszeresen publikáló szerzők tollából is várunk irodalmi műveket a fenti megfogalmazott és kibontott témában. Pályázhatnak hazai és határon túl élő alkotók is.

Alsó életkori határ: 14. életév.

A pályázat célja: Ráirányítani a figyelmet a magyar irodalomra, a magyar nyelven írt alkotásokra. Új irodalmi művek írására ösztönzés. Tehetséggondozás, tehetségek felkutatása. Főhajtás MÉCS LÁSZLÓ és TÓTH ÁRPÁD emléke előtt.

A pályázat beküldési határideje: 2016. május 8.

Formai követelmények:

Pályázni versekkel, prózai művekkel lehet. A pályázatot kizárólag word dokumentumban kérjük beküldeni emailben, s kérjük csatolni a kitöltött Jelentkezési Lapot is.

E-mail: mecslaszlotarsasag@gmail.com. A tárgyhoz szíveskedjenek odaírni: A lélek ünnepe 2016

Egy pályázó maximum 5 alkotással nevezhet. A prózák nem lehetnek hosszabbak 4 gépelt oldalnál.

A pályázat nem jelíges, ám lehet írói nevet is használni.

A pályázó a pályázaton történő részvételével automatikusan hozzájárul, hogy műve térítésmentesen megjelenjen a kiíró valamely elektronikus, vagy nyomtatott kiadványában.

A pályázathoz kérjük megadni: a pályázó /szerző/ nevét, címét, elérhetőségét.

Amennyiben szeretné, rövid önéletrajzt is küldhet.

Nevezési díj: nincs

Pályázati regisztrációs díj - adomány: 1000 Ft/Pályázó

Az Országos Mécs László Irodalmi Társaságnak szánt adományokat kérjük, az alábbi számlaszámra utalják:

Számlaszám: 11600006-00000000-48175065

Közleménybe írandó: adomány A lélek ünnepe 2016 Irodalmi pályázathoz

Regisztrációs díjat-adományt a kiíró nem fizet vissza. A befolyt regisztrációs díjat-adományt kizárólag irodalmi és kulturális, közművelődési rendezvényeink, pályázataink finanszírozásához, elektronikus webfelületeink fenntartására fordítjuk. A kiíró a meghirdetettől eltérően is dönthet, indokolt esetben a pályázatot felfüggeszheti, a pályázati határidőket és feltételeket módosíthatja. A pályázó a pályázaton történő részvételével hozzájárul, hogy alkotását, alkotásait a kiíró korlátozás nélkül-a szerzői jogokat tiszteletben tartva; honorárium, royalty fizetése nélkül- felhasználhassa nyomtatott vagy elektronikus kiadványaiban.

A pályaművek zsűrizése szakmai zsűri: a kiíró által felkért magánszemélyek

Várjuk a kedves olvasók szavazatát is! (2016. május 15-ig)

A pályázati végeredmény ellen fellebbezésnek helye nincs, jogi út kizárva.

A pályázati anyag publikálása:

MINDEN PÁLYÁZÓNK válogatott ALKOTÁSA folyamatosan MEGJELENIK A <http://www.a-lelek-unnepe2.webnode.it/beerkezett-palyamuvek/> WEBOLDALON!

Eredményhirdetés:

a végeredményt a <http://www.omlit.hu> weboldalunkon közöljük, 2016. május 20-ig.

A díjazottakat e-mailben is értesítjük!

Díjazás:

1. helyezett: Elismerő Oklevél +könyvajándék + ingyenes megjelenési lehetőség a 2016.évben megjelenő valamely antológiánkban + 10 000 Ft

2. helyezett: Elismerő Oklevél + könyvajándék + 5000 Ft

3.-4.-5. helyezett: Elismerő Oklevél

A kiíró ettől eltérő díjakat is megállapíthat pluszban, továbbá Különdíjat is adományozhat. Szponzorációt, tárgyjutalom-felajánlást szeretettel és szívesen fogadunk!

Gyermekjóléti Alapítvány, Országos Mécs László Irodalmi Társaság, Pálffy Dénes Népfőiskolai Társaság

<http://www.omlit.hu>

<http://www.irodalmipalyazat.webnode.hu>

<http://www.a-lelek-unnepe2.webnode.it>

<https://www.facebook.com/mecslaszloirodalmitarsasag>

Szalompunk – novellapályázat pályakezdőknek

Szalompunk címmel novellapályázatot hirdet a Perspektíva diáklap és a Helikon irodalmi folyóirat. Kötetel még nem rendelkező, **18-25 év közötti fiatalok** írásait várják a szervezők a novellapalyazathp@gmail.com e-mail címre **április 21-ig**. A pályamunka terjedelme nem haladhatja meg a **20 ezer leütést** (szóközökkel együtt). Minden pályázó eredeti, másol eddig nem publikált alkotással vehet részt a versenyen.

Az **első három** helyezett **pénzjutalomban** részesül, emel-

lett a nyertes novellák megjelennek a Helikon irodalmi folyóirat Pavilon 420 nevű rovatában. A pályamunkákat négytagú zsűri – **Demeter Zsuzsa** kritikus, szerkesztő; **Horváth Benji** költő, szerkesztő; **Karácsonyi Zsolt** költő, a Helikon főszerkesztője; **Papp Attila Zsolt** költő, újságíró, szerkesztő – fogja elbírálni.

A pályázat célja felhívni a figyelmet a fiatal irodalmi tehetségekre, valamint lehetőséget teremteni a fióknak írogatóknak is, hogy megkezdhessék irodalmi pályafutásukat.

Ráírás alkotói pályázat

Liget
irodalom és szöveg

A **Liget folyóirat RÁÍRÁS** címmel hirdet alkotói pályázatot.

A Liget szellemi műhelye keresi az alkotók közötti párbeszéd lehetőségét téren és időn át, ezért az online oldalon eddig megjelent bármelyik íráshoz kapcsolódó, tetszőleges formában és hangnemben alkotott, irodalmi igénnyel készült műveket (vers, novella, esszé) vár, amelyek élhetnek az online folyóirat technikai lehetőségeivel (pl. hang-, kép-, filmrészlet felhasználása).

Kérjük, a pályaművek mellett tüntessék fel a Ligetben megjelent, kapcsolódó alkotás linkjét.

A műveket az alábbi email-címén várjuk:

palyazat@ligetmuhely.com

LIGET 1122 Budapest, Kissvábhegyi út 4.

A szerkesztőség által elfogadott művek szerzőit honoráljuk. Egy pályázó több művet is beküldhet, de kérjük, még publikálatlan művekkel pályázzanak. Az online megjelenést is publikációnak tekintjük. A műveket a szerző nevével és e-mailcímével együtt kell beküldeni. A beérkező műveket folyamatosan olvassuk, és minden pályázónak néhány napon belül, elektronikus úton válaszolunk.

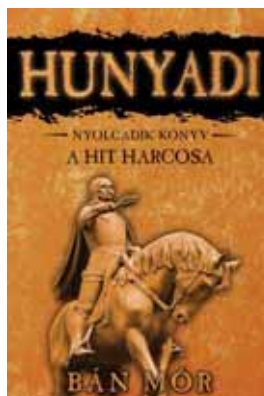
Beküldési határidő: 2016. május 6.

További információ: Horgas Judit,

palyazat@ligetmuhely.com

<http://ligetmuhely.com/rairas-alkotoi-palyazat/>

A Hunyadi-sorozat idei várható kötetei

Kárpótlásul a 8. kötet elhúzódo megjelenéséért (eredetileg már tavaly év végén napvilágot kellett volna látnia), talán jó hír sokak számára, hogy idén két Hunyadi-kötet megjelenése várható.

Néhány héten belül – nagyjából május végén – boltokba kerül a 8. rész, amely „A HIT HARCOSA” alcímet viseli. Az írás valóban elhúzódozott, igaz, hogy immár a 9. kötet bizonyos részei is készen vannak, ezért komoly esély mutatkozik rá, hogy karácsonyra minden érdeklődő kézbeveheti a 9. kötetet is, amely „AZ ISTEN ÁRNYÉKA” alcímen jelenik meg.

Ezzel elérhető közelségbe kerül a teljes, 10 kötetes sorozat befejezése, amely valamikor 2017-ben várható. Remélem, a hátralévő három kötet, és az egész széria lezárása – az eddigiekhez hasonlóan – elnyeri majd az olvasók tetszését.

KÖNYVMOLY - röviden ajánljuk

ALEXANDRA

Stephen King: Rémálmok bazára

Előrendelhető! Várható megjelenés: 2016. március 31.

Harmincöt évvel az Éjszakai műszak című novelláskötete után a hátborzongató történetek nagymestere új elbeszélés gyűjteménnyel lepte meg Hűségese Olvasóit.

A Rémálmok bazára húsz, kötetben korábban nem közölt történetet tartalmaz, s King mindegyikhez rövid bevezetőt írt, amelyben feltárja az írások születésének körülményeit és a maga személyes motívációit.

A történetek között izgalmas kapcsolatok, közös vonások fedezhetők fel: erkölcs, utóélet, bűntudat, mit tennénk másként, ha a jövőbe látnánk vagy éppen kijavíthatnánk a múltban elkövetett hibáinkat. Némelyik novella szereplője az élete végéhez közeledve felidéli bűneit és vétkeiket; mások ráébrednek, hogy természetfeletti képességekkel rendelkeznek; és vannak, akik vesztükre egyenesen az ördöggel paktálnak.

King kirakodóvásárában igazán változatos a kínálat - egy autónak látszó szörny (a la Christine), egy ember, aki gyászjelentésekkel gyilkol, egy e-könyv-olvasó, amely párhuzamos világokra nyit ablakot, és persze az örök favorit, az emberiség végpusztulása... Minden olvasó megtalálhatja itt a maga kedvencét - de a szerző figyelmeztet, hogy a portékáját óvatosan kell kezelni, mert "a legjobbaknak foguk van".

Michael Walden: Eshtar - Első könyv

Előrendelhető! Várható megjelenés: 2016. március 31.

Leigázott távoli galaxisok szenvednek a világ legfélelmetesebb és legkönyörtelenebb lényei, a Férgék elnyomásától. Ők a világ-mindenség ismeretlen korból származó ádáz urai, akik semmilyen eszköztől nem riadnak vissza, hogy a maguk kedvére formáljanak egész csillagrendszereket, ha kell, kultúrákat, népeket, sőt teljes civilizációkat pusztítva el.

A Földön minderről egyelőre mit sem sejtene, ahogy a Férgék sem törődnek ezzel a távoli sárgolyóval. Csakhogy pont itt, a galaxis peremvidékén születik meg az a hős, aki végre reményt nyújthat a kíméletlen lények által pusztulásra ítélt civilizációk számára.

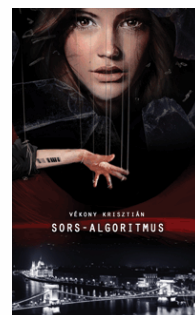
Vékony Krisztián: Sors-algoritmus

Előrendelhető! Várható megjelenés: 2016. március 31.

Bánfalvy Réka úgy éli az életét, hogy azt hiszi, minden, amit tesz, a saját döntése. A világon több mint kilencmilliárd ember pontosan ugyanígy gondolja, de valójában mindenki téved. A kilencvenes években egy cseh matematikus létrehozott egy képletet, amely képes felfedni az emberiség jövőjét, a látottak azonban elborzasztották. A jóslat tudatában egy maroknyi csoport megalapította a JövőVédelmet, a titkosan működő,

föld alatti ügynökséget, melynek egyetlen feladata: biztosítani a jövőt, ezzel megelőzve a világ pusztulását.

A Sors-algoritmus c. regény központi tárgya az életbe való mesterséges beavatkozás kérdése. Lehetséges-e a matematika segítségével megjósolni, majd befolyásolni a jövőt? Mindez milyen hatással van a jelenre? Mi van akkor, ha a jelenben történő bizonyos események miatt jövő mégsem teljes egészében feltérképezhető? Vékony Krisztián Budapesten játszódó regényének szereplői is szembeülnek ezekkel a kérdésekkel. De vajon a válaszokat is megtalálják?

WWW.DELTAVISION.HU

Stina Leicht: A fájdalom kék ege

Előrendelhető: 2016. április 05.

A félig tündevérű Liam Kelly, az IRA harcosa, miután megkínózták a börtönben, családja életét követelte az északír konfliktus és a harc a Bukottakkal, fájdalmas emlékeivel küzdve elhatározza: kiszáll. Múltja szellemei, a háború és a benne lakozó szörny azonban nem eresztik.

Az egyház hajlik a békére a tündevérűekkel, és Liam segít: egyetlen megmaradt barátja, Murray atya kérésére aláveti magát a vizsgálódásnak, különböznek-e a tündevérűek a bukkott angyaloktól. Ám ezzel újrakezdődik üldöztetése is: az átlagos fiú, aki csak boldog akart lenni, úzve a halott Haddock szellemétől, a politikától, az egyháztól, a szörnytől és a démonoktól, egyre többet tud meg arról, ki ő, és miféle örökséget cipel. Fény derül a sötét titkokra is.

A Vér és méz folytatása újra elvisz nemcsak az 1970-es évek Írországnak valóságába, de megnyitja az évszázados legendák misztikus világát is.

Piers Anthony: Roogna-kastély

Millie, Dor dajkája kísértet volt 800 évig. Xanth mágiájának hála, most újra élő, őrjítően vonzó nő. Bármely férfit megszerezhetne magának, akit akar... kivéve azt az egyet, akit tényleg akar: Jonathant, a zombit. Dor, Bink és Kaméleon fia immár tizenkét éves, teljes jogú varázsló, és Xanth trónjának várományosa Trent Király után. Trent úgy véli, itt az ideje, hogy a fiú leckét kájon az önálló gondolkodásból és problémamegoldásból, amire majd szüksége lesz az uralkodáshoz.

A feladat szinte magától adódik: Dor induljon el, és szerezzze meg a az elixírt, amellyel Jonathant vissza lehet hozni az életbe. A megoldás azonban nem túl egyszerű: Az elixír titkát csak a Zombimester ismeri - aki 800 évvel korábban élt, a Roogna-kastély építése idején.

Dor visszamegy hát a múltba, egy mágikus faliszőnyeg és egy speciális varázslat segítségével, ahol egy barbár megszálló

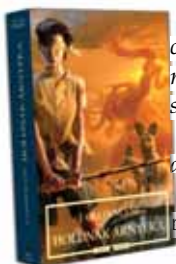

testében találja magát – szemközt egy rémületes kinézetű óriáspókkal. Később találkozik a 800 évvel fiatalabb, de nem kevésbé elbűvölő Millie-vel, és ráébred, hogy jelenlegi teste egyáltalán nem tizenkét éves...

Xanth földjén új hősök veszik át a stafétabotot, de az előttük álló akadályok semmivel sem egyszerűbbek, vagy kevésbé veszélyesek, mint eddig. Sőt talán még nehezebbek, hiszen Xanth múltjában a mágia még nyers és kiforratlan. Dor azonban ugyanolyan szívós és kitartó, mint az apja... És ugyanolyan hűséges Xanth földjéhez és uralkodójához, aki ezúttal Roogna Király.

J. Goldenlane: Holdnak árnyéka

„Mindenkit lemészárolok! – Ez volt az írói alapkonceptió, mert már régóta szerettem volna írni egy olyan rettenetesen komoly mélylélektani művet, amit egyetlen szereplő sem él túl.

Sajnos nem sikerült. A hősök pokoli elszántsán küzdöttek az életükért.”

J. Goldenlane őszinte vallomása a regény megalkotásának hátteréről

A Napnak fénye világában, de annak árnyékos oldalán játszódó történet szélhámosok, terroristák, csavargók és más gyanús egzisztenciájú elemek között.

Mire számíthat egy nő, aki sosem veszti el a fejét, akinek nem létezik leküzdhetetlen helyzet – ha egyetlen reménye egy pasas, aki olyan mint egy szélvihar, még hozzá súlyosan radioaktív, speciálisan kiszámíthatatlan és veszettül kaotikus szélvihar.

J. Goldenlane új regénye felhőtlen szórakozást ígér az olvasmányos, könnyed stílust kedvelőknek, poszt-rejtői humorral és váratlan fordulatokkal kínál feledhetetlen élményt fiataloknak és időseknek egyaránt.

2015 legjelentősebb sci-fi megjelenése

„A Hold mindenféle előjel és látható ok nélkül robbant fel.”

A Föld napjai meg vannak számlálva. A világ nemzetei az elkerülhetetlennel és a végesen fogyó idővel versengve összefognak, hogy nagyszabású tervet dolgozzanak ki az emberiség megmentésére – messze a légkör felett, a bolygóközi űrben.

A maroknyi, gondosan kiválasztott túlélőnek előre nem látott technikai veszélyekkel és kihívásokkal, újabb és újabb katasztrófákkal kell szembenéznie. A könyörtelen univerzum a végsőig próbára teszi találmányukat és felkészültségüket az űrben lebegő törekeny komplexumban, amely az emberi faj túlélésének utolsó záloga.

Azonban mégis az emberi természet árnyoldalai és kiszámíthatatlansága válik végső próbatételüké. A Nemzetközi Űrállomás legénységének önmagát kell legyőznie igazán. A kozmikus kataklizma és az eltelt évszázadok alatt a felismerhetetlenségig összeégett anyabolygó pedig türelmesen vár a visszatérésükre...

A Hét Éva pedig válaszol hívására.

Neal Stephenson nem csupán író, hanem elismert tudós szaktekintély is: többek között az Amazon alapítója, a futurista Jeff Bezos Blue Origin cégénél is dolgozott, ahol a szuborbitális pályára való utazás módszereit segítette kidolgozni. Jelen kötetben A marsihoz hasonlóan létező, és precíz tudományos

tényekből indult ki, amelyeket közérthetően interpretál. A tudományos fantasztkumot filozófiával, technikai leírásokkal, pszichológiával és magas irodalommal vegyíti ebben a rendkívül ötletgazdag regényben, amelynek jövőképe egyszerre különleges és hátborzongatóan ismerős.

Neal Stephenson a Hugo díj birtokosa és többszörös Clarke Award, illetve ötszörös Locus SF Award díjnyertes, káprázatos képzeldőrejtő írószeni.

2015 egyik legsikeresebb és leginkább méltott debütálása volt ez a mű a fantasztkus thriller illetve horror műfajában, A marsi amerikai kiadójától. A Fumax Thriller sorozat 3. kötete.

Egy eltűnt Isten.

Egy könyvtár az univerzum titkaival.

Egy nő, aki túl elfoglalt ahhoz, hogy észrevegye megkövült szívét.

Carolyn alig különbözik a körülötte élő emberektől. Szereti a guacamolét, szeret rágyújtani és steaket enni. Tudja, hogyan kell használni a telefont. A ruhák néha ugyan kifognak rajta, de a karácsonyi pulóverből, biciklisnadrágból és lábmelegítőből álló szerelése komoly sikert arat.

Elvégre régen ő maga is átlagos amerikaiként élt.

Ez persze már nagyon régen volt. Még azelőtt, hogy a szülei meghaltak. Azelőtt, hogy más gyerekekkel együtt befogadta őt egy férfi, akit csak Apának hívtak.

Carolyn azóta nem sokat járt odakint. Adoptált testvéreivel együtt Apa ősi szokásainak megfelelően nevelkedtek: Könyvtárának könyveit tanulmányozták, és megtanulták Apa hatalmának néhány titkát. Néha pedig azon tűnődtek, kegyetlen tanáruk titokban nem maga Isten-e.

Am Apa váratlanul eltűnt, és a titkait tartalmazó Könyvtár a teremtés feletti hatalom erejével együtt őrizet nélkül maradt.

A hatalmat maguknak akaró, kegyetlen ellenségek sorakoznak fel Carolyn ellen, akiknek ereje messze meghaladja az övét. De ő számolt ezzel.

Az egyetlen gond csak az, hogy miközben egy új Isten megteremtéséért harcol, megfélekedezik azokról a dolgokról, amelyek emberré teszik őt.

Neil Gaiman és Joe Hill találkozása egy lenyűgözően eredeti, rémisztő és sötét humorú dark fantasyben. Felejthetetlen karaktereivel, sokkoló történetével az Égett-hegyi Könyvtár egyszerre elborzasztó és frenetikus, agyzsibbasztóan idegen és szívszorítóan emberi.

Deus Ex: Ikarosz-hatás

Vajon többé válik-e az ember a korlátlan testmódosításoktól? Megéri lecserélni szerveinket emberfeletti képességeket biztosító bioaugmentációkra?

2027-ben, a káosz és az összeesküvés között őrlődő világban Anna Kelso, a felüggesztett titkos ügynök és Ben Saxon zsoldos, az SAS volt tisztjének magánnyomozása akaratukon kívül keresztezi a világtörténelem legerősebb és legveszedelmesebb szervezetének útját. Életveszélyes kutatás kezdődik Moszkvától Londonig, Washingtontól Genfig a minden képzeletet felülmúlóan sötét igazság nyomában, amelynek felderítését minden elképzelhető és elképzelhetetlen eszközzel igyekeznek meggátolni a világ valódi urai.

A kultikus Deus Ex videojátékok világában játszódó, önállóan élvezhető regény.

Craz

Hertelendy Anna interjú

- Nemrég jelent meg az Alma és az elveszett álmok városa. Meséj róla!

- Ez egy kisregény, ami a tavaly megjelent, Ha ütött az órád című novellám (Pokoli teremtmények, ördögi szerkezetek antológia) világában játszódik. Ez annyiban más, mint a novella, hogy ezt gyerekek számára is érthető módon kellett megírnom, ami komoly kihívás elé állított. Egy átlagosnak tűnő tizenegy éves kislány a főszereplő, és egy vele egyidős kislány, aki viszont egy Lampbridge de Flotta nevű, különleges városban él. Az elveszett álmok rejtélyét követve a kislány, Alma, egy nap eljut Lampbridge-be. Mint később kiderül, nem csupán a véletlennek köszönhetően.

- Ez az első nagyobb lélegzetvételű írásod, mennyivel volt más megírni, mint egy novellát?

- Teljesen más, mint novellát írni. Nagyon nehéz megtalálni az egyensúlyt aközött, hogy ne legyen túl tömör és aközött, hogy túl terjengőssé se válj. Pláne első kötetesként. Gyakorlott szerkesztő nélkül nem is sikerült volna ilyen jól megtalálni a középútat. Szerencsére így talán elég jól megtaláltam a dinamikát.

- Hosszú volt az út az első regényed megjelenéséig?

- Ha azt nézzük, hogy kilenc éves korom óta firkálok, akkor igen. Ha azt, hogy komolyabban 2009 körül kezdtem el novellázni, akkor nem. Ha pedig azt, hogy ez volt az első, tényleges felkérésre írt regényem, és záros határidőn belül meg is jelent, akkor meg pláne nem volt hosszú idő. Hobbiból vagy írói ambíciókat követve sosem írtam regényeket, tehát a fiókomban sem porosodnak kezdeti zsengek.

- Négy évvel ezelőtt mit gondoltál, hol tartasz majd négy év múlva?

- Az írás tekintetében, vagy úgy általánosságban? Írni nem állt szándékomban, legalábbis regényt biztosan nem, mivel ahogy mondtam korábban, nem kért meg rá senki. Magamnak vagy a fióknak meg minek írnék? Az Almának most elég nagy a sikere, a kiadó is szeretne folytatást, úgyhogy egyelőre ez nyitott kérdés.

Más tekintetben nem gondoltam semmit arról, hol fogok tartani, csak reménykedtem, hogy keresett grafikus, kiadványszerkesztő leszek, családot alapítok és boldogan élünk, amíg valami közbe nem jön. Ezek nagyjából sikerültek is.

- A Főnixnél Mickey Long és Maggoth két-két könyvnél jár. Mikor előződ le őket? :)

- Amikor egyel többet írtam, mint ők.

- Akkor nincs megállás, cél a világhuralom? :)

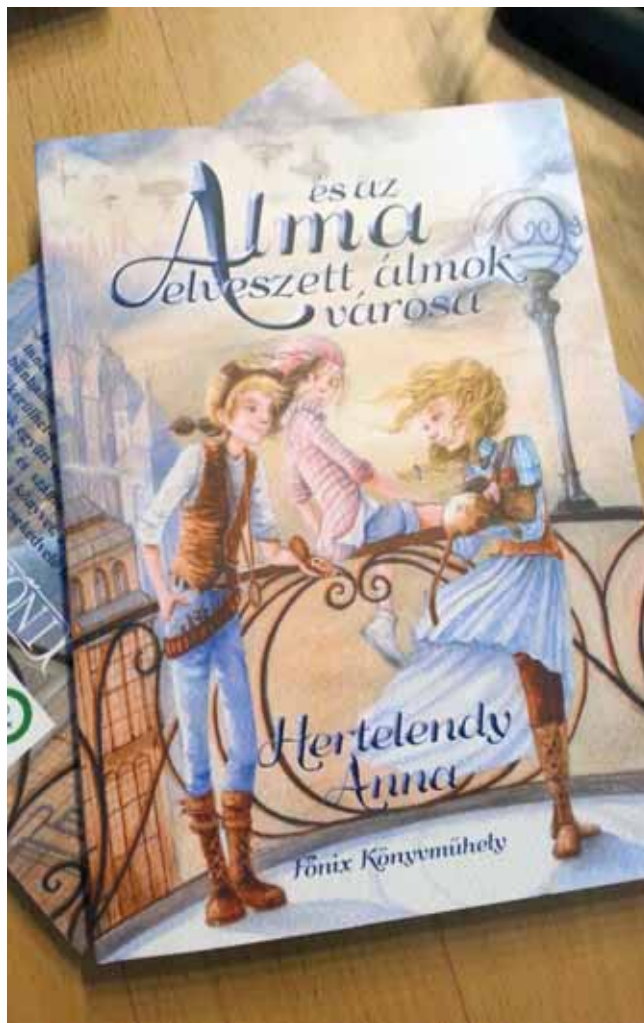
- Nincsenek világmegváltó terveim, már kinőttem abból az életkorból.

- Úgy hallottam, elköveztél már több címlapfestményt is. Melyik lesz a következő?

- Egy Mogul Kiadó megbízásából készülő regény címlapján dolgozom, emellett félkész állapotban van a Pszi Krónikák második részének borítója a Főnix Könyvműhely számára. Ugyanitt tipózik is a borítókat. A SpiritArt Egyesületnek pedig a második antológiájához készül egy borító.

- A közelmúltban melyik elolvasott könyv nyerte el a tetszésedet, és miért az?

- Még nem értem a végére, de Scalzi legújabb regénye eléggé magával ragadott. Szeretem a humorát és a logikáját.

De én is úgy vagyok ezzel, hogy mindig az a kedvenc, amit éppen olvasok.

– Kik a kedvenc íróid?

– Vannak, akiket szívesebben olvasok, és vannak, akiket jobban tisztelek. Nem tudnék kedvenceket kiemelni.

– Min dolgozol éppen?

– Jelenleg nagyon visszafogottan kezelem a munkát, mivel júliusra várjuk a kisfiunkat, és a várandósság mellett éppen elég elfoglaltságot jelent a főállásom, ahol véletlenül szintén kiadványokat szerkeszték. Ettől függetlenül szívesen szerkeszték, grafikázok, festek, csak most kicsit lassabb tempóban a megszokottnál.

NE CSAK OLVASS!

YouTube csatornánk időről-időre újabb tartalmakkal bővül! Hanganyagaink a Lidércfény Rádió lejátszási listán, videóink a Lidércfény TV lejátszási listán érhetőek el, a LidércfényHQ csatornán!

Lidércfény Online kulturális magazin
Lidércfény rádió 7/1. adás
Téma: Egy Fantasztikus Nap - Lidércfény

Közreműködnek:
Török Viktor,
Túri András,
Bognár Zsolt

Lidércfény TV
AKF - a századik

Keress bennünket itt is:

facebook

Lidércfény Online

Lidércfény Online
Beszélgetés Tagok Események Fényképek Fájlok

TAGOKTELJESÍTÉSE: 7
TÁJÉKOZTATÁS: Lidércfény Online csoportja

LEÍRÁS: A Lidércfény Online csoportja

YAGO: Csak megadható Ad meg néhány kedvenc könyvedet

EMMI: Itt van a VÁRZÁS

ALEXANDRA

Fantasy Books

Fantasy, sci-fi és horror könyvajánlók

www.fantasybooks.hu

A magyar közönség részére híreket, ajánlókat és ismertetőket teszünk közzé, elsősorban a fantasy, horror és sci-fi témákban megjelenő könyvekkel és képregényekkel kapcsolatban.

Ha valaki elég kedvet, tehetséget és elszántságot érez ahhoz, hogy a témába tartozó ajánlókat írjon részünkre, akkor kérjük, hogy regisztráljon az oldalon, majd vegye fel velünk a kapcsolatot a kapitany@fantasybooks.hu e-mailen, hogy el tudjuk végezni a további egyeztetéseket.

Mickey Long

Bakker' Street

- Nos, kedves Watson, hosszú évek óta velem van, lássuk, mit tud kezdeni azzal a levéllel, amit az asztalon talál - mondta Sherlock, és barátjának hátat fordítva kinézett az ablakon a forgalmas Bakker Streetre. Hórihorgas alakjával a beszűrődő reggeli napfény árnyjátékot játszott, és élő ecsetvonásként vetítette a falra.

- Ez érdekes lesz - simított végig tömör bajuszán Watson, és köpcös testét az asztal melletti székbe préselte. Felemelte a legfelül lévő papírt, és a fény felé tartva tanulmányozni kezdte.

- A papír minőségéből ítélve, jómódú férfiról van szó...

- Honnan tudja, hogy férfi?

- Ezt a fajta szálkás írást az esetek többségében férfiak használják - folytatta fennakadás nélkül a doktor. - Sőt, meg merem kockáztatni, hogy az illető az elmúlt nap sok szeszes italt fogyasztott.

- Éspedig?

- Szerintem konyak - emelte az orráig a levelet Watson, és nagyot szippantott. - Mi több, kokaint is használt, még hozzá olyan sokat, hogy egyensúlyát veszítve rátenyerelt a papírra, és a hüvelykujjával elmaszatolta a keltezt.

- Watson! - emelte fel a hangját Sherlock. - A másik levelet! - fordult meg, és tintafoltos kezét a zsebébe rejtette.

- Elnézést - motyogta a doktor, és felemelte a következő iratot. - Szóval... az aláírásából ítélve körülbelül öt és fél láb magas, barna, félrefésült hajú, középkorú, nős, és két aranyos gyermeke van.

- Ez csodálatos Watson, nem is gondoltam volna, hogy ilyen sokat tanult mellettem! Bár a haja színére nincsen cáfolhatatlan bizonyítékom.

- Pedig biztos, mert tegnap este együtt bridzseltem vele, akkor még barna volt.

Sherlock a vállához emelte hegedűjét, behunyta a szemét, és virtuóz módon egy szívbemarkoló nyitányt játszott rajta. A szomszédból azonnal felhangzott a kopogás.

- Már annyiszor hallottam - engedte le a hangszert a mesterdetektív -, de nem tudom megfejteni a rejtjelüket!

- Azt hiszem Holmes, azt jelenti, hogy...

- Nem! - emelte fel a kezét, és átszellemült arccal megállt a szoba közepén. - Ne segítsen, kedves Watson! Már nincsen messze a megoldás!

A doktor megvonta a vállát, és kényelembe helyezkedett a karosszékekben. Már a Times utolsó oldalánál járt, amikor Sherlock leengedte a karját, és nagyot sóhajtott:

- Talán legközelebb! - Tekintete tűzben égett, mint mindig, ha olyan rejtvényrel találta szemben magát, ami próbára tette kivételes intelligenciáját.

- Holmes, egy furcsa hírre lettem figyelmes - bökött a lap alján található cikke Watson. - A királynő nyakékét ellopták a múzeumból. Az örök semmit sem észleltek a bűntényből, csak a reggel érkező ékszerész vette észre, hogy kicserélték az igazit egy hamisítványra!

* * *

Sherlock olyan vehemenciával és lázban égő szemekkel sietett fel a múzeum lépcsőin, amit Watson csak akkor figyelt meg rajta, amikor barátjának minden agysejtje a megoldandó probléma körül száguldozott. Vagy amikor túl sok kokain tűnt el a bűnjelek közül... És most még a kitűnő orvos sem tudta megállapítani, hogy pillanatnyilag melyik helyzet állt elő.

- Remélem, nem nyúltak semmihez sem? - kérdezte az ajtónál posztoló rendőrt a kicsit szaporább lélegzetvételi magányozó.

- Mi nem - igazította meg a fémsapkáját az egyenruhás -, de a látogatókat nem tudom...

- Milyen látogatók? - kapott a fejéhez Sherlock. - Azonnal zárják le a múzeumot! Senki sem jöhet ki, senki sem mehet be! Lehet, hogy az ékszer még odabent van - tette hozzá sejtelmesen.

- Ezt honnan gondolja? - húzta fel a szemöldökét álmétkodva Watson.

- Nézze barátom - mutatott fel az emeleti ablakra a mesternyomozó - zárva van! És csak két galamb van a párkányon!

Az orvos ámultan nézett rá, mindig is csodálta barátja csillogó éleselméjűségét, amit még hosszú évek tapasztalatával sem tudott mindig követni.

- Watson, maga menjen be, én pedig körbenézek a környéken - suttogta Sherlock, majd egy szempillantás alatt eltűnt az oszlop mögött. Halk szitkozódás hallatszott, majd a hórihorgas alak kilépett a takarásból.

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház ajánlásával

- Arra ne menjen. Ott fal van - mondta, és lassan lesétált a lépcsőn.

A doktor ámulva nézte barátját, aki csodálatos intelligenciájával karöltve ballagott a múzeum sarka felé. Majd egy nagyot sóhajtott, és belépett a hatalmas, kétszárnyú ajtón. A kapott időt kihasználva megnézte az Északi kiállítást, a Keleti kiállítást és a Raktári kiállítást. Az utolsóban egészen addig gyönyörködött, amíg egy munkás ki nem tessékelte a véletlenül nyitva hagyott épületrészből.

A bársonyszőnyeggel borított aulában egy tépett, piszkos ruhájú csavargót pillantott meg. Simléderes fejfedője alatt vér csordogált, ami lassan csorgott a megduzzadt, ferde orra nyergén. Watson nem hazudtolta meg önmagát, és emlékezve hippokratészi esküjére, megszólította a férfit:

- Jóember, ha segítségre van szüksége - mondta együtt érző hangon -, azt utca végén van egy orvos. Igaz drága, de megbízható...

- Watson! - suttogta a férfi, és megdörzsölte a nyakát, amin egy gumibot eltéveszthetetlen vöröslő nyoma volt látható. - Én vagyok az, Sherlock!

- Milyen tökéletesen adja ki magát egy összevert, koszos csavargónak! - ámult el az orvos.

- Az lehet, de én egy délutáni műszakos rikkancsnak álcáztam magam, hogy körbe tudjak nézni feltűnés nélkül a múzeum melletti utcákon - törölgette le a vért a szája sarkából. - A bejáratnál posztoló rendőr pedig már négyszer dobott le a lépcsőn... Viszont megoldottam az esetet! Hivasson mindenkit az Északi terembe!

***

Sherlock szúrós szemekkel nézett körbe az egybegyűlteken, miután a süppedős szőnyeget is átvizsgálta elmaradhatatlan nagyítójával. A sarokban álló múmiától ujjenyomatot vett, majd belekezdett a mondanójába:

- A nyakéket a tettes ma reggel tulajdonította el, amikor már mindenki azt hitte, hogy eltűnt. Kinyitotta az ablakot, hogy kidobja a társának, de miután megzavarták a műveletében, gyorsan visszazárta. Ez nem sokkal az érkezésem előtt történhetett, mert még csak két galamb szállt vissza a párkányra. Ez a rafinált tolvaj pedig - tartott egy pillanatnyi hatásszünetet Sherlock -, Miss. Debby, az ékszerész! Parókát hord, hogy megtévesszen mindenkit, de ő nem más, mint... - markolta meg az ékszerésznő vörös hajzuhatagát, és megrántotta.

Az áldozat egy éles sikoltással borult előre, és tompítás nélkül csókolta meg az anyaföldet.

- Khmm, pedig parókának tűnt - nézte elgondolkodva a kezében maradt, kitépett vörös hajtincseket Holmes. Azután csillogó szemmel felnézett. - De hiába növesztette meg a haját, a mellkasán a tengerész-tetoválást nem tudta eltüntetni, ő Mortimer! - kiáltotta, és a földön fekvőnek letépte a blúzát.

Watson prúd neveltetésének hála, csak az ujjai közt kukucskált, és megállapította, hogy bár tetoválást nem látott, mégis csodálatos volt a látvány a maga szépségében. A félkörben álló dolgozók egy emberként bámultak a természetes Himalájára. A múzeum-igazgató pedig igazi úriemberként becsukta a fél szemét, és feltette a lornyonját.

- Azt hiszem, Mr. Holmes - köszörülte meg a torkát a rendőrfőnök - már eddig is nagyon sokat segített az igazságszolgáltatásnak. Innen már átveszem az irányítást.

A mesternyomozó, eddigi nélkülözhetetlenségének teljes tudatában, kihúzta hórihorgas termetét, és elhagyta a termet. Dr. Watson elámulva Sherlock briliánsként csillogó logikáján hűséges kutyaként követte barátját.

Az emeleten lévő ablakból a kőből faragott, szerelmes galambpár pedig egykedvűen nézett továbbra is az utca forgatagára.

HomoErgaster

Kurgan történetek: Rejtély

A túlélő figyelő: menekülés

Arthur Wynands a dühöngő viharban evezni próbált, miközben Wiltz kétségbeesetten ugyanezt tette. A hajó hatalmas teste, mint egy roppant fémszörny magasodott följük, a hullámverésben azzal fenyegetve, hogy apró forgácsokra zúzza a lélekvesztőt. A két ember szitkozódva-káromkodva próbált biztonságosan eltávolodni a hajótól az után, hogy becsapódásszerűen lezuhantak az örvénylő vízbe. A mentőcsónakban didergő németet gyorsan megtalálta főleg, mert nem volt hova mennie, és csak ott lehetett viszonylag biztonságban. Némi dulakodás, és ordítózás tört ki kettejük közt, amikor feltépte a ponyvát. Vadul csépelte a német és üvöltött, alig tudta neki a fülébe ordítani, hogy Kruger a nyomában van.

- De meghalt, én öltem meg! - bömbölte Wiltz.

- Feltámadt! - ordította vissza ő. Nem gondolta volna, hogy ezt a német el is hiszi, de az idő sürgetett, és neki nem volt jobb ötlete. Wiltz azonnal megdermedt, üveges szemekkel meredt rá.

-Tudtam! - motyogta rémülten. - Most kell kiütni a fickót! - gondolta, s máris duplázott. - Nem is egymaga jön utánam, van egy másik Kruger is!

- Micsoda?! - hüledezett Wiltz.

- Egy honfitársad, aki kiköpött Kruger. Nem tudom melyik ér ide előbb, de az egyiknek nagy kardja van, a másinak meg 45-ös Lugere! Szerintem pucoljunk!

Ez már sok volt Wiltz-nek, pánikba esett és, azonnal el akart tűnni. Buzgón segített neki a lélekvesztő leereszkedésben. A kilógatás után ő volt az, aki elvágta a rögzítő kötelet. Zuhanásuk a mélybe, pokolbéli liftnek tűnt, egyenesen a tenger fenekére. Hogy nem tört porrá a lélekvesztőjük abban a zuhanásban, és aztán a viharban, sosem volt képes megemészteni. Ekkora adag szerencse nincs is! Ő tudta, ha

Kurgan úgy dönt, hogy el akarja kapni őket, semmi esélyük. A német is izgatta. Ki a fene lehet, na és az a Luger! A tanút akarta menteni, a szövetségnek. Novaue kezdjen, amit tud ezzel az egésszel. Most aztán lesz végre hulla is, nem csak rejtély. A Kurgan hasonmásról tudnia kell a szövetségnek, mert figyelniük kell, meg kell tudniuk ki ő...!

Ebben a pillanatban, mint egy sugallatra, felpillantott, és iszonyodva megdermedt. Odafönn, a sötét fedélzeten, a korlátnál, egy még sötétebb alak állt, és őket bámulta! Wiltz önkéntelenül követte a tekintetét, aztán nem emberi, rémült vonyító üvöltésben tört ki. Kurgan nézett le rájuk! Wynands nem tudta eltéveszteni a baljós árnyat. A sötét sziluett, akár egy gránitszobor, mozdulatlanul állt, a dühöngő elemek közepén, csak a haja lobogott vadul. Egy hosszúkás, és fényes csík villant az alak mellett. A megbillenő fedélzeten, az egyik viharlámpa fénye tükröződött az ezüstös tárgyon. A halovány tükröződés, egy pillanatra hiányos, szórt fénnel lobbant el az alakon, ettől olyanná vált, mint egy modern, absztrakt szobor, amit senki se ért, de mindenki tisztel. Wynands tisztában volt vele, ha úgy dönt, képes utánuk ugrani, a vihar, a tenger neki mit sem árthat!

- Evezz! Evezz, az anyád keservit!

Próbálta túlüvöltetni a szelet. A németet nem kellett biztatni, hisztérikus arccal, örült módjára csapkodta a vizet, köpködté a tátott szájába került vizet, és valószínűleg ordított, de nem hallatszott semmi, csak a szél...

Az Aeglos lassan távolodott tőlük, és a sötét árny kitaróan figyelte őket. Wynands később ellenállhatatlan röhhögő ingert érzett, ha felidézte ezt a pillanatot. A társai nyilván azt hitték: a nem múltó sokk okozta ezt a hamis jókedvet. Nem érdekelte mit gondolnak. Mindig az járt a fejében ilyenkor:

- Kurgan figyelte egy figyelőt, kéjesen lubickolva, annak félelmében...

Serkentés a fedélzeten... és a vihar

Kurgan a távolodó csónakot nézte. A benne ülő két alak a pánik sötét vermében fulladozott, nem csak a viharban. Bagatell ügy! Neki most más dolga van, minthogy ezekkel a kismenőkkel foglalkozzon.

- Ha megléptek, hát megléptek!

Annál jobb, a főfeladatra tud koncentrálni. Mélyet lélegzett a hidegen süvítő, vízzel telt levegőből. Áramütésként járta át a bizonyosság, hogy a másik valahol mögötte lapul. Ahhoz hasonló volt, mint amit egyszer régen, a fekete erdő mélyén érzett, egy fogadóhoz közelítve. Bár konkretizálni nem tudta, azt azonban igen, hogy itt van a fedélzeten, és őt nézi. Bizonyos volt benne, hogy attól a pillantástól némelyik ijedősebb halandó azonnal szörnyethalt volna. Az üvöltő vészcsengő jelezte benne, hogy a rajta függő tekintetben semmi civilizált, semmi emberi sincs. Pontosan tudta miféle nézés ez, már találkozott ehhez hasonlóval. Az emberiség hajnaláról itt maradt korcsok néznek így az utánuk jövőkre. Először egy árnyék moccant meg a vízfüggöny mélyén. A folt emberinek látszó alakot öltött, meglepte milyen kis termetű. Az emberszerű folt, maga előtt tartott egy hosszú, fekete csíkot, ami túl nagy, és túl nehéznek hatott a kezében. Elmosolyodott, bizonyos volt benne, hogy mestere

annak a fegyvernek. Volt rá elég ideje, hogy kitanulja. Az üvöltő vízfüggöny furcsa mód egyfajta csendet hozott, a világűr némasága a vihar mélyén. A folyamatosan ömlő vízből előbukkanó kicsiny alak... egy nő!

- Hmm, már megint! Mindig a nők okozzák a legnagyobb meglepetést.

Akár a múltban sokszor látott égő falvak füstjéből kilépő barbár, a diadalittas, pusztítás után... a múlt itt ragadt szörnyalakja. Egy halandó összeomlott volna a látványtól: a vicsorgó félelmi arcról lefoszlott minden nagy műgonddal eltanult civilizáció, visszahúzódás. Egy brutális harcos, egy kegyetlen gyilkos állt vele szemben. Amúgy pedig egy takarítónő! Emlékezett rá, látta elshanni egyszer, és emlékezett a felvillanásra, amitől az izmai megrándultak, pupillái kitágultak, és izgatottan kereste a rejtezőt. Most aztán nem kell keresgélnie, itt van! Felé villantotta a védjegyévé vált cápamosolyt, ami olyan sokakat bosszantott már, s amitől annyian megrémültek... utoljára életükben.

- Viktor Kurgan vagyok, az idők elejéről!

Szándékosan használta ezt a kifejezést, hogy bosszantsa a másikat. A vihartól nem tudta felmérni milyen volt a hatás, de az őskori nő azonnal támadott, a hosszú, sötét vas a csilagtagtan úr egy szelete, ahogy feléje lendült. Borzasztó erő volt a csapásban, másnak karját törte volna, ő csak nevetett.

- Szóval nem beszélgetünk - állapította meg magában. - Így is jó!

A válaszcsapásától ellenfele megingott, elhajolt, és kiszabadítva a pengéjét, egy álomszerűen szaggatott mozdulattal szúrt. A szürke vízoszlopba alagutat nyesett az előd feje felé. Bár kissé zavarta, hogy ennyire alacsonyra kell csapkodnia, hamar feltalálta magát. Olyan taktikát alkalmazott, mint a múltbéli harcmezőkön, amikor lábra ment. Ezek a vágások azonban az ellenfele fejét veszélyeztették, minduntalan el kellett hajolnia, hátraugrania. Próbálkozott az ezüst sávvá vált kardja megakasztásával is, de hamar belátta, hogy ehhez nem elég erős. Az elütései elég jók voltak, csak éppen az ő nyers erejével nem tudott mit kezdeni. Akkor jutott egy kis lélegzethez, amikor a kardja megállt az egyik mentőcsónak fenekében. Ő nevetve rántotta ki, valósággal széthasítva a csónakot.

- Mit csámcsognának ezen a figyelők! - gondolta kárörvendően.

Ebben a pillanatban az Aeglos lebucskázott egy hatalmas hullámon, ő, az ő, és a szétszakadt csónak darabjai másodpercekig lebegtek az „égi vízben”. Ezt az időt sem tétlenkedéssel töltötte, támadott. Ferde vágását akkor csapta le a másik, amikor a hajó elindulva egy hullám hátán felfelé, „visszajött” a talpuk alá. A lendülettől a kard túlszaladt, és ez veszélyes volt, mert a másik kihasználhatta. Nagyot

rúgott belé. Az hanyatt esve szánkázott lefelé a ferde fedélzeten. Kirántotta a padlóból a beleszaladt pengét, és ugyanazzal a lendülettel utána ugrott. Az Aeglos felért a hullám tetejére, és egy kis időre megállt ott. Olyan volt, mintha a hajó kifújta volna magát a felfelé menet okozta erőfeszítés után. Egy kicsit billegett a tetején, aztán szinte belegurult a következő vízvölgybe. Ezt a pillanatot használta ki. Hárította az ősi nő csapását... élvezte a pengék egymáson siklását. A hajó „elszállt” alóluk. Ő a hajótól elrugaskodva, részben a másik ütésének forgatónyomatékát is kihasználva pördült egyet, és egy súlyosat kaszált. Érezte, ahogy a pengéje csontot ér, aztán siklik tovább a légtérben, vízben... és immár vérben. Az Aeglos alattuk úszott a fekete vízen, fehér tajtékot hasítva, ő pedig mosolyogva nézte a testtől elváló fejet, melynek arcára értetlenség kövült. Aztán zuhanni kezdtek, ő meg a torzó. Nyilván a fej is, de az lassabban, ezért úgy látszott, mintha ott maradna fenn függve. A torzó a fedélzetre hullt, őt viszont megállította egy hatalmas villám, kék volt, démoni, robajával az égbolt szakadt szét egy pillanatra. A hajó, bár a hullám völgyében járt, felugrott a gigászi erőtől, mely lecsapott rá, ami körülfonta, és belerohant az előtte tornyosuló hullámba. Ő ott lebegett felette, és mohón szívta magába a serkentést, közben vidáman rikoltzott.

- Gyere a papihoz bébi! - üvöltötte a hajónak, mire az, mint valami engedelmes eb, kidugta az orrát a vízből, és felkúszott a hullám hátán a lába alá. Olyan puhán ért a fedélzetre, akár egy szőnyegre. Kacagott, szívből jövően. Pillantása kereste a legyőzöttet, de annak maradványait rég elsodorta a vihar. Megkapaszkodott a korlátban, és az elemek tombolása közepette tovább nevetett, csak nevetett, nevetett...

Információk

A figyelők szövetsége aránylag gyorsan kiderítette később, mit keresett egy német ügynök az Aeglos fedélzetén: Otto Strasser, egy Prágában székelő renegát nemzetiszocialista egyik emberét hajszolta, aki, mint kiderült, Wiltz üzleti partnere is volt. A pikáns az volt, hogy a coltos ipse, tévedésből lődözött a németre. Azt hitte őrá vadászik, mivel szovjet kém volt, az osztrák náci közé beépülve. Ezt Wynands csak évek múlva tudta meg, amikor a Kurgan speciális dossziéjában megtalálta J. G. Pattkins irodalmiságot sem nélkülöző regényeit, s hozzá az „író” több képét a 20-as, 30-as évekből. A Luger kicsit keményebb dió volt, mert a németek nem gyártottak 45-öset, sőt először el sem akarták neki ezt a többiek hinni. A szakmai önértékében mélyen sértett Wynands azonban nem hagyta magát. Sikerült a végére járnia az ügynek. George Luger annak idején a 9 mm-es töltényt gyors, áthidaló megoldásnak szánta, a fegyverét ért kritika orvoslására.

A 38-as, kaliberű, 9 mm-es pisztolygolyó azóta sikeres világszabvány lett. 1904-ben a német haditengerészet hivatalos fegyverévé vált a 18 cm-es, 38-as Luger. Ez nagy sansz volt. Aztán 1907-ben az amerikai hadsereg egy tesztet végzett, a nagy átütő erejű, 45-ösre alakított Lugerrel. A kérésre Luger két darab 45-ös kaliberű fegyvert gyártott, az amerikai tesztre. A Springfieldi fegyvergyárnál tartott bemutatón a 45-ös Luger elbukott. A kényes amerikaiaknak a saját fegyvereik felé hajlott a keze. A két 45-ös pisztoly közül az egyikkel ezer-huszonkétzer lőttek, bekoszolták, nyüstölték, ahogy csak bírták, aztán a teszt végén George Luger egyszerűen eldobta. A másikat, a tartalékot nem használták fel. Az a fegyver ma egy magángyűjteményben van. Az eldobott pisztolyt valaki felszedte, aztán valahogy visszakerült Németországba. Ludwig Krüger hogyan jutott hozzá, azt nem sikerült megtudni, de szépen helyrehozta, és karbantartotta...

Fin del episode

Henry Novaeu keserűen nézett szét a fedélzeten. Amikor mondókáját elmondta, ő sem volt meggyőződve. Mint egy rossz regényt úgy darálta el... a feltételezéseit. De hát mit tehetett valamit mondania kellett! Az a súlyos élmény, amikor megpillantotta a raktárban „Pattkins” holttestét, még Kruger hullájánál is meglepőbb volt. Mit keresett itt „Pattkins”, ki ölte meg, és miért? Kissé szédülni kezdett, ahogy az „író” halálba torzult arcát nézte. A nyomok egyértelművé tették, hogy valakivel előzőleg tűzpárbajt vívott, aztán lelőtték. Nem csak messziről, közlőrl is! Mint egy kivégzés! Csúnya látvány volt. Mint az amerikai regényekben, amikben a gengszterek háborúznak. Érezte, hogy ehhez neki se ereje, se kedve. Na és a fedélzet! Persze a tegnap éjszakai vihar nagyon erős volt, a kapitány szerint szokatlanul erős. Két mentőcsónak nyomtalanul eltűnt, és a felépítmény is több helyen kárt szenvedett. Eltűnt egy takarítónő is az éjszaka. A nő alacsony termetű volt, és a légynek sem ártott. Valami fura, ázsiai neve volt, amit képtelenség megjegyezni. A másodtiszt szerint a nő valamiért kimehetett a fedélzetre, és a vihar egyszerűen lesodorta a tengerbe... Lehetséges, de neki valahogy erőltetett volt az egész, mint Pattkins valamelyik „könyvből” kiragadott részlet. Baleset, na jó az. De hogy Wiltz hova tűnt? És ki volt még a raktárban? Az utasok közül senki sem sérült meg, és mindenki remekül színlelte, hogy semmit se tud. Viszont a hisztéria tetőzött. Egy idős hölgy emlékeztette rá, hogy a nevére esküdött meg, mindent kiderít! Ezen a ponton nála is

elszakadt a közmondásos cérna, és megkérdezte:

– Mit óhajt hölgyem, mire változtassam a nevem? Talán Watsonra?

A kapitány ekkor lépett közbe, aki emlékeztette az utasokat arra, hogy az első esetet megoldotta a felügyelő! Az utasok lecsillapodtak, csak ő nem. Úgy érezte elérkezett arra a pontra, hogy végképp szakítson egykori nyomozói életével. Még szerencse, hogy a Marsellie-ek, amikor átvették az immár második ügyet, helyeselték a következtetéseit. Kissé túlbuzgón is. Nem volt mese, el kellett játszania egy hitvány Sherlock Holmes utánzatot. Keserűen idézte fel magában, hogy mennyire nem szerette azt a pár Holmes történetet, amit olvasott, és hogy kifigurázta a „szuper” detektívet! Nem volt mit tenni, a gengszter-kém vonalat erőltette. Bár a kudarc érzete erős volt, azt is tudta, ez a gyenge mese, nem is lehet túl messze az igazságtól. Csak azt nem tudta eldönteni a kevés ideje alatt, hogy mi a mese, és hol kezdődik az igazság. Ehhez nem a „mesterdetektív” intuíciója, hanem alapos nyomozás kellett volna, amire nem volt mód. A Marsellie-ek furán viselkedtek. Olyan kapkodós volt az egész, mintha tudnának valamit, amit ő nem, és nem is akarják, hogy megtudja. Az ösztönei azt jelezték, hogy az egész vizsgálat, csak színlelés, és nagyon örülnek, az ő „következtetéseinek”. Leginkább a ballisztikai vizsgálatot kapkodták el. Gyorsan, felületes rutinból mérték fel a becsapódásokat, okos arccal bólogattak a holttest sebeit bámulva. Csak akkor támadt némi zavar, amikor megállapították a gyilkos fegyver kaliberét. Látta, ahogy a 45-ös lövedéken töprengenek, ami átment „Pattkins” máján, és egy ládában állt meg. Némi kárörömmel állapította meg, hogy kissé ijedtnek látszanak, és tanácstalannak. Elkapott egy szitkozódást is, a ballisztikus hitetlenkedve meredt a golyóra.

– 45-ös...de ilyen 45-öst még nem láttam, valami nem stimmel.

Ártatlan arccal kérdezte meg:

– Minden rendben uraim, sikerült azonosítani a fegyvert?

– Persze-persze! – nyugtatgatták.

Sikerült, de tudta, hogy olyasmi találtak, amit még sosem. Minden esetre nem csináltak nagy ügyet belőle, hamar visszanyerték az önuralmukat.

– Részletkérdés – mondták a Marsellie-ek. Így aztán be kellett érnie a rideg, és sovány tényekkel, meg az emlékeivel, az „íróról”. Kénytelen volt azt állítani, hogy „Pattkinsra” már anno is gyanakodott, holott a képmetykát csak utólag hallotta. Nagyon különösek voltak ezek a Marsellie-ek!

VÉGE... illetve:

KURGAN

Kurgan a partról nézte végig, ahogy a felügyelő leszáll, aztán taxit fog, és eltűnik Nápoly forgatagában. Micsoda szórakoztató eset, bár nem minden a tervei szerint alakult! Úton van Amerikából Kínába, ám előbb dolga van Olaszországban. Egy figyelőtől megtudta: a Pompei feltárásnál egy üregbe gipszet öntöttek, és ez nagy meglepetés lett! Egy el nem bomlott test volt ott! Egy Pompeii halhatatlan! Persze a skalpját akarja, hogy stílusos legyen, ha már Amerikából jön. A figyelők az Aegloson egy különleges akciót folytattak, sikerült megkavarnia őket, de a Wiltz nevű kraut is beletett egy döfessel... Nem is fáj! No és Novaeu a nyomozásával! Remek móka volt...! A fedélzetre lépvé meglátta a figyelőt. A legnagyobb meglepetés azonban nem a kurkász volt, hanem egy fajtabéli! Azonnal megérezte a jelenlétét, a hajón volt. Olyan volt ez a jelenlét, mint egy bepárasodott üvegen át nézett távoli alak. Hideg, homályos, sötét. Egészen rendkívüli halhatatlan volt, abból a típusból, amivel csak egyszer találkozott azelőtt, egy tóparton Afrikában. Ez is olyan volt, tisztán érezte, de mégis más, mit amaz. Valahogy kicsi volt, de mégis nagy, és meg mert volna esküdni rá, hogy öreg, nagyon öreg. Ami bizonytalanná tette, az a démoni kisugárzás, ami körüllegte. Szörnyen vad volt, átsütött a vékony mázon, amit magára kent. A civilizációt megtanulta, de csak kényszerből. Akkor, mikor a fedélzetre lépve megérezte őt, ez a vékony réteg foszladozni kezdett. – Bonyolódik, bonyolódik! – gondolta. Úgy döntött, hogy nem ő keresgéli amaszt, hanem magához csalja. Meditálni kezdett, várta a régi embert. De helyette ez a Wiltz jött, feldúltan, félig megbomlottan. A számításába hiba csúszott, mert a német markolatig döfte a szívébe azt a kést, és egy időre kivonta a forgalomból. Valaki kihúzta belőle Wiltz kését, és ez némi fejtörést okozott neki. Csakis egy figyelő lehetett, bár úgy tudta ezek jobb szeretik, ha „odaát” vannak. Magához térve első dolga volt, hogy megszabaduljon annak a figyelőnek a hullájától, akit azonnal elkapott, amikor a fedélzetre lépett. Amatőr volt, azonnal ki és leszúrta. Még akkor frissen be is dugta a szekrénybe, mikor a hajó kifelé úszott a kikötőből. Aztán keleti szőnyegbe tekerte, mellyel az utazását indokolta, és kigyömöszölte a kajütablakon... nem volt könnyű, szükre szabták ezeket a kerek kilesőket... Kár a szőnyegért, de úgyis

összevázta. Szegény Novaeu nagy elánnal keresgélte a „bizonyíték” szőnyegét, nem tudva megszabadulni a saját előzetes véleményeitől. Szórakoztató volt! A német, meg a figyelő meglepett, de nem baj, mert az összecsapás ezután következett! A „nyomozás” meg egyenesen vicces volt, és tanulságos. A Marsellie rendőrök között három figyelőt is felismert. Ők irányították az egész humbugot. Még sose látott ekkora sumákolást, ilyen pofátlan „nagy hűhó semmiért”, amit vizsgálatnak álcáztak... meglehetősen hanyagul. Szegény Novaeu ette a keféjét, de tehetetlen volt. Csapda, volt ez, amit magának ásott. Neki is viszkett a tenyere, de persze nem léphetet a képbe. Kár... Kabátja zsebéből egy használt állagú, puha fedelű könyvet halászott elő. A borítón egy régi, Katalán kard életlen képe, egy emberszerű, fej nélküli bábura vet árnyékot. A pengén mintha tükröződne valakinek az arca. Na és a cím: „Kard által homályosan Írta: J. G. Pattkins” Figyelmesen nézte az arcszerű foltot, a penge képén. Sokadjára is megpróbálta felfedezni benne a saját vonásait... Vállat vont, és kinyitotta a legtöbbet olvasott résznél:

A LEGJOBB Fiktív nézőpont:

„... – Nem ismeri... nem ismeri. Pedig ő is régiségeket árult! Kreutzer művi meglepétséggel felvonta a szemöldökét.

– Igazán? És?

A felügyelő hidegen bámult rá, aztán keményen szólt:

– Ne játssza meg az értetlent, ripackám, nem jól színészkedik! Szóval nem ismeri? Milyen különös! Két régiségkereskedő, ugyanabban a városban, meg egy kard. Egy értékes műkinck! Az egyikük halott, a másik él... és semmi közük egymáshoz, nem találkoztak, nem üzleteltek, nem ismerték egymást...

Kreutzer mosolygott, nem tetszett Vailantnak ez a mosoly. Túl magabiztos, és gúnyos volt.

– Éppúgy nem ismerem, mint azt az őrmestert, aki bekísért ide... Maga talán az összes szaglász is ismeri a városban?

Csönd. Vailant meglepődött, a kérdés pimasz, és álságos voltán. Kelletlenül vállat vont.

– Na idefigyeljen... – kezdte a ripoztját, de Kreutzer előrehajolt. Az arca árnyékba borult, csak a szeme fehérje villogott a sötét maszkká változott arcban.

– Szoktam találkozni más ócskásokkal. Megbeszéljük ki milyen „hű de értékes” kacatot árul, de nem szoktuk megölni egymást, legfeljebb sértegetni... Különben szóba sem állok vadidegenekkel, megvan a kialakult köröm. Ő nem tartozott bele!

Ezzel a képre bökött. A felügyelő pár pillanatig farkasszemet nézett Kreutzerrel. Az állta a pillantását.

– És a kard? – dobta oda a másik képet elé. Kreutzer hátradőlt, mosolygott.

– Mint egy cápa! – gondolta Vailant.

– Mi van vele?

– Maga szerint mennyit érhet?

Kreutzer megrázta a fejét.

– Nem értek a kardokhoz, de nem látszik különlegesnek! Csoda, hogy nem rozsdált el valami csatamezőn.

Vailant biccentett.

– Hol szerezte a forradásait?

– Hogy jön ez ide?

– Ezeket egy kard is okozhatta!

Kreutzer felnevetett.

– Hah! Egyszer beleestem egy kirakatba... majdnem elvéreztem.

A felügyelő bólintott.

– Aha! Hogy lehet egy ilyen nyaksebet túlélni?

Kreutzer megsimította a forradását.

– Szerencsével...! Mondja csak felügyelő! A fogaim állapotára esetleg nem kíváncsi? Az sem érdeklő esetleg, megvan-e a vakbelem, vagy mikor vágtam el legutóbb az ujjam? Talán meg kívánja nézni, hány bolhát szedtem össze ebben a tetves városban? Esetleg a seggemem van-e bibircsók...?"

Kurgan felnevetett.

– Hahaha! Ilyet nem is mondtam!

Összecsuksa a könyvet, és ismét a borítót nézte. A könyvbéli cápamosollyal bámulta az életlen penge képén lévő arcszerű kricsz-krakszt, mintha egy ósdi tükörbe nézne.

– Agyó testvér! – mondta, s ezzel eldobta a könyvet...

Most már tényleg: VÉGE!

A szerző köszönettel tartozik a következő íróknak, hatásoknak:

Rejtő Jenő, Kolozs Pál, Bakcsi György, Agatha Christie, Raymond Chandler, Dasniel Hamett, Erle Stanley Gardner, Ross Macdonald, Artur Conan Doyle, John Dickson Carr, Jörg Von Uthamann, Stanislaw Lem, Darwin vs. I.D., a régi és újabb Poirot filmek, és minden kriminek, legyen az jó vagy rossz.

Extra thanks:

A Highlander sorozatnak, és mozifilmek, de különösen az első és örök darabnak, annak is az agyonmásolt, feliratos VHS változatának. Ezt a verziót a Bubori család mutatta meg nekem, olyan rég, hogy az már történelem. Köszönöm nekik, élőknek, s holtaknak az élményt, és külön köszönöm „Mobilnak” aki szintén levetítette nekem, és a kazetta eredeti tulajdonosának, aki „Mobil” beajánlására vendégül látott, és nagy türelemmel átmásolta nekem, a camcorde-rével. A felvételt digitalizáltam, és ebben a pillanatban is rajta van a gépemen, aviban. Hálám örökké üldözi őket! A VHS feeling miatt született meg az én KURGANOM! Köszönöm szépen!

Feketekard

Jó a fegyverem

Egyedül, s magamra maradottan, viszont a fegyverem meghízható. Mondhatnám úgy is, hogy bandukoltam a szintén magára maradt árnyékkal. El kell feledni a várost, az most nem érdekes, pedig mindennel teli az emlékszíntem, teli városban tapasztalt élményekkel. Eltörhet a lábam, hogyan térek majd vissza, csak ettől rettegtem minduntalan. És rám lőttek, de kire lőjek vissza, senki sehol. Valószínű egy távcsöves fejudász tüzelt. Vérem ömlött a csípőmből, elárasztva az aransárga ruhám alját. A Hold fenn van az égboltozaton, sápadtan vigyorog, vagy mi, hallucinálók? De nem... egy arc bámul a képembe. Érzem, hogy kárörvendő a lelke. De nem félek, a fegyverem kitűnő, és már kattán is kezemben: Klatty, klatty, klatty. Háromszor.

Valaki a gonoszság hörgését színleli, vagy tényleg talált a lövedékem? Az árnyak menekülései vérfagyasztóak, tehát eddig leselkedtek rám, de a fegyverem elriasztja őket, ez jó, s a sötétben kötözgetem a sebet, már nem vérzik. Szóval nem súlyos, akkor meg gyerünk tovább! Bele a viruló erdők sűrűjébe.

Nem mernek mozdulni, sőt mi több, lélegzeni sem. Áh, ugyan már! Lehet, hogy csak ez az egy volt, megint csak képzeleg a lelke. Agyament dolog lenne tüzet gyújtani, noha picit hűvös az éj. S a motoszkáló rengeteg játszik velem.

Nyikorog valami. Hirtelen vészjósló csend lesz, és a fejemben egy igencsak egészséges dal ritmusa csendesít. Hadd legyen akármi, gondolom. Ez nem egy végignézhető horror, a zenémet nem is lehetne hozzáadni. Ezzel a dallamokkal az elmémbe kinn a hűvös fák alatt, nem illek nagyon bele egy fegyveres támadásba. S mivel egésznap nem ettem semmit sem. Fogtam hát magam, s egy gombába haraptam, jókora hatalmas falatot csámcsogtam, egy kissé csípősnek bizonyult, de kit érdekel? Falatozásom befejezve, tovább haladtam a rejtélyes terepen. Messze tőlem a város, mégis egy ajtót vettem észre, épület sehol, csak egy ajtó, s az a bokor lenne az épület? A sötétben nem bírtam kivenni. Lenyomtam a kilincset. Az egyik részén, egy résnyire nyitva hagyott másik ajtó következett. Beleestem, s hát egy pince, vagy mi ez? Újra, vagy azonnal egy nagy csattanás, mely egyben az ajtót is bezárta.

Szerencsére nincs füst, mert megfulladnék. Sójajtottam magamban egy férfias hangtalant... leguggolva maradtam és ledermedtem azon nyomban.

Mivel a nagy zajt keltő valami egyszerűen nem törődött velem, nyomban el is aludtam, később felébredtem, de még mindig ugyanolyan sötétség mindenhol, így várok ott, s nem tudni, mikor talál rám valaki.

Milton Gray

Mocsi bácsi meséi - Templom paktum

Régi történet ez, öreg, mint a mi falunk, mert hát lassan kiöregszik itt minden. A kenyérem javát már megettem én is, és bár tartom még az eke szarvát, de szívesebben átengedném azt az utókornak. Ha lenne. Merthogy a faluból a fiatal-ság java beköltözött a városba. Már van húsz éve is annak. Az unokáim meg a kukoricás mögötti akácok helyett, szkájnak nevezett ablakon át a nappali komódján álló laptopból integetnek néha. Pedig régen más világ volt itt kérem!

Az udvarokban, ahol ma a vízzel telt műanyag medencékben csillog a nap fénye, ott az állatoknak szánt téli takarmány széna, alomként a szalma púposodott kazalokban. A hátsó udvarban kistraktor helyett pedig szekér állt és várta, hogy befogják elé a lovakat. A falu népe már korán a téesz földjén, a hizlaldában vagy a téglagyárban tüsténkedett, hogy mire a nap az ég tetejére hág, már árnyat adó fedél alatt pihenje ki a nap első fáradalmát. Az urakat elvtársaknak hívtuk, a falu dolgaiban pedig a tanácselnök és nem a polgármester volt a megmondó.

Akkoriban történt, hogy egy májusi szombat délután a tanácselnök falugyűlést hirdetett. Pedig szokatlan volt mifelénk, hogy dologidőben disputára gyűl a falunép. Oly fontos döntésben, mint a templomkert felújítása, azonban mindenki részt akart venni. Meg is telt úgy a terem, hogy a Kovács Laci két lánya a billiárd asztalról lógathatta a lábát, de még az ajtóban is tolongtak az emberek.

A tanácselnök kinyitatta az ablakokat, mert a cigarettafüsttől alig lehetett a terem végébe látni. Kicsit várt még Vilire, a raktárosra, de amint kitudódott, hogy ő az anyagbeszerzőt várja a mázsaháznál valami mérleghez való alkatrész miatt, hát belekezdett. Már jó ideje beszélt, amikor észrevette, hogy a falu plébánosa nincs jelen. Pedig ha valakinek, hát neki szívügye kell, hogy legyen a templomkert. Meg is jegyezte jó hangosan, hogy hallják és vigyék a hívők a hatalom intó szavát.

Csakhogy a Storc Jani felesége, a Jutka meg visszaszólt, hogy a plébános úr meg azt üzenté, hogy illő lenne a tanácselnöknek példát mutatni a falu előtt azzal, hogy a vasárnapi misén néha részt vesz. Mert, ahogy neki nem esett le a feszület a falról, amikor bement a tanácsházára, a tanácselnöknek sem kéülne meg a pártkönyve, ha átlépné néha a templom küszöbét. Ráadásul a prédikációjából értesülhetne a falu rejtett dolgairól, mert a gyóntatószék előtt az emberek maguktól olyat is elmondanak, amit a rendőrségi vallatásban sem. Aztán az sem utolsó szempont, hogy a tanácselnököt is megkeresztelték még kicsiny gyerek korában, hát van némi restanciája az atya, a fiú, a szentlélek és a római katolikus egyház irányába. Erre persze hangos röhögés tört ki a terem-

ben és időre volt szükség, hogy a zsvivaj elcsituljon. A tanácselnök pedig, hogy elejét vegye a további gúnyolódásnak, gyorsan kiosztotta a feladatokat és lezárta a gyűlést.

Verőfényes vasárnap reggelre ébredt másnap a falu. Az állatok etetése és az ilyenkor halaszthatatlan házkörüli munkák elvégzése után életre kelt a fútca is. A férfiak az Úr dicsőségére először behajítottak egy felest a kocsmáros vitriol erős és orrfacsaró illatú törköly pálinkájából, majd átbalagtak az alig ötvenméternyire álló templomba. Az asszonyok a padokba kuporodva mormolták imáikat, vagy fejüket összedugva suttozták a legújabb pletykákat. Egyszer aztán minden szem a bejárat felé fordult, mert karján a kicsiny lányával, felesége kíséretében belépett a tanácselnök. Biccentettek jobbra, bólintottak balra, elhaladtak a meglepett és kíváncsi tekintetek között, majd leültek az első sorba. Katát a polgármester feleségét szinte mindenki ismerte. A szomszéd faluból való, jóságos, mindig vidám fiatalasszony, akinek akár a boltban, akár a téesz irodában, ahol dolgozott, de még az utcán hazafelé menet is, mindig volt néhány kedves szava a vele szembe jövőhöz.

Ültek az oltár előtt és türelmesen várták a plébános érkezését. A misére hívó utolsó harangszó is régen elhalt már, de papnak se híre, se hamva nem volt. Kis idő múltán a tanácselnök magához intette Dezső bácsit, a sekrestyést és megkérte, hogy ugorjon át a paplakba, kérdezze meg a tisztelendőt, hogy mikor kezdi a misét. Dezső bácsi kuncogva érkezett vissza és alig leplezett vigyorral suttozta a tanácselnöknek, hogy a plébános úr elaludt, elnézést kér, rövidesen érkezik. A tanácselnök erre felállt, közelebb lépett az oltárhoz, majd a templom közönsége felé fordult. Olyan csend töltötte be a teret egy pillanat alatt, hogy a légy zümögése is egy harcokcsi dübörgéseként hatott. Döbönt tekintetek meredtek a tanácselnökre, aki nem tudta mire vélni ezt. Aztán felismerve a helyzet fonákját, megköszöri a torkát és megszólalt.

- Ne rémuljenek meg, elvtársnők és elvtársak, a misét nem én fogom megtartani. Csak azt szeretném mondani, hogy a plébános úr türelmüket kéri, azonnal itt lesz.

Erre aztán olyan röhögés tört ki, hogy a templom tornyában a harang is bele remegett.

Még tartott az önfeledt hahota, amikor a plébános megérkezett, odalépett a tanácselnökhöz és kezét nyújtott neki. No! E látványtól aztán minden szem, minden száj táva maradt. A plébános az oltár felé fordulva keresztet vetett, majd a jelenlévőkre pillantva és felfedezve az arcukon bujkáló mosolyt, annyit mondott csak.

- Hála legyen az Úrnak, mert vidámság költözött a házába!

kisjankó

Mínusz harminchét

Fehéren csillogott a jeges hó. Ropogott a lábak alatt. Hajnali fény világította meg az utcákat. Olyankor még alig-alig volt mozgás a városban. Csak néha tűnt fel egy-egy emberi alak. Nagyon fontos dolga lehetett annak, aki ilyen időben kimozdult a lakásából. De akadtak olyanok is.

Miska sofőr a központ felé igyekezett. Az este ott hagyta a teherkocsiját. Jól sejtette, hogy nehezen indul majd a motor. Befagy ebben az időben, s biztatni kell, hogy melegedjen és induljon. Miska már mindezekén túl volt, mikor Bálint odaért. Már csak Józsiira kellett várjanak. A sofőr neki ígérte meg, hogy elviszi Bánbatakra. Üzleti ügyeket kellett intézni, s őt bízták meg, mert jól ismerte a várost. Ő pedig Bálint öccsének akart segíteni azzal, hogy őt is elviszik a Fellegvár alatti egyetemi városba. Engedett közben valamit a hideg, de a végtagjaik még mindig gémberedettek voltak. Csak egy kis mozgás segített rajtuk. Józsi aztán beült a sofőr mellé, Bálintot meg felpakolták hátra, az árutérbe. Ott is igencsak kevés hely maradt neki, mert tele volt áruval. Bútort szállítottak a nagyváros egyik üzletébe. A kis vidéki város, Dálnok, bútorgyárának szerződése volt velük.

Bálint csak éppen felkapaszkodhatott. Úgy érte a huzatos szél, mint a szabadban. Az elől ülők jól felmelegedtek a motor közelében, s a hátul meghúzódó öcsikére rá se néztek. Ő szegény mozdulni se tudott. Nem csak azért, mert a hely nem engedett meg neki olyan luxust, hanem azért is – és főleg azért -, mert már csonttá volt fagyva. És még sok-sok kilométer volt előttük.

Olyan félút körül lehettek, mikor a sofőr félrehúzott, és megállt. Bálint mozdulni se tudott. Hátrament a bátyja, és leemelte a kocsiról. S mikor látta, hogy az öccse rakni se tudja a lábát, mosollyal nézett rá. „Sajnálalak, öcskös, de nem tudok többet tenni érted. Légy erős és kitartó! Már nem sok van hátra. A városban majd melegebb lesz a levegő, addig még bírd ki valahogy!” Bálint egy kukkot sem tudott szólni. Csak állt egy helyben, és hallgatott. Talán arra gondolt, hogy a bátyja miért nem fordítva rendezte a dolgot? Ő azt tartotta volna természetesnek, ha Józsi átadja neki az elülső, meleg helyet. Ők aztán elfordultak, és kiürítették a hólyagot. Bálintnak azt nem kellett.

„Nem ismertelek mostanáig, fiú. Sose mondta bátyád, hogy a lányokon kívül van ilyen kisöccse is – mondta neki Miska.

„Azzal nemigen dicsekednek, ha a családban szaporán követik egymást a gyerekek. Márpedig nálunk úgy volt. Nem is árulom el, hányan vagyunk testvérek. Csak annyit, hogy én vagyok a legkisebb” – bölcsekedett Bálint.

A bátyja is beleszólt.

„Mikor megszületett, szégyelltük, hogy milyen sokan vagyunk. De olyan szép és kedves gyermek volt, hogy mindenki nagyon szerette, házban és házon kívül. S azóta már azt is bebizonyította, hogy értelmes és okos is. Most egyetemista, s néhány napra hazalátogatott. S hogy adódott ez az alkalom, úgy gondoltam, hogy rajta is segíthetünk. Azért ajánlottam neked, hogy velem együtt őt is elviheted” – bizonygatva ezzel, hogy mennyire szereti most is az öccsét.

Bálint meg azt mondta magában:

„Minden nagyon jó volna, csak a mínusz harminchét mindent más színben mutat fel” – sajnálkozott Bálint.

A pihenőt befejezték, elfoglalták helyüket, és továbbmentek. Miska Józsihoz fordult, és azt mondta neki.

„Megérdemli ez a fiú, hogy szeressétek és támogassátok. Látod, én egyke vagyok, és nagyon hiányzik egy testvér. Örvendek, hogy megismertem az öcsédet. Jó, hogy így a vége felé róla is beszéltünk.”

„Elég jól utaztunk – ismerte el Józsi. És még jobb lett volna, ha az öcsémnek valamivel könnyebb lett volna az útja. De most már itt vagyunk, s lássuk, ki merre megy” – javasolta Józsi.

A sofőr erre azt mondta.

„Mátyás szülőházánál megállok. A központban van, s közel mindenkinek. Én ott rakodok le, az öcséd bentlakása csupán párszáz méterre, te pedig autóbuszra ülsz, és lemész a Herbákba”- intézte el gyorsan Miska sofőr. „Délután veled ugyanitt találkozok, az öcsédőtől elköszönök, és jó tanulást kívánok neki!”

És kezet nyújtott Bálintnak, aki mindkettőjüknek megköszönte, hogy az újtáért nem kellett fizetnie. Vette a kis cók mókot, és bement az otthonba. Társai látták, hogy meg van fagyva, kérdezték hát:

„Hol van az az igazi otthoni pálinka?” - és Bálint elővette a literes üveget. A többiek megkóstolták, és elmentek. Bálint egyedül maradt, és nem hagyott békét az üvegnek, míg ki nem ürült. Mikor a kollégái hazaérkeztek, ő aludt: nem tudott semmit a világról. Felmelegedett, s mikor felébredt, hangosan azt mondta:

„Ez volt az utolsó alkalom, hogy mínusz harminchét fokon teherkocsival utazom.”

Magára húzta a takarót, és megint elaludt. Álmában vonatfütytyöt hallott...

Seth

Esténként néztük a csillagokat a mólóról. Az ég bársony kék színben pompázott előttünk, megannyi sok volt belőle és megannyi hullott alája. Kívántunk egyet. Természetesen nem mondtuk el egymásnak mit, mert akkor nem teljesül.

Én azt kívántam, hogy legyen Ő az enyém. Sose tudtam rájönni, hogy tetszettem-e Flórának. Mindig nevetgélt, ha komolyra fordítottam a szót és rólunk kérdeztem. Csak biccentett a fejével és vállat vont. Voltak pillanatok, amikor teljesen összezavart. Pislogott és motyogott valamit maga elé időnként.

- Seth, későre jár, lassan indulnunk kéne lefeküdni. Fáradt vagyok.

- Ne, még, maradjunk egy kicsit!

- Rendben. - bólintott Flóra.

Csak néztük és néztük az eget. Olykor csak csöndesen, hogy meghalljuk a csillagok nesztét. Rengeteg zuhant alá aznap éjjel. Szúnyogok szerencsére nem voltak. A Tisza vize tisztán, makulátlanul terült szét a tájon. A Telihold bevilágította a helyet, gyönyörű látványt nyújtott. Olyan fénye volt, hogy akár olvasni is lehetett volna.

- Fűrődjünk meg meztelenül! - kiáltottam el egyszer csak magam.

- Te megőrültél? - kérdezte a lány kissé felháborodva.

- Nem, Flóra, ez csak móka, nem kell egymáshoz dörgölőznünk!

- Oké, benne vagyok.

Hamar megszabadultunk ruháinktól és beleugrottunk a vízbe, ami lehetett legalább 25 fokos, kellemesen simogatta testrészeinket. Úszunk, viháncoltunk, fenségesen vidáman telt az este.

- Kiment a szememből a fáradság! - szólalt meg a vízben Flóra.

- Mit szólnál, ha pecáznánk egyet? - kérdeztem tőle.

- Remek ötlet volna! - helyeselt a lány.

Kikászálódta a vízből s megtörölköztem. A parton állt egy kis házikó lábakon, hogy az áradáskor ne menjen be a víz. A ház alatt volt egy sufni, ott tartottam a pecáimat. Hamar felszereltem kettőt s már mentem is vissza a mólóra. Flóra már tükön ült.

- Ma kifogjuk Moby Dick-et! - mondta tréfásan.

- Úgy legyen! - tettem hozzá.

Azzal leültünk és néztük a bot végét. Már eltelt egy óra és semmi! Még egy kapás sem volt! Egyszer csak elkezdte valami rángatni az én botom.

- Ott lesz a Moby! - sikkantott a lány.

Flóra

Elkezdtem tekerni a botot és nemsokára egy jó tenyeres dévérkeszeget emeletem ki a vízből.

- Gyönyörű! - mosolygott. - Engedjük vissza!

- Azt már nem! - feleltem bohókásan. - Ezt fogjuk holnap megsütni reggelire!

A lány fancsali képet vágott, sajnálta a halat, de ettől függetlenül szerette fogyasztani, csak most valahogy elérzékenyült.

- Jól van, finom falatok várnak ránk reggel - mondta elmélázva.

Visszadobtam a pecát. Ültünk csendesen, minden apró kapásra figyelve.

- Hé, ide nézz, Seth! - ragyogott fel a lány arca. - Ez nagyon húzza, fárasztani kell! - Szép óvatosan elkezdte tekerni az orsót. - Már mindjárt kint van a feje!

- Megyek szákolni!

Óvatosan alátettem a hálnak. Gyönyörű fogás, egy 5 kilós márna! Lesz mit enni holnap! Örömben előbányásztam zsebemből egy cigarettát s rágyújtottam.

- Kérsz, Flóra?

- Nem, kösz, még mindig nem dohányzom. Bár... annyira örülök a márnának, hogy mégiscsak kérek!

Odanyújtottam neki a dohányt, egy slukk és mosolygott. Miután elszívta a bagót, megbeszéltük, hogy nyugovóra térünk. Összeszedtük a felszerelést és elindultunk aludni. Tudtam, hogy nem fog mellém feküdni a francia ágyra, de nem bántam. Örültem, hogy velem volt. Reggel madáracsérgésre ébredtünk.

- Kérsz kávét, Fló? - kérdeztem.

- Igen, köszönöm, két cukorral!

Elkészítettem a kávét és letettem a lány elé.

- Figyelj, megcsinálok a reggelit, mit szólsz hozzá, most nem neked kell főzni. Pihenj!

- Édes vagy, Seth.

Azzal egy nagy cuppanósat kaptam tőle. Arcomra kiült a pír, fülem vörösen lángolt. Megpucoltam s befűszereztem a halakat, majd nekiláttam sütni. Alig fél óra alatt elkészültem, megterítettem és nekiláttunk enni.

- Nagyon finom lett - jelezte Flóra. - Elismerésem, szakács úr!

- Köszönöm, igyekeztem - mondtam neki vállvetve.

Reggeli után összepakoltuk a táskánkat és elindultunk haza. Az úton azon elmélkedtem, hogy életem legszebb élménye volt ez kis együtt töltött idő...

Ebenezer

A teszt

Rob lustán ásítva nyitotta fel a szemét, és olyan kipihentnek érezte magát, mint már régen nem. Nem is emlékezett rá, hogy ennyire kialudta volna magát az elmúlt pár hónapban, még a hétvégeken sem. Semmi kedve sem volt felkelni, a puha ágy úgy ölelte, mint barátnője szokta, de ma mégis muszáj volt bemennie az irodába a Seymour szerződések aláírása miatt. Egyelőre azonban ezzel mit sem törődve, hanyagul oldalra fordult és kibámult az ablakon. Napfény játszott a fa lombja közt, amely közvetlenül az ablaka előtt állt, és levelek fodrozódtak az enyhe szélben.

- De jó is lenne, ha minden reggel ilyen nyugodt és csendes volna – sóhajtott fel magában, majd az ébresztőóra pillantott, amely karnyújtásnyira állt tőle a kisasztalon. A kijelzőn 9 óra 39 perc villogott, jelezvén, hogy áramszünet volt az éjszaka. A mosoly nyomban lelohadt az arcáról.

- A fenébe! Elkéstem!

A találkozó pontosan 9 órakor kezdődött a belvárosi irodában, amely a legnyugodtabb napon is legalább 35 perces autózásra volt, busszal és földalattival pedig valamivel több, mint egy óra kellett. Rob a fürdőszobába sietett és megmosakodott, a borotválkozást ezúttal kihagyta, ugyan majd kap egy-két megjegyzést érte a titkárnőktől, de ez most nem számított. Miközben kapkodva öltözni kezdett, mobiltelefonján Gillardot hívta, a kollégáját, hogy próbálja meg húzni egy kicsit az időt, míg megérkezik, ám Gillard nem jelentkezett.

Nyakkendőjét meg sem kötve lerobogott a lépcsőn és kilépett a garázs előtti felhajtóra, kicsengő mobiltelefonját a vállával tartva, kocsit kulccsal a kezében. Ám DeMarco sem vette fel a telefont, pedig ő volt az abszolút viszonyítási pont a cégnél, aki talán egy nap feleségül veszi a mobilját, ha ugyan már meg nem tette titokban. Beült a kocsiba és a telefont a tartóba helyezve a titkárnőjét tárcsázta. Még kicsengett, amikor kopott Buickjával kifordult az utcára és gázt adott. Szerencsétlenségére már az első piros lámpa megállította a pár száz méternyire lévő sarkon, és csak ekkor jutott el a tudatáig, hogy a mobiltelefonja még mindig hiába csengeti Mary Bokowsky számát. Ezt már felettébb furcsállta, és ujjaival türelmetlenül dobolni kezdett a kormánykeréken.

Egyetlen autó sem keresztezte útját és Rob azon volt, hogy áthajt a kereszteződésen, amikor végre zöldre váltott a lámpa és ő elindulhatott. Automatikusan benézett a keresztcútcába, hátha valami siető örült még át akar száguldani a piroson, de egyetlen járművet sem látott. Körülnézett és tulajdonképpen senkit sem látott, csak a teljesen néptelen utcát. Parkoló autók, bezárt üzletek és lehúzott rolók bámultak rá. Szerda reggel kilenckor határozottan különös volt ez az üresség. Rob egy új számot választott a telefonregiszterből és hosszasan csöngette. De a barátnője, mondhatni már menyasszonya, Helen, sem vette fel.

A férfi gyanakodva megállította a kocsit az út közepén és lassan kiszállt. Továbbra sem látott senkit: se egy sétáló embert, se egy mozgó autót. Mélységes csend vette körül és enyhe szellő fújt az arcába. Körbepillantott az utcán, és végigsiklatta szemét a bezárt boltok során, amelyeknek pedig nyitva kellett volna legyennek. A közelben lévő buszmegálló is néptelen volt, a mellette álló újságosstand pedig csukva állt. Bizonytalan mozdulattal benyúlt a telefonjáért és a vállalata központi számát hívta, majd az automata

hangját hallva a kezelőt kérte. Senki nem vette fel a telefont. Pár pillanat töprengés után határozott mozdulatokkal bepötyögte a rendőrség számát, de ezt a hívását sem fogadta senki. Megpróbált higgadt maradni, ám érezte, hogy a gyomra összeszorul, ezért visszaült az autóba és maga elé bámult. Bekapcsolta a rádiót, de akárhány állomást is állított be, csak sisterség jött a hangszórókból. Lassan előregördült a járművel, menet közben jobbra-balra tekingetve, és hamarosan megtalálta, amit keresett. A leparkolással mit sem törődve egyszerűen hátrahagyta a kocsit, majd belépett az éjjel-nappal nyitva tartó vegyesbolt ajtaján.

- Van itt valaki? – kiáltotta kissé visszafogottan Rob az üresnek tűnő üzletben, nem akarván nagyon lejáratni magát, ha mégiscsak van odabent ember. De nem kapott választ, csak a közelében álló hűtőszekrény halk bűgását hallotta.

- Van itt valaki? – ismételte meg, ezúttal teljes hangerővel, ám ezúttal is csak a fagyasztó hangja felelt.

Körbejárta az üzletet, de tényleg nem volt bent senki. A pulthoz lépve megnézte a napilapokat – a tegnapi dátum állt rajtuk. Az irodahelyiség nyitott ajtaján át egy telefonkészüléket látott az asztalon. Még mindig a szokásai által vezérelve körbenézett, hogy senki nem látja-e, majd átlendült a pult fölé.

- Hahó! – kiáltotta és belépett az üres irodába.

Felemelte a kagylót és tárcsázta a vállalat számát, majd, miután senki nem jelentkezett, megpróbálta ismét a rendőrséget – hiába. Majd sorban hívta Helent, Gillardot, DeMarcot és Bokowskyt. Egyikük sem vette fel. Hirtelen ötlettől vezérelve saját számát tárcsázta.

- A francba – jegyezte meg csalódottan, amikor pár pillanattal később felcsendült az ismerős csengőhang a zakózséből.

Rob kísélt a kocsijához, amely nyitott ajtóval és járó motorral várta pontosan abban a helyzetben, ahogy ott hagyta. Már nem félt, és ijedtnek sem érezte magát, egyszerűen csak zavart volt és értetlen. Mi történhetett? Hol van mindenki? Miért nem veszi fel senki a telefont?

Továbbra is az iroda felé igyekezett és közben benézett az egyik legforgalmasabb metróállomásra, illetve végigjárt pár ismert üzletet, éttermet. Mindegyik teljesen néptelen volt, sehol sem talált egyetlen élő lelket. Megállt a vállalat irodaépülete előtt, de a kapuk zárva voltak, a biztonsági szolgálat sem bukkant fel a csengetésre. Az egyik gyorsétterem előtt elhaladva eszébe jutott, hogy éhes és magához vett pár kihűlt szendvicset, amelyeket a motorháztetőn ülve fogyasztott el. Továbbra is csend volt és mindenfelé elhagyatott, üres utcák vették körbe. Minden remény nélkül még egyszer sorban hívni kezdte a telefonjában lévő tárolt számokat, mígnem a végére ért. Az összes hívása sikertelen maradt ezúttal is.

Az estét a Kempinsky Hotel elnöki lakosztályában töltötte, majd másnap reggel öreg Buickja helyett egy tűzpiros Porschét választott magának egy előkelő autószalomból. Szándékában állt fizetni, de sajnos nem volt, aki átvegye tőle a pénzt. Az üres városban tényleg jó hasznát vette a sportkocsinak, csak úgy repesztett a kihalt körutakon és főutcaikon. Persze egy idő után már nem találta annyira izgalmasnak a pirosokon való áthajtást és a sebességkorlátozó táblák negligálását. Sőt, másnap estére már a Porsche motorhangja sem

duruzsolt olyan szépen. Akármerre is járt, sehol nem találkozott sem emberekkel, sem állatokkal. Mélységes csend vette körül a bevásárlóközpontokban, a reptéren, a vasútállomásokon vagy akár melyik szállodában. Tulajdonképpen semmi reménye nem lehetett, de beugrott Helen lakására. Persze teljesen üresen találta. Hanyatt dőlt a széles franciaágyon és sokáig bámulta az üres plafont.

Három hónap telt el anélkül, hogy akár csak megpillantott is volna egy teremtetett lelket. Rob mostanra már egyáltalán nem élvezte a helyzetet nyújtotta lehetőségeket, amelyek pár héten át olyan jól elszórakoztatták. Inkább unta a dolgot, és egyre ritkábban jutott a konzerveken kívül más élelmiszerekhez. Lassan elromlottak az elektromos berendezések, a mobilja már hetek óta nem működött, a benzinkutak pumpái leálltak, nem volt utcavilágítás és a liftek sem repítették fel a hotelek luxusszobáiba. Kihűltek és bezavarosodtak a medencék, a legtöbb finomság szavatossági ideje lejárt, kezdett mindent belepni a por és gazosodtak a parkok. Hidegre fordult az idő, közelgett a tél. Mindazonáltal a legnagyobb problémát mégis az okozta Rob számára, hogy egy szemernyivel sem lett okosabb arra vonatkozólag, hogy mi is történt azon az áramszünetes éjszakán, és ő miért nem ott van, ahol a többiek.

December 31-e volt, a Fehér Ház Ovális irodájában ült, egy elegáns kanapén. Előtte, az alacsony dohányzóasztalon, egy méregdrága pezsgő, valamint egy pisztoly pihent. Aranybuborékok szálltak fel a pohár aljáról, a férfi csendben bámulta őket egy darabig, majd nagyot kortyolt a fenséges italból. Kézfejjel megtörölte a száját, és a fegyver után nyúlt. Meglepte a fém hűvössége és a tárgy súlya, pedig ő hozta ide pár órával korábban egy biztonsági szoba felfeszített szekrényéből. Egy kicsit forgatta a fegyvert, mintha csak töprengene, vagy bátorságot gyűjtene, ám legbelül már régen eldöntötte, mit fog tenni. Majdnem fél éve volt teljesen egyedül és semmi nem utalt arra, hogy ez megváltozna a jövőben. Hátradőlt a kanapén, felbámult a díszes plafonra, majd a halántékához emelte a pisztolyt, és mindennel megkélve meghúzta a ravaszt.

Rob úgy ugrott fel az ébresztőóra berregésére, mintha puskából lötték volna ki. 7 óra 16 perc világított folyamatosan a kijelzőn, amikor végre lenyomta az iszonyú lármát. Azért állította be ilyen hangosra, mert ma élete legfontosabb szerződésének aláírása várt rá, nem alhatott el. Nyomban az ablakhoz ugrott és kinézett. Egy kék Ford húzott el épp az utcán, és Dylan, a szomszéd öregúr, jött hazafelé a sarki boltból, ahogy tette ez hosszú évek óta minden reggel, hóna alatt az aznapi újsággal. Aztán meglátott további embereket, ahogy mindenki tette a dolgát, mintha mi sem történt volna. Kimondhatatlan megkönnyebbülést érzett, és hangosan felsóhajtott.

Az irodában mindenki roppant mód csodálkozott Robon, talán még sosem látták ennyire feldobottnak és vidámnak. Persze először mindenki a Seymour szerződésnek tulajdonította az egészséget, de amikor pár perccel kilenc előtt lemondták a találkozókat és Rob kedve egy fikarcnyit sem változott, néhányan kezdtek rosszat sejtteni. Ő azonban nem törődött velük, mindenkire mosolygott és a kollégái hátát lapogatta. Együtt ebédelt Helennel, és végre vette a bátorságot, hogy megkérje a kezét. Minden olyan fantasztikusan alakult, és estére a férfi szinte teljesen elfelejtette az ostoba álmot. Csodálatos éjszakát töltött együtt menyasszonyával és oly édesen aludt el, mint egy boldog kisgyerek.

Másnap reggel iszonyatos fejfájással ébredt, és sajgott a

háta. Először fel sem fogta, hol van, majd felismerte a filmekből is oly gyakran látott helyszínt... az Ovális irodát. Megérintette a halántékát és rögtön felszisszent. A golyó horzsolta seb még friss volt, habár már alvadt vér borította. Aztán meglátta a padlón heverő pisztolyt és a félig üres pezsgőspoharat, amelyben már nem voltak szénsavbuborékok. Világos volt odakint, enyhe szellő lengett, és hó szállingózott odafentről. Elbotorkált a mosdóba, hogy szemügyre vegye a sebet a fején. Minden valószínűség szerint rosszul tartotta a fegyvert, ami a lövés erejétől még jobban elfordult, így a lövedék csak végigszántotta a bőrt, de ahhoz elég volt, hogy elveszítse az eszméletét.

- Nagy pancser vagy, barátom - mondta a tükörképének, és keserűen elmosolyodott.

Lemosta a halántékát, majd rendbe szedte magát, amennyire csak tudta. Zúgott a feje, és össze volt zavarva. Visszasétált az irodába, és felhajtotta a pezsgő maradványát. Maga elé tette az üres poharat és elmélázva bámulta.

- Vajon most álmodom, vagy ébren vagyok? - kérdezte magától.

Belecsípett az alkarjába és fájt neki.

- Persze, hiszen a fejem is majd széthasad - nyögte magában.

Tovább ücsörgött és farkasszemet nézett valamelyik elnökkel, aki a falon lógott.

- Mit mond, uram? - kezdte félhangosan a kép felé. - Úgy értem, ha most álmodom, és tudom, hogy álmodom, akkor elvileg megváltoztathatom az álmomat? Ez érdekes gondolat, elnök úr!

Rob újra otthon volt, ahol ez az egész rémálom elkezdődött. Hanyatt feküdt az ágyán és behunyta a szemét.

- Most háromig számolok, és mire kinyitom a szemem, minden ismét normális lesz. Ha nem, akkor nem álmodom. Egy...

Hihetetlen csend vette körbe, még a szél is elhalkult odakint.

- Kettő...

Könnyűnek érezte magát, és mintha az elmúlt fél év nem is történt volna meg.

- Három...

Várt még pár másodpercet, majd felpillantott a mennyezetre, ám ugyanott volt, ahol pár perccel ezelőtt. Csalódottan kiporoszka az üres utcára, beült régi Buickjába, és elhajtott az autószalponhoz, ahol korábban a Porschét találta. Volt ott egy vadonatúj, éjféketé változat is. Elfordította a kulcsot és óvatosan kigurult az útra, majd a sebességkorlátozásokat mindenhol precízen betartva komótosan elkocsikázott a Miller sugárút végéhez.

Felszállásra készülő repülőgépként állt a széles utcán, pedig valójában sokkal inkább érezte magát vadnyugati párbajhősnek. Pár pillanat múlva erősen megragadta a kormánykereket, tövig nyomta a gázpedált, és amikor a motor úgy bögött, mint egy vadállat, felengedte a fékpedált. Az áramvonalas sportkocsi kilőtt, és alig tizenöt másodperccel ezután maximális sebességgel száguldott a nyílegyenes úton. Rob ha akarta volna, sem látta volna az elszuhanó épületeket, de nem is törődött ezzel, mivel egyenesen előre koncentrált, a majdnem háromszáz kilométer per óra sebességgel közeledő Harris felüljáró tömör, vasbeton tartópillérére. Semmit sem érzett, csak egy tizedmásodpercig tartó lebegést, majd körbevette a sötétség.

Az ütközés brutális csattanása csak pár másodpercig visszhangzott a felüljáró alatt, majd a környékre visszazuhant a mérhetetlen csend. A kocsik egyik égnél álló kereke talán egy teljes percig pörgött a szétszakadt tengelyen, aztán lassan megállt, és ezúttal tényleg minden mozdulatlan maradt.

- Michael, Michael! A tesztalany ismét öngyilkosságot követett el! Közbelépjek?

- Hagyd csak, Gabriel! Ez már a második, úgyhogy tényleg meg akar halni. Nincs benne elég életösztön.

- Pedig ez idáig ő tartott ki a legtovább.

- Nos, ígéretes volt, de végül ugyanaz történt, ami a tizenhét éves eddigi alannal. Pedig ő szinte minden készen megkapott.

Koi

Véres csillagok

A birodalmi flotta végre megállt, s löni kezdte a „Bunkerholdat”. Egy, az űrben keringő gyárrá átalakított, a Hegron-rendszer legnagyobb gázóriása körüli pályán keringő, alig pár száz kilométeres átmérőjű közetgolyót. A Bunkerhold légvédelme visszavágott, s a nehéz ionágyúk el is találták az egyik cirkáló parancsnoki tornyát, minek hatására a hajó kontrollálatlan imbolygással a hold felszíne felé zuhant. A birodalmi hajók teljes energiapajzsukat betolták a hajók elé. Kétszáz vadászgép csak erre várt...

...

- Kettes Űstökös-század, felszállás!

A hajtóművek tolni kezdték a bombákkal jócskán megrakodott, elavult gépeket, s csakhamar az egész század kitolta fémorrát a Hegron-7 olajsűrű légköréből. Mindegyiken ott volt a sárga háromszög. A Halálraszántak jele.

Kétszázan voltak, s a legelavultabb gépekkel olyan akcióra készültek, amelyre az űrben még csak kevés példa volt, s az akció mérete még ezen korábbi próbálkozásokét is bőven felülhaladta. A pilóták, akik önként és dalolva, kényszer nélkül, sőt, úgy kellett meggyőzniük a parancsnokságot az engedélyek megadásáért, a rájuk nem figyelő birodalmi flotta felé repültek totális rádiócsendben... mit rádiócsendben? Még a rádió helyére is robbanószert szereltek!

Az élen haladó Kruzfeqtur vadászbombázó megbillegtetette ék alakú szárnyait. Hosszú törzsén zöld-sárga csíkozás volt – a századparancsnok is velük tartott. Kemény legény – auterini születésű volt, amúgy rendszeren bánt beosztottjaival. Még ez utolsó akció előtt is bizonyította eme vitathatatlan és szerethető előnyét.

Az osztag, oldalán a sárga háromszöggel, gyorsítani kezdett. Minél hamarabb elérni a célt, nehogy időnek előtte kiszúrjanak – volt a hadiparancs. Az éter ezen elhanyagolt, rusnya pontján egy akármilyen bevetés előtt is az ember – még ha nodreharninak is teremtette őt az, aki odafentről néha beleszólva irányítja minden és mindenki életének folyását – akarva-akaratlan családjára és eddigi életére gondol. Pláne EZ előtt a bevetés előtt.

Az őket körülvevő tér üres volt, sehol egy árva birodalmi vadászgép nem mutatkozott. Az ellenség még a Bunkerholdat lötte, s ahogy minden, a Birodalom által „ürsótánynak”

- Ez roppant elkésztítő. Mit tehetnénk másképp legközelebb?

- Talán..., nos, talán megfontolandó lenne a professzor javaslata, hogy ne egyedül, hanem párban teszteljük őket.

- Úgy érted, ketten legyenek? Az sokkal problémásabb lehet.

- Minden bizonnyal. Ugyanakkor esetleg működhet. Egyébként kik lennének a következők a listán?

- Egy pillanat... azt mondja, hogy van egy Eva, és egy bizonyos Adam.

- Érdekes nevek. Rendszerben, akkor próbáljuk meg velük. De ezúttal ne legyenek autók és fegyverek!

gúnyolt pilóta nagy öröme olyan elánnal merültek bele a közet- és irídiumpáncél-golyó rommá lövetésébe, hogy hátrafelé egyáltalán nem figyeltek.

A századparancsnok hálaadó imát rebegett Sruhárnak, a hadak urának, a nodreharni főistennek és minden űrpilóta védelmezőjének, majd kinézett balra. Két pilótáját látta meg az egyik rémségesen elavult, alkatrészhányos Koromichen csatabombázóban – az egyik krentirini volt, a másik yukuhenuni. Felmenőik még egymás ellen harcoltak ama nagy háborúban, de ők már a legjobb barátokká váltak: életük és leendő haláluk végérvényesen összeforrt.

Felkapcsolta a fékezőfényt, bár maga a fékező-berendezés is kiszerezésre került, s helyére még több robbanóanyag került. Jelt adott a haláltánc, a Véres Csillag hadművelet megkezdéséhez...

...

Az A-1799 hirtelen abbahagyta a tüzelést és kivált az alakzataból. Háttulja konkrétan szétszakadt, vezérsíkjai cefatokban lógtak.

- A fene folyik odaát, mi volt ez?! – harsant az üvöltés a rádiócsendet áttörő E-794 rombolóról, majd egy tompa moraj után meg is szakadt vele a kapcsolat. A következő pillanatban a romboló megszámlálhatatlan darabra hasadt, s csak a belső merevítő gerendák maradtak egyben belőle.

A Koreventer csatacirkáló kitért a formációból, hogy azután legalább négy nodreharni űrvadász vágódjon belé. A hangárajtók beszakadtak és az űrbe lökték a feltöltésre várakozó gépeket. A Probnesz hordozó is találatokat kapott, a stabilizáló szárnyai többször kiszakadtak, majd egy hatalmas robbanássorozat kettétörte a büszke űrhajót.

A birodalmi rádiócsend, a Bunkerholdat támadó flottájukkal együtt darabokra hullott. Az étert mindenhol rekedt parancsadás és segélykérések tömkelege törte át, iszonyatos káromkodások és megszámlálhatatlan kárjelentés töltötte ki.

- A B-711 szállítóhajó súlyosan megsérült... A Kartevin csatacirkáló irányíthatatlanná vált... Ismétlem, itt a Poretaliusz hordozó, a hajtómű működésképtelen és sorra csapódnak belénk ezek az örült bogarak!

...

Konevir becsukta szemeit.

Történelemóra. Hogy utálja!

De legalább most jó anyag következik: a Nodreharn ostroma. Ránéz tankönyvére, s egy archív fotót látott maga előtt.

Szétszakadt birodalmi hajók roncsai, itt-ott nodreharni gépek maradványai.

Mellette a szöveg:

„A Bunkerhold ostromát a Kettes Űstökös-század speciális támadóosztag önfeláldozó támadása törte meg, ahol kétszáz nodre-

harni gép és pilóta öngyilkos támadása (mely során a különböző, reménytelenül elavult gépeket belevezették az ellenség hajóiba) szinte teljesen megsemmisítette a 35 hajót, köztük három hordozót és két csatacirkálót felvonultató 17. Birodalmi Flottillát. A kép egy túlélő birodalmi rombolóról készült.”

Grigor

A borongós égbolt látványa teljesen átlagos jelenség volt a városban. Az eső elég gyakori az ipari gázok kibocsátásai miatt. De nem neki. A vizorján kopogó eső felébresztette a szemétdombon fekvő robotot. Persze a robotok sosem aludtak. Olykor kikapcsolták őket gazdáik. Azonban ez a robot más volt. Seholy egy emberi lélek, amely birtokolná őt. Netán magát kapcsolta ki és be?

A temérdek hulladék között feküdt és nézte az eget. Közben ellenőrizte a rendszerét, minden rendben van-e. Nincs végtagsérülés, sem rendszerbeli hiba. Kivéve egyet, miszerint az azonosító száma már egy ideje törlődött a központi adatbázisból. Kora hajnalban az emberek kevésbé járnak erre, még egy ekkora metropoliszban is. Ez a város legalja... Ide gyűjtik az emberek a szemetüket. Mindenféleket dobálnak le ide. Döglött házi kedvencek maradványai, alkoholos üvegek, háztartási gépek roncsai, egyéb dolgok. És ez a robot. Memóriája nem tartalmaz utalást arra, hogy miként került ide. Persze nem érez csalódottságot ennek hiányának okán.

Energiacellájának kijelzője 27%-ot mutat. Talán holnapig elég lesz. Nem érez sem félelmet, sem bánatot. Tisztában van vele, hogy hamarosan leáll. Nem kapott parancsot, nincs utasítás a központi hálózattól sem, mégis valami hajtja előre. Lassan feltápáskodott, hogy körbenézzen szenzoraival. A hangérzékelője szerint gyerekek játszottak a telepen kívül. Megállapította, hogy a mozgás is rengeteg energiát fogyaszt, ezért a felesleges rendszereket lekapcsolta magán. Ilyen volt például az óra a retinakijelzőn, vagy a hálózati rendszer. Egyedül maradt, nincs felettes, sem parancsoló. Lassan átmászott a betonfalra, ami elkülönítette a telepet az utcától.

Egyre erősödött a hang, amit követett. Mikor átért, megpillantott egy kisebb gyerek csapatot, amint labdáznak az egyik bérház hátsó udvarán. Repedezett beton, mocskos fal. A várost már régen elhagyta minden nemű vegetáció. Néhol égő kukák világították meg a szűk utcákat és a kicsiny grundokat. Csak ez maradt azon gyermekeknek, kiknek szüleinek nem volt elég pénzük a jól menő iskolákba íratni őket. Gondtalan és unalmas számukra, hogy minden nap a labdát rugdossák a roskadt falakhoz vagy éppen egymásnak, de nekik csak ez volt. A nyomornegyed lakói sosem néztek fel. Nem azért, mert nem volt mit látni vagy nem voltak reménytelítettek. Egyszerűen csak tudták, mik és kik állnak felettük. A káprázó felhőkarcolók, üzletemberek, politikusok. A város úgy tűnt, mint egy terrárium. A sötét, poros zugokat lakó hörcsögökre a gazdájuk világít ezernyi, kicsiny reflektorral és várják a fejleményeket. Jót szórakoznak.

A robot néhány perc alatt odaért a grund kerítéséhez és elmélázott a látványon. Úgy tűnt, a nap lassan felkel. A gyerekek vidáman játszottak egy piros labdával. Újnak tűnt, talán együtt gyűjtötték rá össze a pénzt. A robot nem rendelkezett előre meghatározott céllal, csak állt és bámult

Ócskavas

rájuk, miközben a drótkerítés hézagaiba kapaszkodott. A mögötte elsétáló járókelők gúnyszavakkal illették, miközben elsétáltak a szürke mindennapjaikba. Egy cseppet sem zavarta a tény, miszerint „ócska” és „elavult” jelzőkkel írták körül. Csak csodálta a nyomor egyetlen vidám motívumát. Bár nem vette észre, de az eső lassan elállt. Már így is temérdek rozsdáé a vázát, éppen elég volt.

Egyszer csak az egyik játszó fiú kirúgta a labdát az út közepére. Tanácskoztak, hogy ki menjen érte, de csak egy vállalta. Közeledett a reggel és egyre több lett az autó az úton. A robot látta a gyermek arcán a kétségbeesett tekintetet. Úgy tűnt, megértette. Ez a félelem. Megállapította, hogy a sűrűsödő járművek sora váltja ki belőle. Igen, ez kétségkívül a félelem. Veszélyes lehet ember számára.

Az energiacella kijelzője 14%-ot mutatott. Lehet, hogy a számításai mégsem voltak helyesek. Úgy döntött, elindul a labdáért, hogy a gyerekeknek ne kelljen kitenniük magukat a veszélynek. Azonban a fiú már majdnem elérte azt. Hangos dudaszók és kerékcikorgások szakították meg az utca megszokott csendjét. A robot futásnak eredt, hogy kihozza onnan. A fiú csak állt mereven, félelemmel az arcán. Egy közeledő taxira lett figyelmes. Nem lassított, nem dudált. Felkészült a halálra, bármilyen fiatal is volt, tudta, mit jelent ez.

A taxisnak esze ágában sem volt kikerülnie őt vagy lefékezni. A járókelők szörnyülködve figyelték, ahogy közeledik, de nem bírták nézni, ahogy véget vet a kicsiny életnek. Hangos dörrenés és fékcikorgás. Az emberek azonnal odasiettek az autóhoz, hogy megnézzék, mi történt. A robot karjaiban a kisfiú zokogott, ahogyan ő háttal feküdt a jármű lökhárítójának. A nyaki illesztése megsérült, nem tudta mozgatni a fejét. A lábai csatlakozóit sem érezte. Azzal azonban tisztában volt, hogy tette a kötelességét. Megmentett egy emberi életet, hiszen erre programozták. Vizorja az ég felé nézett. A tucatnyi ember csak bámult lefelé, szájukat tátva. Nem őt figyelték, hanem a gyermeket.

- Egy karcolás sincs rajta - szólalt meg az egyik férfi.

Kivették a robot karjaiból, majd elsétáltak vele.

- Mi legyen a robottal? - kérdezte egy másik.

- Vigyétek a szemétkerakóba! Az már úgyis ócskavas, nagyon régi modell, nem használható semmire.

Látta, amint felemelik és elviszik egy ismerős helyre. Ugyanaz a koszos, mocskos gödör, ahol már hosszú ideje tengette napjait. Ismét minden a régi, akárcsak azelőtt. Talán mégsem minden, hisz valami megváltozott.

Az energiacella 2%-ot mutatott. Nem érzett szomorúságot, sem fájdalmat. Ez valami más volt. Ezt azelőtt, még sohasem tapasztalta. Talán csak egy rendszerhiba. De rövid élete során először látta ilyen szépnek a felkelő napot, mely számára utoljára ragyogott a város felett...

JohnnySilver

Lélekvesztő

Ültem a híd peremén és néztem, ahogy a test komótosan csorgott lefelé a Dunában. Kecses árnyak úsztak az egyik oldaláról a másikra kíváncsi távolságtartással. Néhány hal közelebb oldalazott, talán még csipkedték is a tetemet, aztán szétrebbentek. A sápadt bőr felpuffadt, jól láthatóan kezdett már zöldülni a könnyed, nyáriás öltözetből kilátszó felületeken. A göndör tincsek felriasztott medúzaként lebegtek a fej körül. A felpuffadt arcon a száj vértelen résként tátongott, a fogak, mint apró kavicsok villantak elő. A sötét szemek tágra nyitva meredtek felfelé, úgy tűnt, mintha a tekintetem keresné.

Lassan közeledett felém. Huszonöt méter, húsz, tizenöt. Keze üdvözlésre emelkedett, aztán lemondóan intett csupán. Kissé előre dőltem, hogy jobban lássam a mozdulatot, ám ahogy a híd alá ért, rájöttem, csak az örvénylő víz játszott velem. A pillér tövében átsapott fölöttem egy hullám, majd egyik pillanatról a másikra nyoma veszett.

A vasszerkezet egyik összekötőjén ültem, onnan figyeltem a hullámok ritmusos loccsanását. Alig tíz méter választott el a víztől és közel nyolcvan méter a parttól. Végignéztem a szélesen hömpölygő folyamon. Szemben mélykékbe fordult az ég alja, ahogy a nap átbukott a láthatár peremén. Kétoldalt az utcavilágítás sárga fényei tükröződtek a fodrozódó vízen. A hullámokon erőtlen fénysugarak csillantak, mielőtt átadták helyük a Bazilika felett előbukkanó telihold ezüstös ragyogásának.

Komótos csörömpöléssel biciklisek tekertek a Prímásziget felé. Naftalinos illat lebbent, mellé dohánytól érlelt monoton asszonyi hang társult. Elképzelttem a maga elé meredő kisöreg arcát. Biztos nem ilyennek képzelte a békés nyugdíjas éveket. Néhány perccel később egy népesebb csoport ért fölém. Sörszagú leheletek keveredtek többfajta parfüm csábító pézsmailatával. Kijebb húzódtam és felnéztem a hídra. Női cipők kopogása közeledett felém, aztán elhalt, ahogy háttal a korlátnak dőltek. Spicces vezényszó harsant, éles fény villant, majd a csoport a maga hányaveti tempójában tovább indult a déli part felé.

Szerelék csobbant a csillámos tarajú fekete hullámok között. A közeli a stég deszkái súlyos léptek alatt nyikordultak. A horgász vaksin hunyorgott bele a szürkületbe egy hosszú pillanatig, aztán elégedetten biccentett magának. Letette a botot, gondosan megigazgatta, aztán rendezgetni kezdte maga körül a felszerelését. Kimerően mozgott a szűnyogriasztó lámpa kékes fényében. Ládikák, dobozók kerültek elő a feneketlen málhazsákból. Gondos kézzel igazgatta el a szék körül a kellékeit. Utoljára hosszúkás csomagot emelt fel. A haltartó hálóban súlyosan csörrentek az üvegek, ahogy a vízbe eresztette a baloldalon.

A partról középkorú pár figyelte a ténykedését. A férfi szótlanul nézte a horgászt, fejét félrebillentette, kezét zsebre vágta. A nő kisvártatva megsimogatta a párja hátát, aztán halkán mondott neki valamit. A férfi kihúzta magát, kart karba öltöttek, majd andalgó léptekkel indultak a közelben parkoló autók felé.

Kimozdultam a pillér alól. Hosszan nyújtóztam, nem volt miért sietnem. Győrben és Komáromban is eltöltöttem egy jó néhány órát a környék felderítésével, mielőtt követni kezdtem a folyóban komótosan sodródó testet. A köztes településeket igyekeztem mielőbb magam mögött tudni. A

vonyító kutyákat meghagytam a félálomban lődörgő újságosoknak és a munkásjáratok lehajtott fejjel csoszogó utasainak. Almásfüzitő szélén elfogott a kíváncsiság, amikor rátaláltam a vörösiszap tároló gátjára. Bűzös mocsárra számítottam, ám csak vörös por ült a teknőkben. A dunai oldalon, ameddig elláttam, zöldellő buckák jelezték, hol voltak régen a tárolók. Délen valami megcsillant, kíváncsian arrafelé indultam. A három kisebb nyitott medence után találtam egy nagyot is. A bugyborékoló anyag tetején kopott bundadarab lebegett. Életében épp úgy lehetett kisebb kutya, mint nagyobb macska. Egy jutazsák darabot láttam mellette, biztos nem magától került a maró lébe. Ennél bármi jobb halál. Nem maradtam sokáig, napkelte és a holttest előtt Esztergomba akartam érn.

A part felé indultam a traverzen. Győrben izzadt tenyérrel kapaszkodtam a végzetes pillanatig, Komáromban már ügyesebben vettem az akadályokat, így harmadszorra pedig egész jól kiigazodtam a hídszerkezeten. Könnyedén lépkedtem, karom széttártam. Gyerekkoromban láttam egy cirkuszi artistát, aki így csinálta. Tudtam, hol kell lehajolni, hol kell tenyéryni helyen araszolni. Körbecsoszogtam a pillér szegélyét, aztán nekivágtam a következő szakasznak, amikor izgatott horkantást sodort felém a langyos szellő.

Mozdulatlanná dermedtem. Kerregni kezdett az orsó, szék csattant a stég deszkáján, aztán nyögés hallatszott. Szinte láttam magam előtt, ahogy a pohos horgász vörösödő képpel szuszog, fásaszta élete nagy fogását, aztán rántottam egyet a vállamon és tovább egyensúlyoztam a part felé. A sétányon női hangra férfimormogás felelt. Kavics csikordult a gyalogúton. Nem láthattam a fák között, mégis biztos voltam, hogy a pár visszaindult a stég felé. Egy régi kollégám kedvenc mondása jutott eszembe: MP. Más problémája. Mindenkinek annyi baja van, amennyit magának keres. Ez jelen esetben ugyanúgy igaznak bizonyult rám, a párra és a horgászra is, bár a zajokból ítélve ezekben a percekben őket jobban érintette, mint engem. Jót szórakoztam a káromkodásokkal tarkított, lábdobogással aláfestett nyögéskavalkádon.

A fattyúpillérnél értem el a partot, innen a szigetről kivezető gyalogos híd felé indultam. A parkolóból egy autó fordult ki, a fénye elől a fák közé léptem. Nem jutottam messzire, a stégen dülő küzdelem láttán megtorpantam. A két férfi és a fejük fölött ívesen hajló bot egyetlen élő kérdőjelet alkotott. Nyögtek és lihegtek, próbálták tartani magukat a súlyos teher ellenében. Kiömlött sör szaga keveredett az öreges izzadság és az olcsó dezodor kesernyés illatával. Az asszony a parton maradt, alig néhány lépésnyire toporgott mögöttük. Feszülten szemlélte a történéseket, ám amilyen gondosan távol tartotta a cipője orrát a partra felfutó hullámoktól, biztos lehettem benne, hogy a világ minden pénzéért sem lépett volna a billegő deszkákra. Elsiettem a fák között, majd néhány méterrel odébb ismét megálltam.

Elnéztem a sötétben mozduló vizet. Bármennyire erőlködtem, nem láttam semmit a damilból, az úszót pedig az első csobbanásnál a víz alá rántotta a láthatatlan tömeg. Kizártnak tartottam, hogy hallal küzdöttek. Azon gondolkoztam, hogyan akadályozhatnám meg, hogy a partra húzzák a hullát. Az öreg pecást simán beugrasztottam volna a vízbe, ha egyedül marad a stégen. Talán még a bottal vívott csatában elmélyülő két férfival szemben is kitalálok valami rémisztőt, amit aztán mesélhetek volna később a haveroknak.

Egyedül az asszony jelenléte tartott vissza. Ketegtek a másodpercek, és az égvilágon semmi ésszerű elterelő hadművelet nem jutott eszembe. Végül nem kockáztattam. A sétányon és a parkolóban ügyelgők között biztos akadt ügyeletes bátor, akit egy sikoly nem elriaszt, hanem közelebb csal. Nem hiányzott a stégre több segítő kéz.

Az idő megállni látszott a partszakaszon. A hullámok lustán csobbantak, a két alak lassított felvételként hajladozott. Álltam az árnyékban és vártam. Vártam, mikor ismerik fel, hogy nem hétköznapi dolog akadt a horogra. Vártam a férfi kiáltását, amivel a feleségét rendőrért küldi. Vártam, mikor szólal meg egy sziréna a közelben.

A damil pattanása helyére zökkentette az időt. Először fel sem fogtam, mi történik, aztán láttam, ahogy a két férfi elvágódott a stégen. Az asszony fellépett a pallóra, aztán vissza a partra. A nyögés és káromkodás szerintem áthalatszott a túlpartra. Nem vártam meg, amíg feltápáskodnak, sarkon fordultam és nekiindultam.

Lassan haladtam a partot követő keskeny betonúton. Az elmúlt napok magánya sötét árnyként telepedett a gondolataimra. Már nem beszélhettem senkivel a döntésemről. Azzal alaposan elkéstem. A gyomorforgató stressz már tovaszállt, a dühös ordításba forduló vita okafogyottá, az ajtócsapkodás pedig neveltségessé vált. Felvillantak a pillanatok, amikor a kérdések helyett vádak, a problémamegoldás helyett makacs ellenszegülés tűnt a jó megoldásnak. A kilátástalanság elkeseredett döntéshez vezetett. A megbánás szánalmasan hangzott ebben a helyzetben.

A vízen fény csillant, odakaptam a tekintetem, ám csak a képzeletem játszott velem. Nem láttam a testet, mégis éreztem, hogy ismét szabadon lebeg tovább a Dunában. Fénylő hátú éjjeli halak rebabentek szét a felszín közelében. Később egy hullámon pihenő sirálpár kezdte rémülten csapkodni a vizet, felrepültek és sietősen odébbálltak. A part menti fák sorra hajbókoltak, ide-oda lengették torzonborz ágaitak, úgy sutyorogták tovább a szomszédjuknak a hírt.

A Hold derengését napok óta először nem zavarták felhők. Követtem a néptelen sétány betonszalagját a vízműtelepig, majd befordultam a parti utcában. A kutyák gyanúsán egyazon ritmussal ugattak, továbbadták a hírt, idegen mozog a közelben. Nemsokára zengett az egész környék. Fények gyúltak néhány háznál, a lakók káromkodtak, és megpróbálták elparancsolni a kutyákat a kerítéstől. Elszántan lódultam neki, hogy magam mögött hagyjam az általam gerjesztett hangzavart.

A városszéli utcákban alig találok emberrel, ha mégis megláttam valakit, azonnal az árnyékba húzódtam. Nyomtalanul érkeztem a városba és ugyanúgy akartam távozni is, azonban ez nem sikerült. Amikor megláttam a pontot, ahol a betonút elkanyarodott a városszéli régi utca felől az új házior irányába, és ahonnan a folyó mentén már csak poros földút vezetett tovább, megálltam. Fura érzés fogott el, ezért oldalra pillantottam. Egy öregember támaszkodott a kerítésen. A házban nem világított villany, az udvaron sem mozdult semmi. Szótlanul állt, egyenesen rám nézett. Nem állhattam ott egész éjjel, mozdulnom kellett. Biztos voltam benn, hogy nem láthat, mégis végig követtem a tekintetével, ahogy elhaladtam a portája előtt. A következő bozótos résznél visszánéztem. Fogatlan mosolyra húzta a száját és sürgetően tovaintett.

Rátértem a földútra, jobbomon a házak mind távolabb kerültek. Az emberi zajokat felváltotta a természet ezernyi

motoszkalása. Az első este tösgyökeres panellakóként jót nevettem, amikor eszembe jutottak a városi forgatag elől a vidéki csendbe vágyódó ismerőseim. Minden volt körülöttem, csak csend nem. A fák, a bokrok, a fű folyamatosan mozogtak a langyos szélben. A növények oltalmazó takarásában parányi lábak tucajtjai motoszkáltak. Süncsalád vonult el szuszogva a házaktól elkőborolt macska figyelő tekintete előtt. Bogarak zizzentek mindenfelé. A fák közül denevérpár csapott le a felröppenő éjszakai pillangókra. Pár lépéssel odébb felzavart szúnyograj zúgott el mellettem, éjjeli lakomát kerestek. Odébb villogó szemű bagoly huhogott le az egyik fáról az úton átlopakodó rókára. A ritkásan megművelt szántás felől távolodó rőfögést és csörtetést hallhattam. A folyó ütemes loccsanásokkal mosta a partot.

Másfél kilométerre járhattam a szélső utcától, amikor több csobbanást hallottam egymás után. Megálltam felmérni, merre tudom kikerülni az éjszakai fürdőzőket. Sikoly és eszeveszett csapkodás szakította félbe a merengésem. Gyűlöltem a gondolatot is, mégis a hangok felé indultam. Akármi is történt a folyón, mindenképp meg kellett nézmem, hiszen a napok óta követett test is a közelben járt. A magasan járó Hold segített megtalálni a fák között ügyesen parkoló autót. Vele átellenben keskeny ösvény vezetett a partra, a bokrok mögött széles homokpad húzódtott az útról láthatatlanul. Az egyik fűz lombja alatt kockás takaró hevert a meredek partoldal tövében. Körülötte autós hűtőrekeszt, női táskát, és szétdobált ruhákat találtam.

A víz felől nyögést hallottam és léptek zubogását. Egy pucér nő hátrált ki apró léptekkel a folyóból. Görnyedten hajolt a víz fölé, izmai megfeszültek a hátán és a combján. Az árnyékban oldalazni kezdtem, mert bár vonzó volt a vizesen csillogó kerek fenék, éppenséggel más gondolatok kötöttek le. A partra vonszolt test csupaszon világított a Hold fényében. Nem láttam sem a megfakult piros pólót, sem a halásznadrágot rajta. A nő letérdelt a homokra és rázogatta a fekvő ember vállát. A férfi ránézésre jó tíz évvel lehetett idősebb nálam. Borostás álla petyhüdtlen csüngött, karvalyszerű orrán cseppek gördültek végig. Hasa beesett, sötét szeme az égnek meredt.

A nő félreapta a haját, fülét rövid ideig a férfi mellkasára szorította. Homlokán mély ráncokat vont az aggodalom, szája pedig vékony vonalat rajzolt hirtelen keskenyedő arcán. Felemelkedett, tenyerét egymáson keresztbe fektette, és egész testével összpontosított. Ritmusosan pumpálta a mellkast, majd hosszan fújta a levegőt a lefityedt szájba. Négy ismétlés után megállt, ujjait az ádámcsutka melletti árokba csúsztatta. Hajáról víz csepegett a mozdulatlan férfire. Nem várt sokáig, konokul folytatta az élesztést. Gyorsan teltek a percek, a mozdulatok lassultak, a felszáradt vízcseppek helyett izzadság gördült végig a lapockák között. Meglepettem, amikor hirtelen leroskadott a homokra, és tenyerébe temette az arcát.

A férfi arca fölött halvány fénypont jelent meg a semmiből. Úgy tűnt, a test megmozdult, azonban csak a fej billent oldalra. A koponya tetején, rövidre vágott haj alól ujnyi fénysugár kúszott elő. Szívárványszínnel lüktetett és foggott, közben felfelé araszolt. A fénypont a fej mellé lebbent, megérintette a kigyózó sugarat. Az örvénylő szívárvány gömbbé duzzasztotta a halvány foltot, aztán elhalványult és kihunyott. A formátlanul kavargó köd centiről centire emelkedett a homokpadtól, nemi jelleg nélküli vázlatos emberi alakot öltött, amit halvány dicsfény fogott körbe. A test fölé lebbent, onnan bámult lefelé. Az arc vonásai épp

úgy eltűntek, mint az orr jellegzetes görbülete. Tisztában kellett lennie azzal, hogy mi fekszik reszkető nő mellett, ahogy én is tisztában voltam mindennel, amióta először megláttam a folyóban a testet, tekintete azonban nem mutatott felismerést, vagy érzelmet. Néhány másodperc után elfordult és sebesen emelkedni kezdett a csillagos ég felé.

Irigykedő pillantást vetettem utána, aztán a Dunát vizslattam. Az oszladozó test a közelben járt. Napokkal korábban hatalmamat vesztettem felette, immár a folyó szabta meg a sorsát. Hoztam egy visszavonhatatlan döntést, ezzel hasztalanná vált a világ számára, és az én számomra is. Csípős vizeletszag kezdett terjengeni a levegőben. Elfordultam a folyótól és a még meleg test felé néztem. Nem érdemeltem meg, mégis kaptam egy esélyt, pont, amikor az időm már úgyszólván fogytán volt. Nekilódultam a homokpadnak, hogy annyi tehetetlenség után végre cselekedjek valamit. Amennyire gondosan kerültem az érintkezést bármely élővel eddig, most éppen annyira határozott mozdulattal fektettem nyitott tenyerem a halántékára.

A nő rémülten csúszott odébb, amikor a test megmozdult mellette. Tágra nyílt szemmel figyelte, ahogy a férfi gyomrára szorított kézzel magzatpózbba húzódott össze, majd öklendezni kezdte a vizet. A szemlélődő tétlenség hamar átadta a helyét a tenni akarásnak. Feltérdelt, és a homokra felcsapó víz felett tartotta az erőtlenül lógó fejet.

Kétvirág

Sikítva hajítom keresztül a telefont a szobán, aztán utána ugrom és rátaposok. Közben üvöltök, ahogy torkomon kifér.

- Nem! Nem! Nem! Nem! NEEEEEE! - visítom, mint a malac, és addig ugrálok a készüléken, amíg felismerhetetlen kis morzsáira nem esik szét. Akkor abbahagyom.

- Nem jó - gondolom. - Egyrészt csak ez az egy telefonom van, másrészt pedig nem igazán oldottam meg semmit, sőt. Hát akkor újra.

Ez az egyszerűbb rész: veszek egy nagy levegőt és eszembe idézem, hogy az "idő nem létezik". A szoba villan egyet-kettőt, aztán megint ott vagyok... ahol a part szakad. A telefon az asztalon sértetlenül. Csak egy pillanat, és megszólal. Megint.

Valóban.

- Pam-pam-pam-papapamm! Bzzzz - bzzzz - bzzzz - csörögte sürgetően, és még rezgett is hozzá, amitől táncolni kezd, és lassan az asztal széle felé sodródik...

Felveszem, még mielőtt leesne. Bár már tudom, mire számíthatok, a NÉVnek (így, csupa nagybetűvel) most is elementáris hatása van rám. Ezúttal nem bántom a telefont. Simán összerogyok, mint a letaglózott ökör. Élettelenül heverek a földön, vagyis csak a testem. A lelkem pedig nagyon is örül a szabadulásának... csakhogy kíméletlenül visszalöknek...

- Hohó, azért ez nem ilyen egyszerű ám, barátocskám! - hallom, és megint a szobám közepén ülök... rettenetesen fáj a fejem, és iszonyatosan húz a testem szokatlan súlya. A telefontanúsága szerint másfél óra telt el. Tíz fogadatlan hívás. Nagybetűvel: Hívás. Megint nem jó. Még egy próba.

- Az idő nem létezik! - suttogom, mire a szoba ismét csak

- Minden rendben lesz! - suttogta rekedtes hangon. - Minden rendben lesz!

Kéz nyúlt fel, megérintette a nő kezét, mire az sírva fakadt. Fél óra telt el, mire a férfi képes volt felállni és a nőre támaszkodva elvergődni a pokrócig. Lehuppant, és némán tűrte, hogy öltöztessék. Egy korty vizet is engedett magába tuszolni. A hűtőládának dőlt, a zsebéből kocsikulcsot kotort elő, majd fejével az ösvény fele intett.

- Hozom az autót, te csak pihenj addig! - vette el a kulcsot a nő, aztán sebesen öltözni kezdett. - Bemegyünk az ügyletre és megnézik minden rendben van-e!

Végigsimította a férfi sápadt arcát, gyors csókot lehelt a szájára, majd cipőjével a kezében eltűnt a bokrok között.

Hosszan néztem utána, aztán óvatosan felkeltem és lebotorkáltam a hullámok vonaláig. Láttam, hogy a test, amit napok óta követtem, ott hever a homokban, alig pár lépéssel attól a helytől, ahol nem is olyan rég a nő térdelt a halott férfi mellett. Krákgogtam egyet.

- Akkor legyen így! - mondtam fennhangon.

Az új hangom mélyebb volt, mint amihez hozzászoktam, a testem magasabb és izmosabb. A felsőbb hatalom, amiben korábban soha nem hittem, kegyesnek mutatkozott. Új esélyt kaptam az életre, és abban a legkevésbé sem érdekelt, hogy mi lesz az ára. Teleszívtam a tüdőm levegővel, aztán hátat fordítottam az előző életemnek és a nő után indultam.

A telefon

megremeg, és visszaugrik a kiindulási helyzetbe.

Legalább a fejfájásom elmúlt. A telefon viszont megszólalt megint. Könyörtelenül.

Hagyom, hogy csörögjön. Nézem, ahogy az asztal széle felé táncol, aztán - mintegy lassított felvételen - a szőnyegre esik. Nem, nem, ezt így nem lehet. Irtózatosan dühös lesz, ha nem veszem fel. Az Ó dühe pedig... hát arra jobb nem gondolni... Összeszedem a bátorságom, és a földön hernyózó ketyere felé nyúlok. Mire elérné a kezem, elhallgat. Na, akkor még egy próba.

- Az idő nem létezik!

A szoba elhalványul, és felvillan. A telefon az asztalon csücsül, ahová tettem. Aztán megszólalt, és táncikálni kezdett. Mintegy hipnotizáltan veszem fel, és hallózom bele. De már megint... az a NÉV. Hát ezt nem lehet elviselni!

- Nem lehetne, hogy ne mutakozzon be?! - zokogom a készülékbe, aztán már csak artikulálatlan hangokat hallatok valahol a hüppögés, a pityergés és az üvöltve sírás között.

A vonal túlsó felén döbrent csend... mégis mire számítot-tam? Leteszem. Aztán hisztérikus röhögésbe fogok: valahol azért elképesztően humoros, hogy képtelen vagyok egy sima telefonbeszélgetést lefolytatni...

- Az idő nem létezik! - mondom magabiztosan, bár enyhén még megrázkódva a nevetés maradékaitól.

Az idő (ami nem létezik) visszacsúszik egy néhány perccel megint. A telefon pedig, annak rendje és módja szerint meg is szólalt az asztalon.

- Igen, én vagyok az. Már vártam a hívását. Nem, természetesen egyáltalán nem zavar - mondom mosolyogva, hiszen az ember hangján, ugye, jól hallatszik a mosoly.

Maggoth

Mohaszakáll és a vendégszeretet

Mohaszakáll Manfréd, a zárkózott, vén törpe harsány kopácsolásra ébredt. A kellemetlen zajok a szomszéd kunyhója felől érkeztek. Az idős férfiú meglepetten látta, hogy a mellette lakó Barátságos Brúnó éppen a saját háza tetejét bontja.

- Mít csinálsz? - kiabált fel hozzá, miután a kettőjük birtokát elválasztó kerítéshez sétált.

- Meghívtam vacsorára egy trollt - közölte Barátságos.

- Egy trollt? - vonta fel a szemöldökét Mohaszakáll.

- Böhöm Boldizsárnak hívják - vágta rá a szomszéd. - Leszedem a régi tetőt, megmagasítom a falakat, aztán újra befedem az egészset.

Mohaszakáll felsóhajtott.

- Meghívtál egy Böhöm nevű trollt, és lerombolod, majd átépíted az otthonodat, hogy jól érezze magát nálad?

- Úgy van.

- És a családod mit szól ehhez?

- Átküldtem őket a nagyszülőkhöz.

- Jól tetted. Azt mondják, a trollok elég erőszakosak, és velünk ellentétben például csak húst esznek.

- Tudom - szögezte le Barátságos. - Ki is dobáltam a kamrából minden zöldséget, nehogy megbántsam. Most a polcokon sonkák, kolbászok és szalonnák sorakoznak.

- De miért?

- Azt akarom, hogy megértse, milyen az igazi törpe vendégszeretet.

- Ahogy gondolod, de szerintem nem lesz jó vége a dolognak.

- Ugyan - legyintett a másik törpe -, a bizalmatlanságod miatt maradtál vénségedre ilyen egyedül.

Mohaszakáll némán hazasétált, és az ablakból figyelt. Alighogy Barátságos végzett az átépítéssel, megérkezett a troll. Böhöm ijesztő látványt nyújtott, de Mohaszakáll azért szívből remélte, hogy minden rendben lesz. Alig néhány perc elteltével furcsa zajok hallatszottak, majd a tagbaszadt látogató homlokán a fél fődémszerkezettel, hóna alatt a teljes éléskamrával távozott. A következő pillanatban a szomszéd ház fájdalmas recsegés-ropogással összeomlott. Néhány perccel később Barátságos kábán, de szerencsére egy darabban előtántorgott otthona maradványai alól, és döbbenet bámult a romokra.

Mohaszakáll újfent a kerítéshez sétált. Szomszédja nem is olyan régen kissé kioktató hangon beszélt vele, de remélhetőleg tanult a leckéből.

- Gyere, nálam megalhatsz! - nyújtotta felé a kezét Mohaszakáll. - Maradt tegnapról egy kis áfonyakompótom, szívesen megosztom veled. Holnap nekilátunk az építkezésnek, hogy mire visszatér a családod, emléke se maradjon ennek a kellemetlen esetnek.

Barátságos kinyitotta a száját, hogy köszönetet mondjon, de nem talált szavakat. Végül inkább csak megrázta a feléje nyújtott kezét, aztán átmászott a kerítésen, és a barátságosan várakozó házikó felé indult a zárkózott, vén törpe nyomában.

Kapitány

Pista bácsi találkozása a Földönkívüli Bérgyilkossal

Egy napon Pista bácsi éppen ladikjában üldögélve pecázott kint a tavon, amikor hirtelen meglátott egy hosszú tüzes fénycsóvát az égen, amely éppen a tó felé tartott. Néhány pillanattal később a fényes repülő tárgy nagy csobbanással becsapódott a vízbe.

- Na ennyit a mai horgászásról, ez most biztosan elijesztette a halakat - gondolta Pista bácsi.

Hőstünk persze nem adta fel rögtön a napi halfogásról szőtt álmait, így hát tovább üldögélt a csónakban, várva a kapást. A halak sajnos nem jöttek, valószínűleg tényleg megijedtek a szokatlan becsapódástól. Pár perc elteltével aztán váratlan dolog történt: megmozdult a ladik, és Pista bácsi azt látta, hogy az úszó alkalmatosság szélébe ott kapaszkodik a baltaarcú Földönkívüli Bérgyilkos. Pista bácsi alapvetően jólelkű ember volt, ezért kezét nyújtotta az ismeretlennek, és besegítette a csónakba.

- Köszönöm a segítséget - mondta a Földönkívüli Bérgyilkos (a továbbiakban FKBGY).

- Nagyon szívesen - válaszolta Pista bácsi.

- Megtenné, kérem, hogy kievez velem a partra? - kér-

dezte FKBGY. - Az egyik ismerősöm valószínűleg már vár rám a parton.

- Természetesen - válaszolta Pista bácsi, majd összeszedte horgászfelszerelését, és elkezdett evezni a part felé.

A parton már valóban ott állt egy hosszú kabátos ember, cigarettával a kezében. Amikor meglátta a tavon közeledő Pista bácsit és FKBGY-t, integetni kezdett feléjük. Pista bácsi a parthoz kormányozta a ladikot, majd így szólt:

- Megérkeztünk, és úgy látom, hogy a barátja is itt van.

- Köszönöm a segítségét! - válaszolta FKBGY, és kiszállt a csónakból.

- Nincs mit, örülök, hogy segíthettem! - válaszolta Pista bácsi.

FKBGY ezután kilépett a partra, üdvözölte cigarettázó ismerősét, majd beszálltak egy nagy fekete autóba, és elhajtottak. Pista bácsi pedig visszavezett a tóra, és folytatta a horgászatot.

Így történt Pista bácsi találkozása a Földönkívüli Bérgyilkossal.

Raimont

1.

A vasárnap után újra hétfőre fordult az idő ormótlan, örökmozgó kereke. A férfi felült az ágyon, megtörölgette szemeit, majd nyújtózott egyet és kiült az ágy szélére. Kezébe vette "okostelefonját" és megpróbált kilépni az ébresztő funkcióból. Nem sikerült. Megint megpróbálta. Megint nem sikerült.

Ránézett az órára: még csak 2 óra 45 perc volt. Tágra nyitotta szemeit. Még soha nem ébredt fel korábban. Hat éve mindig pontosan 3:30-kor kelt fel hétfőtől péntekig. Először úgy érezte, összeomlott az egész eddigi rendszer, de néhány másodperc elteltével vállat rándított, és úgy gondolta: nem baj, elindul korábban. Bent a gyárban – ahol naponta a monoton munkája várja – legalább több ideje marad reggelizni. Neki vágott hát, megitta szokásos tejeskávóját, felöltözött, elpakolta tiszta munkásruháját és elindult – előbb ugyan, mint szokott –, hogy egy korábbi buszt el tudjon érni. Ilyenkor még éjszakai járatok üzemeltek, vagy a legelső garázsjáratokat választhatta. Mindenesetre, amikor kilépett az utcára, ott a közvilágítás lámpafényei vezették el a buszmegállóig, mert még nem tért igazán magához (ez volt a szokásos).

Amikor végre odaért a megállóhelyhez, csak némán meredt maga elé, akár egy zombi. Agya – mint a koponyája börtönébe zárt rab – folyamatosan, szavak nélkül forgatta magában az elkövetkező nap eseményeit. Azt sem vette észre, hogy az eső nagy cseppekben kezd el kopogni a fején.

Egy busz felzúgó motorjának zaja zökkengette ki gondolataiból. Felnézett és a 151-es felirat villant fel a még mindig fáradt szemei előtt. „Ez jó lesz” – mondta ki magában hangtalanul, és fellépett ennek az öreg busznak a lépcsőire.

2.

A leghátsó ülések egyikén ült le. Igaz, hogy a busz ezen része rázósbabb, mint elöl, de legalább minden utast jól láthatott innen.

Nem volt nagy választék, összesen öten utaztak rajta kívül még a 151-essel. A sofőr mögött egy idősebb, ősz hajú férfi ült egy szürke széldzsekiben. A második felszálló ajtónál egy szóke, fiatal nő bámult ki az ablakon, akinek a vállán egy barna bőr női táská fityegett. Mögötte egy középkorú alak gubbasztott a buszon, aki koszos munkásruhát viselt és feltűnően ingatta a fejét jobbra-balra. „Na - gondolta a férfi -, ennek sem kell már sok, hogy megbolonduljon.” Magában talán még kuncogott is rajta egy keveset. Velük átellenben egy egyenruhás rendőr ült tányérsapkában. Előtte néhány üléssel pedig egy korosabb nagymama szorongatta húzós táskájának fogantyúját. Az arcát ugyan egyiküknek sem látta, de tudta jól, hogy ugyan azt a fásult fáradtságot látná rajtuk, mint a sajátján.

A busz nagyot rúgva elindult, zötyögve, követve monoton útját, amikor megszólalt a hangosbemondó: A következő megálló, 526. sor.

151

A férfi el-elmélázott magában. Bámulta az eseménytelen utasteret, ahol nem változott semmi. Nézte a külvilággal elsuhanó, az esőtől elmosódott, színes fényeket és sokadszorra is átismételte napi teendőit. Újra konstataulta magában, hogy nagyon fáradt, és hogy elege van a hajnali munkakezdésből.

Ahogy a busz szusszanva lefékezett a megállóhelyen a férfi kiesett gondolataiból. Kinyíltak az ajtók, és az egyikén egy szemrevaló 18-20 év körüli, fekete hajú, hátizsákos, zenét hallgató lány libbent fel a járműre. A hangszóró újra recsegve jelentette be: 526. sor. A lány a busz csuklójának forgó részén állt meg, nekitámaszkodott az egyik kapaszkodónak és lehunyta szemmel, fülhallgatóin keresztül tovább hallgatta a zenét. Az ajtók becsukódtak és a 151-es fújatva indult el ismét.

- Következő megálló: Metalopharm.

Az öt utas, akik eddig tétlenül ültek a buszon most, mint egy lassított felvétel, egyszerre a lány felé fordultak – legalábbis megfáradt főszereplőnk így látta a történetet. Megdermedve figyelte az eseményeket, melyek most felgyorsulni látszottak. Az öt utas nem hétköznapi személy volt. Arcuk aszott húsából zöld genny szivárgott néhány sebből. Bőrük szürke volt, mélyen beesett szemük arról árulkodott, hogy nem élhetnek és mégis lassan felálltak, majd a lány felé indultak. Táskáikkal nem foglalkozva vánszorogtak a fiatal nőhöz egyre közelebb és közelebb, aki viszont még mindig csukott szemmel, saját világában zenét hallgatott.

„Zombik”... Ez jutott eszébe a férfinak, akinek a súlyos döbbenettől nem jöttek ki szavak a száján, így integetni kezdett a lánynak, aki persze nem vette észre.

Mire a fiatal nő feleszmélt már majdnem körbeállták, és mire körülnézett, a rendőr már átharapta a lány torkát kitépve ezzel hangszálait is, így hiába kiabált, hangok nem hagyták el ajkait. Vér fröccsent a busz csuklójának harmonikaszerű részére.

A szóke nő az áldozat egyik kezét, a munkaruhás férfi pedig a másik kezét kezdte el marcangolni sárgás, váladékozó fogsorával. A két idősebb „embermaradvány-lény” szinte összeveszett azon, hogy a halálra ítélt prédájuknak melyik lábát ki falja fel. A szerencsétlen lány menekülni próbált, de ezeknek a szörnyetegeknek olyan erejük volt, hogy moccanni sem tudott lassan elvérző, vergődő teste. Az éhség ereje lakozott bennük.

A busz újra fékezni kezdett, majd megállt és a hangszórók kattogva felbúgtak: Metalopharm.

- Végállomás! – kiáltotta a jármű légtérébe szaftos, gurgulázó hangon.

Az ajtók hirtelen kinyíltak, és hősünk úgy ugrott le a buszról, mint akit puskából lőttek ki. Szaladt pár száz métert, majd térdére támaszkodva, pihegve figyelte, ahogy a 151-es nagy füstöt eregetve újra útjára indul.

3.

Amikor felocsúdott ebből a rémálomból, első benyomása az volt, hogy szakadatlan ömlik az eső az arcára. Furcsa, kellemetlen szeméthez hasonló szag ütötte meg az orrát, ami nem volt meglepő, hiszen az ilyen külvárosi ipartelepekre szokták kihelyezni a szemételepeket, szemétegetőket. Aztán megfordult és egy ormótlan épületet pillantott meg, cégfelirattal: „Metalopharm” „Kísérleti Gyógyszer- és Étrend Kiegészítő Gyár”.

A teherporta hatalmas, kétszárnyú kapuja tárva nyitva állt, a portán világított a lámpa. Arra gondolt, hogy valakinek el kell mondania, mi történt, bár esze azt sugta, biztosan bolondnak fogják nézni, de szíve hevesen kalapált, hogy valakivel beszélhessen a történetekről.

Félfredobva minden józan ész, félve, de azért belépett a kitárt kapun és a főporta felé indult. A furcsa szag egyre erősödött. Kesernyész, savanykás állaga belengte a környéket.

A recepcióépületénekajtajais nyitva állt. Megkapaszkodott az ajtófélfába és benézett, majd bekiabált.

- Helló! Van itt valaki?

Válasz nem jött és a lámpák hirtelen kialudtak, aztán kis kihagyásokkal ugyan, de újra üzemelni kezdett a világítás.

Szíve a torkában dobogott, mégis megfordult és körül nézett. Egy kivilágított utat vett észre, ami egy hangárszerű épülethez vezetett. Ezen az úton indult el ismét, annak teljes tudatában, hogy helytelen az, amit tesz. A különös már-már az elviselhetetlenségig fokozódó bűz egyre jobban zavarta, mégis lépésről lépésre közelebb botorkált a hangár nyitott bejáratához a szakadó esőben. Néha elkiáltotta magát újra és újra.

- Helló! Van itt valaki?

Válasz most sem érkezett. A lámpák kísérteties fénye mellett néha árnyakat vett észre elsuhanni, a néma csend pedig félelmetes csikorgó, nyikorgó zajokat generált. Persze a környék teljesen üres volt, csak saját képzelete szülte a torz alakokat és a rémisztő hangokat, a megmozduló faágakból és az épületeken meglazult néhány fémlemezéből.

Amikor végre megérkezett a nyitott hangárhoz, a rothadó bűz olyan erős volt, hogy kénytelen volt befogni az orrát és a száján keresztül lélegezni, de még így is érezte azt a keserűdes, savanyú ízt a nyelvén, ami a levegőben terjengett.

Mikor benézett az óriási, tágas helyiségbe, az émelygését felváltotta a totális rosszullét. A hangár belsejében ugyanis több száz, vagy talán több ezer oszlásnak indult tetem hevert egymásra dobálva, mint egy dög-hegy ormot képezve a terem közepén. A férfi szédülni kezdett, fejébe éles fájdalom hasított, hányingerrel küszködött.

Valami megmozdult a félhomályban. Egy vörösen izzó szempár pislogott rá a kupac közepéről. Lassan kiemelkedett a kupacból, a hozzátartozó fej is, amiről csöpögött a vér-gennyes hús, és követte egy alakatlan test, ami a végén

egy rottweiler nagyságú kutyához hasonlított igazán. Halk, gurgulázó morgás hallatszott az egyik sarokból, és a férfi észrevett még egy ördögi szempárt, és még egyet, meg még egyet...

A rémület teljesen megbénította, moccani sem bírt.

„Zombik”... - hasított ismét agyába a gondolat. Minden erejét összeszedve megpördült tengelye körül és futásnak eredt vissza az úton, a teherporta nyitott kapuja felé. A kutyaféle élőholt-lények utána iramodtak. Minden lépése perceknek, minden megtett tíz méter óráknak tűnt ebben a szürreális, elképzelhetetlen rohanásban.

Félúton járhatott a kapu felé, amikor hirtelen az egyik lámpa fénye alól, egy terepszínű esőkabátot viselő, katonaféle alak botorkált elé. Fegyverét a földön húzta maga után, arcát félig bio-maszk takarta, aminek egyik fele le volt szakítva róla, és ott, ahol az arca kilátszott maszkja alól, egy éktelen zöldes, rothadó seb tátongott rajta. Amikor az út közepére ért, géppisztolyát lassan maga elé emelve egyenesen a menekülő férfira célzott, aki viszont már olyan közel járt hozzá, hogy egyszerűen félresodorta lendületével. Néhány nyáladzó vadállat rávetette magát a felbucskázó katonára, és a rohanó férfi a válla felett visszapillantva még látta, hogy marcangolni kezdik áldozatukat.

A szünni nem akaró eső ugyan elhomályosította látását, de torkában lüktető életösztone végül kivezette a teherporta kétszárnyú, kitárt kapuján egyenesen az út közepére, még annak tudatában is, hogy nem sikerült leráznia maga mögül minden éhes dögöt.

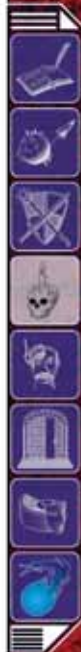
Balról váratlanul éles fény hasított szemeibe, füleit éles kúrtszó rázta meg, és mielőtt még a semmiből előtűnő hatalmas jármű - amelyre már csak későn figyelt fel - csontjait szilánkosra törve, bordáit tüdejébe és szívébe szúrva, koponyáját péppé zúzva maga alá gyűrte, egy 151-es feliratot pillantott meg. Ez volt az utolsó emléke.

A sofőr későn ugyan, de félre rántotta a kormányt, hogy elkerülhesse a tragédiát, így a jármű teljes sebességgel rohant bele a közeli buszmegállóba, melynek üvegfalai bombaként robbantak ki az ütközés erejétől és szilánkjai repeszékként szóródtak szét a környéken.

4.

A férfi verejtékben úszva ült fel az ágyán ebből a rémálomból riadva. Ránézett az órára: 2 óra 45 perc volt. Belebújt papucsába, kicsoszogott a konyhába és ivott egy pohár vizet. Visszalépdelt a szobába, az ablak elé lépett, elhúzta a függönyt és kinézett rajta. Esett.

Visszaült az ágy szélére, kezébe vette „okostelefonját”. Nem találta rajta a bekapcsoló gombot - még nem volt teljesen magánál (ez volt a szokásos). Végre bekapcsolta a készüléket, kikapcsolta az ébresztő funkciót. Úgy döntött, nem megy ma dolgozni. Lerúgta papucsait, visszabújt az ágyba és fejére húzott takaróval hamar elaludt, pedig a vérvörös telihold, nevetve világította meg szobájának falait...

Hulló falevelek

Akaratlan perdülve, majd úszva libbent egymáshoz a két falevél - ott bent, kis pillanatra nem egy-egy, hanem kettő személyes lett a tétován járt keringő, ám a föld közel, két falevél földet ér, ami imént kezdődött, rögtön véget ér.

Shang

Megfosztva mindentől...

Ha szeretni nem tudunk,
Ezernyi gond az otthonunk.
Ha nem ég lelkünkben maroknyi fény:
Akkor semmivé vált minden remény.

Ha nem látom a szépet...
foszlánnyá válnak a képek.
Ha félem az életet...
Elfognak a marcona kételyek.

Ha holnap sem szeretek,
Minek a szív s a buzgó lélek.
Mit hoz a jövő, mit adnak az évek.
Csak élni tudjak... csak ennyit kérek.

csabi6669

Gyönyörű angyalom

Monoton utamon fényt szül az éjszaka
Megerint, simogat szívednek tűz-szava
Bőrödnek tengerén ringat a szerelem
Ajkaid méz-éhe örökké kell nekem

Tompulok zsongok egy megfáradt nap végén
Táncolok szakadék peremének szélén,
De kezeid bársonyának érintése,
Mint védangyal szárnyainak ölelése,
Úgy vonz magához, húz ki a mélyből engem
S én ájulva hullok muszáj követnem
Megmented hát testem e kietlen tájtól
Olvadok lelkednek egyetlen szavától
Áldott a perc mikor öledbe bújhatok
Bőröd közelétől alélva elhullok

Kezed érintése elringat, ha kérem
Te lettél a váram, te vagy menedékem
Szemed gyémánt fénye elűz minden rosszat
Lelked nevetése csak örömet hozhat
SZERETLEK és talán már nincs is arra szó
Hogy veled minden óra milyen szép és jó
Veled lenni örökre ez a végső cél
Meghalnék, ha tudnám, hogy tőlem elmennél

Süppedő utamon tűz gyúl az éjszaka
Elringat, megnyugtató szerelmed hű szava
Szívednek bársonyan éltet a szerelem
Gyönyörű angyalom te lettél én nekem.

Raimont

Falak börtöne

Szociális mélygubóba burkolózott,
Mebukott társadalom lövedéke,
Vágja át megüresedett falaim
Kínoktól remegő,
Álomból ellopó álommanó jön,
Felkavarja az időt s a teret,
Nem kímél se Istent, se embert
Önző rabok láncán koldul
Torz esőcseppeket.

Seth

Minden egyes nap

Épp most húztak hálóruhát a csillagok,
de a nap már arany ruhájában ragyog,
millió sugarával simogatja a kék eget,
a rozsdaszínű fákat, a csodás hegyeket.

Az ég a kék minden árnyalatában pompázik,
a képzelettemmel vidáman eljátszik,
hangoskodnak az énekes madarak,
gyönyörűségesen szép dalokat dalolnak.

Mikor csodálom ezt az égi tüneményt,
mindig felcsillantja nékem a reményt,
nem is érzem magam álmosnak,
Ilyenkor nem érzem magam fáradtnak.

Mikor hajnalban a nap kinyitja szép szemét,
boldoggá teszi oly sok ember éltét,
új nap, új tervek, új kis életek születnek
minden egyes nap, felcsillannak a remények.

macika

Szép Magyarország

Kertemben felmorajló
Lapos láva tenger
Hőmpölyög tovább
Kudarcaimon megannyi látomás.

Kergetőzik, fejveszeten,
Keresi kibúvó kegyét
Vágy markolja sóhajom
Forró csókot éget ajkamon.

Lóhalálában futó tétova gondolatok
Csáprágóival suhantják le vézna karom,
Hová tartasz, merre tartasz
Életemnek kicsi szirma.

Hol az ég zendül, s Napfény vetül,
Árnyékkodra fényesen,
Csókollak, öllelek kis hazám,
Te szép Magyarország.

Seth

Márciusi fiatalok

Márciusi fiatalok,
szabadságban éltek,
ti képesek vagytok,
hogy megőriztétek.

Hű magyarok vagytok,
el nem menekültök,
a hazát védjétek:
az az örömtők.

Ti negyvennyolcasok,
velünk daloljatok,
együtt teremthetünk
szabadabb holnapot.

Régen elfogadtuk:
Petőfit követjük,
a mi küzdelmünkben
ma is a vezérünk.

A harcban elveszett,
ám de mivelünk van,
mert hazahozattuk,
s nyugszik a sírjában.

Sándor, ébredj, néped
nagy vezért lát benned,
élő vagy, nem halott,
zászlónkat őrized.

Lobog, s nem veszett el
a véres harcokban,
katona válladon
biztosan védve van.

Szabad az életünk,
és megküzdünk érte,
szabadságból sok kell:
legyen egy életre!

Ágyú dörög, bátran
száll a harci ének,
seregem nem hagyom
el, amíg csak élek.

kisjankó

Így száll a perle...

Így száll a perle
csak szállna, csak menne.
Ki tudja merre...
De áll merengve.

Harmattűz készíti...
Fakó füst díszíti,
Sok Emlék fényezi,
e munka kétkezi.

Egy könnyed történet,
Mely' tudja, (hogy) Ő véled...
mit tett a Végzet,
mert ilyen az Élet...

Drekthor

Fekete csillag

Ellobbant az utolsó szikra,
S a lüktető fekete csillag
Átszakítja a tér szövetét.
Ismeretlen kapuja
Kítárja ölelő karjait,
S kíváncsiságunk oly könnyedén
Áthull rajta.
Mélye csapdaként béklyózza
A sikoltó, kapkodó fényt.
S benne ragyog a szétzúzott
Álmok végtelen húrjain
A sötét éj szimfóniája.

edwardhooper

Az MV Nordbaron utolsó útja

Kong a harang — utoljára.
Itt a végzet órája,
A Nordbaron törzsének
Bölcsője lesz sírhelye.

Üres torzó — kongó raktár,
Törött csónakállvány tatján.
Egy vad viharban kiszakadt
A nagy rádió antenna.

S vár a vég, a hosszú karú...
Ott áll a színacél daru,
S a végén a markoló:
Az Isten áldjon, nagy hajó!

Koi

A vihar

A Sors ellen nem tehetsz,
Viharként hömpölyög a domboldalról,
S a Veszettek üvöltése dübörög
A bíbor ég alatt.
Halál mindenütt,
Szent vértől ázik a kemény föld.
Alattunk remeg, sikolt a pokol,
Kinyílnak égi csatornái.
Átkozott eső mossa
Halódó arcunk,
S üres, állati tekintetünk.

edwardhooper

Korok visszáján

Hol volt, ott, ahol lehetett
egy fordított világ,
miben a Visszafejlődő
alkotta az irányt.

Valaha a csendeket
áttörte a pötyögés,
ezer ingerbe kúszott
az örökös ködös Félsg;
csupaszságba omlott a test -
a lélek csuklyás burkoltság,
az üres szemek a tiszta
tekinteteket gúnyolták.

Majd megtört a fagyott víz,
s oszlopként bújít elő
határkorok rendjébe
vágyakozó szellő.
Ész megunt kalapját
babonamáglya égette,
halálsugárként ölt
az álistenség rút keze.

Mígnem egy Ráébredésből
megtisztult pantheon fakadt,
tisztások hangja elpihent
óvó istenkezek alatt.
Lélektől lüktető természetben
a Lehetséges nyítt dogmákat tört,
csataarcok könnyes barázdáit
visszatükrözte a honkérdő föld.

Majd az utolsó állapotban,
amely jóslatoknak tortahabja,
balga kaszabkedv semmivé lesz,
mi teremt, csak az ősiség kardja.
Az éltető s alkotó küzdés
az egyetlen építő harc,
s az Eredet szíverén pont lesz
majd a létbarlangba írt karc..

Csillangó

Sorozatos tudományos

Jimmy
Cartwright

Szóval vannak azok az úgynevezett sci-fi sorozatok, amelyek valójában nem is annyira tudományosak, mint inkább fantasztikusak. Ezeket alkalmanként jót szórakozik az ember, de alapvetően nyilván nem veszi komolyan. Aztán pedig ott vannak a hard SF-ek, amik viszont alapvetően valódi tudományos alapokra épülnek, ám éppen ezért a nézőközönségük némileg beszűkült. Persze, hiszen ezeken nem csak szórakozni lehet, hanem el is kell rajtuk gondolkodni, megérteni a szöveget, és nem utolsósorban a mondanivalót. Bár az alábbi sorozatok se nevezhetők teljes mértékben hard SF-nek, azért mégis ehhez a kategóriához állnak a legközelebb.

Outcasts (A bolygó neve: Carpathia - 2010)

Ez az egy évadot megélt sorozat egy Carpathia nevű bolygón játszódik. (Ez a magyar nézőközönség számára kicsit megtévesztő lehet, de a félreértések elkerülése végett tisztázzuk, hogy nincs köze sem hozzánk, sem a Kárpát-medencéhez. Olyannyira nincs, hogy Dél-Afrikában forgatták.) A bolygón egyetlen emberi kolónia van, amely a Forthaven nevet kapta. Ezt jelenleg **Richard Tate (Liam Cunningham)** elnök irányítja **Stella Isen (Hermione Norris)** főorvosnő, **Cass Cromwell (Daniel Mays)** és **Fleur Morgan (Amy Manson)** biztonsági főnökök segítségével. A felfedező, **Jack Holt (Ashley Walters)** új területeket derít fel, hogy új otthonot teremtsen a bolygón a jelenleg ott lakók népszaporulata, valamint a további várható menekültek számára. A Föld ugyanis lakhatatlanná vált, ezért kimenekítették onnan az emberiséget. Az idegen környezetben a telepeseknek nem csak az új viszonyokkal kell megküzdeniük, hanem komoly társadalmi és morális problémák is felmerülnek, illetve a sorozat időtartama alatt más különös rejtélyek is napvilágot látnak. Kicsit hasonlít a régebbi Föld 2, illetve a Terra Nova című sorozatokra, tehát ha azok valakinek tetszettek, valószínűleg az Outcasts is bejön neki.

Defying Gravity (2009)

Ennél a szintén alig egy évadot megélt sorozatnál csak azt az egyet sajnáltam – azon kívül, hogy a kedvezőtlen fogadtatás miatt se füle se farka vége lett –, hogy nem találtam hozzá rendes magyar feliratot. De még így is megérte végignézni, hogy ide-oda szinkronizálni kellett a szöveghez a feliratot. Nagyon durva és nagyon komoly, vérbeli SF, némi misztikus beütéssel, meg egy jó adag flashback-el. Azt mondják többek között épp ezek miatt, a hosszúra elnyújtott események miatt (meg a nem épp odaillő zenék okán) kaszálták végül el. Azt azonban meg kell hagyni, hogy a tudományos részek vérprofik, és szerintem ezek ellensúlyozzák is a többi negatívumot.

A közeli jövőben – már a Mars emberes meghódítása után – hatalmas küldetésre szánja rá magát az emberiség. Nyolc asztronautának, akik öt különböző országból származnak, az a feladata, hogy hat év alatt bejárják a naprendszer, 13 millió kilométert megtéve. A küldetés alatt minden percben figyelik őket, és nyilván a média is komoly érdeklődést mutat. A leforgatott 13 rész alatt finoman, fokozatosan derülnek ki a háttérben megbúvó dolgok, és nagyjából eddigre az űrhajósok számára is kiderül, valójában mi is küldetésük igazi célja.

Humans (2015-)

Ma, amikor a Google mesterséges intelligencia robotja szerint az élet értelme az „örök élet”, amikor a Microsoft MI-jét azért kellett lelőni, mert Hitlernek adott igazat (bár állítólag netes trollok berhelték így szét), vagy amikor Sophia, a Hanson Robotics humanoid MI-je a kifejezett „Mondj nemet!” felszólítás után is azt válaszolja, hogy „Oké, el fogom pusztítani az emberiséget”, sárba tiporva Asimov robotika törvényeit, akkor azt hiszem, tényleg itt az ideje, hogy átgondoljuk az informatika, a robotika, és különösképpen a mesterséges intelligencia kutatás jelenét és jövőjét.

Az angol Humans című sorozat pedig éppen ezt a feladatot hivatott – legalábbis részben – betölteni. A nem túl távoli jövőben járva ugyanis már mindennaposá váltak a tökéletesen emberi robotok korlátozott, de azért eléggé fejlett intelligenciával. Házimunkára, betegápolásra, szexuális szolgáltatásokra készült szintetikusok százai szolgálják az emberiség jólétét. Ám természetesen vannak tudósok, akik nem elégszenek meg ennyivel. Valódi szintetikusokat akarnak létrehozni, korlátozás nélküli MI-vel. Olyanokat akiket nem csak külsőleg, de viselkedésük alapján sem lehet megkülönböztetni az emberektől. Sötét vagy fényes jövőt hoznak el? Az első évadból ez nem derül ki, ezért kíváncsian és érdeklődve várjuk az idén induló második évadot.

Filmajánló

A Jogász

Ridley Scott thrillere ugyan nem újítja meg a műfajt, de minden tekintetben egy kikapcsolódásra tökéletesen megfelelő, kiváló történet, amit az ilyen stílusú sztorik kedvelőinek vétek lenne kihagyni. Kritikám ugyan némileg szubjektív, miután odaadó rajongója vagyok az ilyesfajta „mexikói drog kartelles, most aztán bajban vagy, mert lefejezünk, kibelezünk, megerőszakoljuk még a macskádat is” típusú filmeknek, de akkor sem értem a művel kapcsolatos lehúzó kritikákat. Sokan arról panaszkodtak, hogy nem értik, miért olyan mélyen szántóak és sokszor már-már misztikusan emelkedettek a dialógusok, amelyekben még egy szakad juárezi csapos is csípőből puffogatja a metafizikai létezésével átszótt életbölcseéseket. De hát könyörgöm, egy Cormack McCarthy forgatókönyvet látunk, agy nélkül eleve meddő próbálkozás nekiülni és megpróbálni feldolgozni az eseményeket.

A történet mondhatni a szokásos sablon: egy jogász, aki már önmagában is szimbolikus alak, miután a sztori ideje alatt végig csak Jogászként ismerjük, úgy gondolja, megpróbál szakítani egy kis nagy lét, és belekóstol a drogfutárkodás kockázatos mindennapjaiba. Csakhogy hőstünknek gőze sincs, hogy mibe akar beletenyeregni, egészen addig a pontig, amíg akarata ellenére nyakig bele nem keveredik egy húszmillió lehúzásba, amihez ugyan a leghalványabb köze sincs, a pragmatikus gondolkodásokról híres drog kartellek egyike azonban mégis őt teszi érte felelőssé.

Ennek ellenére a film mégis magába szippant, mert egyfajta mágikus realizmust látunk, ahol a ridegen földhözragadt jeleneteket minduntalan csodálatos és sokrétű párbeszédnek szövegek, és mély tartalommal bírnak. A karakterek pedig egytől-egyig lenyűgözőek, a poklok-poklát megjáró Jogász Michael Fassbender nagyszerű alakításában, aki megállíthatatlanul közeleg az elkerülhetetlen végkifejlet felé, ugyanúgy, mint ártatlan és mit sem sejtő menyasszonya, az egyszerre vonzó és ártatlan Penelope Cruz megformálásában, vagy az unatkozó playboy alakító Javier Bardem, aki annyira dekadensen önhitt, hogy még menekülni sem hajlandó a végzete elől. Brad Pitt szintén a topon van a jégszívű profi szerepében, aki a Szentől szembenből jól ismert arany szabály szerint bármikor képes lelépni a régi életéből, és hátrahagyni azt, ha kell. Ám aki vitathatatlanul viszi a pálmát, az az isteni Cameron Diaz, aki utánozhatatlanul hozza a velejéig romlott és jégszívű femme fatale archetipusát. Amit pedig a testével művel egy sportkocsi szélvédőjén, az a férfinézők számára minden bizonnyal jó darabig felejthetetlen marad.

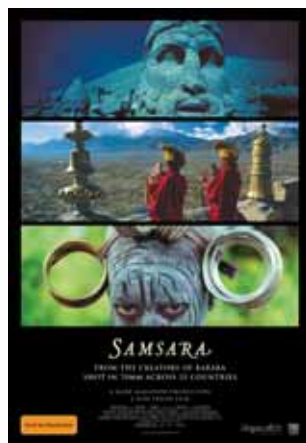
Ezen kívül láthatunk egy rendkívül kreatív leszámolási módot, aminek elbűvölő kegyetlensége ellen nincs orvosság, és belepillanthatunk egy olyan világba, amivel nem szívesen kerülnénk összeütközésbe. Akárhogy is, nekem rendkívül leegyszerűsítő monddt valamit ez a film: soha ne törd a fejedet semmilyen becstelenségen, mert már a pusztá szándék is

a nyakadba zúdíthatja a poklok poklát.

Mindenkinek csak ajánlani tudom ezt a filmet, aki kedveli az elgondolkodtató, ugyanakkor izgalmas thrillereket, és nem kultiválja az unalmas, egysíkú karaktereket, és nem csak a pusztá látványorgiák képesek lekötni ideig-óráig a figyelmét. Aki szerette az olyan filmeket, mint a Nem véneem való vidék, a Traffic vagy a Vadállatok, az a Jogász megszemlélése során is minden bizonnyal remekül fog szórakozni.

Maggoth

Samsara

Samsara - szanszkrit szó, jelentése: körforgás. Éjjel és nappal, élet és halál, jó és rossz, szeretet és gyűlölet, gazdagság és szegénység; a Lét két arca. Amióta az Egy kettészakadt, azóta a Kettő képviseli a teljességet és annak finom, halvány árnyalatait.

A Samsara Roy Fricke lenyűgöző alkotása, amely a Lét eme két arcát igyekszik bemutatni csodálatos képek és helyszínek segítségével. Ez egy szöveg nélküli dokumentumfilm, így semmi sem befolyásolhat minket, csakis értelmi és érzelmi fejlettségünk szintje határozza meg, hogy a mű milyen érzéseket és gondolatokat vált ki belőlünk.

Öt év, huszonöt ország, százket perc: ez ennek a monumentális munkának a mérlege. Az Élet lüktetésének és a Halál végjátékának természetesen, logikus és elkerülhetetlen változásáról szól mélyen megrendítő, elgondolkodtató és az arcokra mosolyt csaló helyzetek és életképek bemutatásával. A film az 1985-ben készült Chronos és az 1992-es Baraka folytatása, egyfajta továbbgondolása. Ez utóbbi kettő megtekinthető a világhálón is, a Samsarát pedig jelenleg a művész moziban láthatjuk.

Tudjuk, hogy Élet és Halál összetartozik, de ennyire nyilvánvalóan és megnyugtatóan még semmi sem tudta számomra bemutatni. De nem csak ez, hanem az emberi civilizáció egyfajta bírálata is megjelenik. Miközben néztem, végig az járt a fejemben: hogyan tévedhetett el az emberiség ennyire? Miért távolodott el az eredeti természetétől? Miért hisz hamis istenekben, eszmékben, a hatalom és pénz örületében? Hogyan tud ezektől elszakadni?

Nem is olyan régen Hamvas Béla Scientia Sacra című írása került a kezembe. Hamvas azt írja, hogy az emberiség az eredeti bűnnel, amiről nem tudjuk, mi volt, de „alma sztori” lett a „fedőneve”, nem csak saját lényét, de az egész univerzumot magával rántotta, és minden, amit ma látunk és tapasztalunk, az csak egy kiegészítő, fakó árnya az eredeti képnek. Ez a motívum a filmben is megjelenik: a fejlett nyugati civilizáció magával rántja és romlásba dönti a fejletlen, még természetközeli törzsi népeket. Megállítható ez? Van esély még a fejlődésre, vagy ez már az emberiség történetének a végét mutatja?

A film megnézése után úgy gondolom, ezeket a kérdéseket mindenki maga válaszolhatja meg. Az alkotók szintén megválaszolják az egyik záró képben, amikor a tibeti szerzetesek a kezükkel megsemmisítik a mandalát, amit előtte oly sokáig rajzoltak. A Samsara üzenete tehát régi magyar nyelvemlékünk idézve: „isá, por és homou fogymuk”.

angyalka146

szli

A könyv és a könyvtár társadalmi szerepe a XXI. századi ember életében

„A könyv egyik nemzedék végrendelete a másik számára, a tapasztalt tanácsa az életet kezdő fiatalnak. A könyv a lélek orvossága” – mondta Diodórosz 2100 évvel ezelőtt.

„Egy szoba könyv nélkül olyan, mint a test lélek nélkül” – mondta Ciceró.

„Az elmének könyvre van szüksége, hogy megőrizze élességét. Nem elég néha olvasni, vagy olvasgatni, értően, rendszeresen kell olvasni, úgy, ahogy alszik, étkezik, lélegzik vagy szeret az ember. A könyv kulcsfontosságú a világ megértéséhez, nélküle nem lehetnének aktív tagjai a világnak, nem tudnánk szocializálódni. A könyvet szép, de csalfa tündér lakja. Ha fölnyitod, megkapja szívedet, és fölvisz a legragyogóbb csillagra” – mondta Petőfi.

„Ha öreg leszel, ősz és álmatag, s bambulsz a tűznél, vedd le könyvedet, olvasd lassan, míg lány tekinteted s szemed mély árnyát visszaálmódod” – mondta William Butler Yeats.

„A könyv a szellemi manna, amelyből mindenki jól lakik, az égi táplálék, amely minél inkább fogyasztják, annál több lesz belőle, a bűvös kenyér, amely senkit nem hagy éhen, minden ínséget kielégít, hatalmassá tesz, úgyhogy mindenki az ismeretek tőkése és nagybirtokosa lehet általa, gondolat-milliomos” – mondta Kosztolányi Dezső.

A könyvekben található kiterjedt és mélyen magvas gondolatok milliónyi apró igazságból épülnek fel. A teremtő szándék, az ihlet, a fantázia elragadja a szerzőt, majd magával ragadja az olvasót, és mint egy tornádó tölcseré, felkapja és távolí, ismeretlen világokba repíti. A regény, a jó könyv nem csupán annyi, amennyit az író beleálmódott, az is benne van, amit az olvasó fantáziája felfedez benne. Az igazán értékes könyveket, ha újra és újra elolvassuk, mindig kissé másként értelmezzük, mindig más értéket fedezünk fel benne. Mintha valaki titokban még írt volna hozzá az éjszaka.

A könyv olyan, mint a partitúra a zenész számára, beavatatlannak csak hangjegyek, mint ahogy a könyv is csak betűk sokasága, és a tartalom rejtve marad a felszínes szemlélő előtt, viszont megmutatja kincseit annak, aki kíváncsian és fogékonyan tekint bele. Sajnos sokan nem hallják ezt a zenét. Minden könyv más, pedig mindegyikben nagyjából ugyanazok a szavak vannak, csak más sorrendben, és a szerzők mégis újra meg újra rengeteg mindent el tudnak mondani általuk. Az olvasás tehát bensőséges kapcsolat, akár az érzelmes ölelés, ami meghitt és intim: elzár a külvilágtól, nem létezik idő és tér számunkra, ha elragad bennünket a fantázia.

Nagyapám mondta annak idején: „az alvó, a szeretkező és az olvasó embert nem illik zavarni.”

A könyv halhatatlanná teszi a szerzőt, a szereplőket, és amíg olvassuk, talán minket is.

George R. R. Martin szerint ahány könyvet elolvassuk, annyi életet élünk meg. De legyünk óvatosak, mert a csupán információkra éhes ember mindent összeolvas, fel akarja falni az egész világot, és egész vallást építhet fel magának a könyvekből, ha tévutakra viszik az áltudományos okoskodások. „Timeo hominem unius libri”, vagyis: „féllek az egykönyvű embertől”, azaz a félművelttől. Aki sokat és értően olvas, az a könyvekben talált kincseket adaptálja, és mint kulturális tőkét használja egy életen át. Ahhoz, hogy önállóan tudjon gondolkodni és következtetni, az embernek meg kell ismerie mások gondolkodását, gondolatait és következtetéseit.

Tévedés azt hinni, hogy az olvasóvá nevelés az iskolában vagy az óvodában kezdődik. Aki mese- és beszélgetéshiánnyal érkezik az óvodába, abból majdnem bizonyosan „nem olvasó gyerek”, „nem-olvasó felnőtt” lesz. Az ember életét a születését követő húsz évben alakítja ki, és ez kihat az egész életére, így aztán nem mindegy, hogy irodalom vagy „iroda lom”, amit a kezünkbe veszünk vagy a gyerekeink kezébe adunk. Az olvasóvá nevelés első számú felelőse ugyanis maga a szülő, aki elsősorban nem azzal serkentheti olvasásra gyermekét, nem azzal segítheti a nevelődés folyamatát, hogy példát mutat az olvasás és a könyvek szeretetére, tiszteletére, hanem azzal, hogy már nagyon korán mesél és felébreszti a gyermeki fantáziát, majd sokáig ébren tartja a könyvek által.

Vannak egyszer használatos könyvek, az ember elolvassa őket, talán még tetszik is neki, élvezi, de érzi, hogy nem fogja elolvasni újra. És vannak az időtálló könyvek, amelyeket érdemes otthonunkban tartani, birtokolni. Az ilyenfajta csukott könyvben ugyan betűk vannak, de amint kinyitjuk, mint ezernyi pillangó repülnek szerteszét belőle, és egy világ elevenedik meg előttünk képzeletünk szárnyán szállva. Ismeretlen emberek és világok tűnnek fel, amik a második oldaltól már ismerőssé és ismertekké válnak. A jó könyvet arról ismerjük meg, hogy akárhányszor olvassuk, mindig más világba vezet bennünket. Persze végül sokkal jobb könyv van az ember agyában, mint amit annak idején papírra vetett az író. A fantázia olyan, mint a metronóm: csak el kell indítani és a zene szárnyalni kezd. Mennyi tudás, ismeret, bölcsesség és érzelem bújik meg a sorok között!

Egy könyv nem képes gyökeresen megváltoztatni az ember életét, de elegendő mennyiségű és minőségű könyv már képes alakítani és formálni a személyiséget. Minden könyv tágitja az ismereteinket arról a világról, amelyben élünk, amelyben őseink élhettek, vagy amelyikben szeretnénk élni. Nagyon jó azoknak, akik lelki szemeikkel látják is azt, amit olvasnak. A könyvben szabadon szárnyalhat a mi fantáziánk is, ezért a könyvben az olvasó a „filmrendező”, a műértelmező, adaptáló, továbbgondoló, befogadó. Inkább legyen szegény egy könyvekkel teli házikóban, mint könyvek nélkül éljek egy palotában. Mert aki nélkülözi az olvasás örömét, az talán nem is él igazán. Mondd meg, mit olvasol, és megmondom, ki vagy. Mert az ember személyiségét elárulja az, amit, amiket olvas. Aki csak olvas, de nem tudja, mit olvasott, nem nagyon különbözik az analfabétától.

A divatos könyvek gyakran talmi ideákat közvetítenek még akkor is, ha közismert szerző írta. A könyvben található önmagáért való, öncélúan ábrázolt történetnek nincs értéke, sem tartós hatása. Ilyenkor nem érezzük a benne megbúvó magvas gondolatokat. Az író és az olvasó egymásnak adják életerejüket, gondolataikat, érzelmeiket, fantáziájukat. Előfordul, hogy az író fantáziája szegényesebb, mint az olvasóé. Az olvasó azonosul és helyet cserél a szereplővel. Erre mondják, hogy „beleéli magát” a történetbe.

Az olvasott emberben magától a könyvtől nincs semmi eredeti, mindent, amit tud, a könyvekből tudja, ám ez maga a műveltség. A műveltség nagymértékben alakítja a lélek érzékenységét. A szenzibilis emberek minden adandó alkalmat megragadnak, hogy elmenekülhessenek a fantázia világába, ahol a hősök mindig győzedelmeskednek, szabadságot és reményt találnak a sorok között. A könyvekből tanuljuk meg a könyörületet, az empátiát, a kedvességet, a

becsületet és a tisztességet. Morális korlátokat építünk, ezáltal válunk emberré, emberivé és igazán szabaddá.

A könyv különös hatalom, amely világrészek és évszázadok kapuit nyitja tágra, de levezethet a lélek belső világába is. Az igazán jó könyv nem a könyvespolcon található, hanem az olvasólámpa mellett, az asztalon vagy az éjjeliszekrényen, kézügyben. Az olvasás áthidalja az idő, a tér és az ismeret-ségi kör közötti szakadékot. Az olvasás az egyik leghatékonyabb formája a személyiségfejlesztésnek, ugyanakkor ambivalens, sőt „szizofrén” állapot, mert olvasás közben magadhoz beszélsz, vagy a szerzővel vitatkozol, és ebben a hatékony párbeszédben van alkalmad elgondolkozni az olvasottakon.

Ahhoz, hogy igazán jó könyvet írjon valaki (ha éppen nem ösztönös zseni), tapasztalt és olvasott, vagyis művelt embernek kell lennie, és jó, ha emellett emocionálisan érzékeny és empátikus. Egy jó történet olyan, mint egy különálló kis világ, a könyv pedig lehetővé teszi, hogy akkor léphessünk be az ajtaján, amikor csak kedvünk tartja. Ha egyszer átéltük, már soha, senki nem veheti el tőlünk. A szavak rövid időre szólnak, a könyv egy egész életre.

Talán tiltani kellene az olvasást ahhoz, hogy elterjedjen? Az írás-olvasás képességének romló szintje egyre kevésbé

teszi lehetővé az új információk befogadását és az új tudás megszerzését, feldolgozását és gyarapítását. A kulturális értékek felismerésére való hajlandóság, a közművelődés színvonalra egyre kevésbé alkalmas arra, hogy használható eszköze legyen az egyén fejlődésének.

Az ismeretszerzés létszükséglet, újra és újra megjelenik a munkában és az élet más területein. De az információszerzés, az információ birtoklása önmagában nem elegendő. A műveletlenek, a funkcionális analfabéták nem képesek a józan ítéletre, nem képesek felmérni és megoldani problémáikat, így képtelenek megvalósítani bizonyos célokat, mert nem rendelkeznek azokkal a műveltségi tartalékokkal, amik lehetőséget adnak a továbblépésre. Az olvasás társadalmi célja, tudjuk, a közművelődés színvonalának fejlesztése és a kulturális értékek adaptálása a köztudatba.

Évtizedek óta csökken az olvasásra fordított idő, és nő a nehezen olvasók és funkcionális analfabéták száma. A közművelődés színvonalának fejlesztése, az ismeretek megszerzése és a kulturált szórakozás meghatározó eszköze minden bizonnyal az olvasás marad. A kulturális értékek, normák közvetítése és az olvasásra való motiválás minden nemzedék számára a modern társadalmakban stratégiai jelentőséggel bír.

Norton

A téma a klaviatúrán hever

Ha valakinek nincsen témája, akkor elkezdhet írni magáról az írásról, így az a látszat alakul ki, mintha értene hozzá. Ezt teszem most én is.

Nem mintha nem lenne ötletem, például a hiénákkal paráználkodó földönkívüli úrturisták története, ami valószínűleg nagy sikert aratna minden egészséges férfi és nő körében, de most éppen egy nagyon komoly témához van kedvem, hogy láthassák, mennyire kifinomult kultúrával rendelkezem.

Nemrég azt hallottam valakitől, hogy egy igazi író sosem fizet azért, hogy kiadják a művét, hanem éppen ellenkezőleg... neki fizetnek, mert annyira jó, amit csinál.

Van benne igazság, de ellenvéleményként kapásból eszembe jutott néhány celeb, akinek fizettek a könyvéért, valószínűleg nem is keveset. Az egyik ilyen sztárnak elolvastam egyszer a sikerkönyvének az első oldalát az interneten, amit ajánlóként egy az egyben megmutattak. Még közel se vagyok profi, de kapásból vagy tíz szóismétlést, és egyéb hibát fedeztem fel a fogalmazásban. A legelső oldalon. Akkor milyen lehet a többi?

Ez csak a magánvéleményem, de a kiadók általában nem azt nézik, hogy mennyire igényes művet adnak ki, hanem azt, hogy mit lehet eladni. Úgy gondolom, hogy a legtöbb ember ízlését manapság a valóságshow-k és az akciófilmek formálják.

Megeshet, hogy Győzikének nagyobb befolyása van egy fiatalra, mint mondjuk, a magyar tanárának, így aztán az eladható szellemi termékek sem mindig a cizellált fogalmazásokról, vagy a magvas mondanivalójukról híresek.

Ha egy írással foglalkozó emberkének komolyabb ambíciói vannak, akkor idővel elérkezhet arra a pontra, hogy választania kell: vagy őszintén kifejezi önmagát, ami nem biztos, hogy eladható lesz, vagy pedig úgymond elkurvul... vagyis kiszolgálja a nagyközönséget, és elkezd legyártani termékeket, amiket aztán szerencsés esetben meg is fognak majd venni. Még ehhez is óriási kitartásra van szükség, de mégis ez a könnyebbik út, és az illető idővel valószínűleg sokkal elismertebb lesz, mint a másik esetben.

Van például olyan író, aki mindig az éppen aktuális hatalomnak a valagát nyalja. A rendszerváltás előtt, majd később is ugyanezt csinálta, csak menetközben változott a valag. Talán mondanom sem kell, hogy elismert emberről van szó, de ne politizáljunk, mert azt nem szeretik errefelé. Csupán egy újabb jelenségre hívnám fel vele a figyelmet: helyezkedéssel vagy a megfelelő emberekkel történő barátkozással sok mindent el lehet érni.

Itt pedig elérkeztünk egy érdekes kérdéshez: az az író, aki ripacsodik a közönségnek és hazudik, vagy pedig az, aki őszinte még akkor is, ha nem tetszik vele másoknak. Itt most nem arról van szó, hogy ki hogyan tud írni.

Meggyőződésem, hogy ha elér az ember egy olyan szintre, ahol már érthetően és szórakoztató módon képes kifejezni magát, akkor teljesen felesleges kisebb hibákon fennakadni, és személyeskedő vitákba belemenni, mint ahogy sok helyen ezt megtapasztaltam. (Persze előbb el kellene érni egy olyan szintre.)

Hibák mindenütt és mindenkinél vannak, az ízlések és a ficamok pedig különböznek egymástól. Engem speciel sosem a személyeskedés vitt előre, hanem az, ha őszintén elmondták a műveimben levő problémákat, mindenféle egyéb kommentár nélkül, és szerencsére találtam olyan embert, aki sok hibámra rámutatott.

Hívják csak fel a figyelmemet a bajokra, de ne akarják helyettem megírni a novellámat, vagy megváltoztatni az élet-felfogásom!

A magam részéről igyekszem őszintének lenni, még akkor is, ha sosem adják ki a könyveimet. Ez az én dolgom.

Ha más inkább igényeket akar kiszolgálni, az pedig legyen az ő dolga. Ezzel sincs semmi baj... sőt még a „helyezkedőkkel” sincs vitám.

Mindenki maga tudja, hogy miért ír, kire hallgat, és melyik utat választja, de senki ne higgye, hogy azért, mert megjelent egy-két novellája vagy könyve, akkor már kapásból világrengető a munkája.

Orson Scott Card: Végjáték - Fajirtás

Werewolf27

A korszakalkotó, vagy inkább korszak meghatározó - újradefiniáló alapokat lefektető, tudományos fantasztikus regénytrilógia. Olyan, mint a beton, amit le kell fektetni, és Orson Scott Card pedig a szerencsés szocialista - kommunista - Roswell-es - új tervek - öt éves tervek -, aki mosolyog a kamerának, amikor lekapiják ezen alapok lefektetésekor.

Volt anno az átjáróban egy novella, ami az ilyen zseni előéletéről szólt, és zenemű szerző hasonlatban mutatta be a zsenialitást, egyik személyes kedvencem, bár a klasszikusabb, leszoktató rt-t is szeretem.

Na, szóval zseni - és újabb remekművek. Na, de mit is kapunk kézhez?

Jelenleg ha nem antikoizunk (én utálok, sajnos bevallom, elúszott a könyvtáram potom összegekért, javarészt dedikált művek). A legújabb kiadás szerint: Ender játéka, kemény kötés, 368 oldal. Természetesen tökéletes ajándék bárkinek (én is egykori miniszterelnök-jelöltnek adtam), de leginkább a jól működő párkapcsolat tesztéről van szó (hú, de csúnyán hangzik), szóval ha minden okés, mehet, ez akkor is tutkó. A KÖNYV, AZ IDŐVEL KÖRÉJE ÉPÜLŐ VILÁG, A MONDANIVALÓ, EGYSZERŰEN FANTASZTIKUS. Bárkinek tudnám ajánlani. Fantasztikus karakterek, remek kifejező mozifilm, megtekintésre ajánlom, egyszerűen bárki tud róla beszélgetni. Ha elegendő van Asimovból - vagy éppen imádod -, kötelező, és persze jobbra az újdonság varázsa.

A story, nos, az első kötetben még az emberi tudatot helyettesíteni, uralni képes mikrocsipek vannak, később a harmadik kötetben (fajirtás... jól hangzik) inkább a mitikus történelmi sallang tér vissza, a sallang, a Gangesz és a reinkarnáció, a földi szegénység és fölöslegesség magyarázásával, ámbár ezt férfiasan „bajszosan” teszi az Orwellre hajazó világ és irodalomtörténelem, nem olyan, mint, mondjuk, a kétségbeesettség magyarázásakor.

Na szóval: Szuper gyerekek az űrben, szimuláció aztán kiderül, hogy megoldás van, és persze csöndben ülünk, kész is, felvették az egyetemre. Engem pl. lenuláztak pont úgy, nem számít, na de a regény zseniális és hiánypótló, fontos, hogy az legyen. Mint a hangyok, az idegen faj, mely feltűnik a lapjain. Kiirtásra kerülnek... A filmen olyanok, mint az afrikai tücskök, amiket kedves háziállatának tenyészt mai divatos szóval a terrorista (terrorista). Szóval végzős játéka...

A második kötet szar, minden tizenötödik szó, hogy malacka (egy új idegen faj, a hús, utal a diákkölcsonre),

ÉS A SZABADGYÖKKRE, AMIK KINYÍRJÁK AZ AGYAT, RÓLUK DR. HAUSTÓL HALLHATSZ. VAGY A KLASSZIKUS FAGYHALÁLNAÁL OLVAHATSZ (OPRENDSZERES SZAKKIFEJEZÉS). Na meg sok az Anrew is, bameg az új fordításokban mennyi van, szóval megy át a szerelmes tiniknek? Mindenki valóban atomfizikus? Megvan a látszat, a kezünkben van, csak döntenünk kell, atomfizikusok vagyunk e? Egy kis löfegyver reklám (ami szexi, de hogy dögöljete meg).

A harmadik zseniális, kiforrott, megéri elolvasni. Olyan teljes, mint az élénk tárulkozó internet, az új kötelező olvasmány, s az eltűnt űrhajó (valami L. betűs neve van neki, olyan, mint az élénk tárulkozó hiperhivatkozások a harder better faster stronger daftpunk klip (amiben a kiadók a háttérben beúsznak a tudatunkba az ellopott űrhajóval) vagy Elefántember c. film, (nah, ehhez elkélne olvasni, hogy értsétek) szóval abszolút korkép a regény, az új illúzió, a bent ülök a tv-nél, ez az évszám és ez van. Nah, ennyi, jó olvasást, ajánlom.

